

JOHAN BACKMAN har arbetat som revisor på PWC. *Kall som is* är hans andra bok om makt, förskingring och korruption (första boken: *Ringarnas förbannelse*).

Författaren håller ett glas av is med hjortronmust vid ishotellet i Jukkasjärvi.

KALL SOM IS

Den hetaste kandidaten till den åtråvärda ordförandeposten i EU-kommissionen, Storbritanniens FN-ambassadör, mördas på öppen gata i centrala London. Mordet är ett beställningsmord och lönnmördaren får det att se ut som en naturlig dödsorsak, helt enligt den anonyme uppdragsgivarens önskemål. Mördarens efterforskningar om vem som beställt mordet leder så småningom till en av Europas huvudstäder.

Genom mordet öppnas möjligheterna för den andra kandidaten, en makthungrig, intelligent och attraktiv kvinna. Ingenting ska få stå i vägen för henne att nå toppen på sin politiska karriär. Hur långt är hon beredd att gå för att nå sitt mål?

Ett anonymt tips om ekonomiska oegentligheter inom EU dyker upp i Bryssel. Revisoreernas avslöjande av maktmissbruk, nepotism och förskingring får förödande konsekvenser.

ISBN 978-91-7517-490-7

9 789175 174907 >

KALL SOM IS
JOHAN BACKMAN

KALL SOM IS

JOHAN
BACKMAN

Recito Förlag

KALL SOM IS

**JOHAN
BACKMAN**

Utgiven av Recito Förlag
Tryckt av Bording i Borås år 2013

ISBN 978-91-7517-490-7

Bokutgivning.se
forlag@bokutgivning.se
www.bokutgivning.se

Recito Förlag AB
info@recito.se
www.recito.se

Första upplagan
Första tryckningen

Omslag: Emelie Jonsson
Grafisk form och sättning: Emelie Jonsson

© Johan Backman

Kall som is

Ovanför byn Santa Cristina i Val Gardena, dalen på solsidan av Alperna i italienska Sydtyrolen, låg den stora villan inbäddad i en lummig grönska. På långt håll syntes blomsterprakten på och kring villan, utmärkande för bebyggelsen i alplandskapet. De färggranna blommorna i rött, vitt och rosa blandat med gröna växter hängde som klasar utmed räcket på andra våningen.

Utsikten var magnifik. I blickfånget söderut reste sig den majestätiska alptoppen Langkofel på 3 181 meter. Vägen som slingrade sig genom dalen kantades på höger sida av hus som klättrade uppför bergssluttningen. På den sydliga sidan av byn dominerade det skogbevuxna berget med insprängda gröna sluttningar och nedanför rann floden Rio Gardena. Mitt i byn stack det spetsiga kyrktornet upp.

På gårdsplanen framför villan stod två bilar parkerade, en röd Lamborghini med italienska registreringsskyltar och en tyskregistrerad svart BMW.

Solen hade gått ner och mörkret började lägga sig över området. Inne i villans stora vardagsrum satt fyra män bekvämt tillbakalutade i en soffgrupp.

Två av männen var italienare, en i sextioårsåldern och den andre runt fyrtio. Från det plufsiga ansiktet hos den flintskallige, äldre av dem, stirrade de kalla intensiva grisögonen uttryckslöst mot de två besökarna. Det låg något av utvärdering i den fixerade blicken. Från glipor i skjortan utanför byxorna skymtade den feta magen. Den yngre italienaren var kraftigt byggd, närmast atletisk.

De två männen som kommit på besök var mellan fyrtio och fyrtiofem, välbyggda utan att sticka ut för mycket,

RECENSIONSEX

brunbrända och utstrålade självsäkerhet. Precis som italienerna var de ledigt klädda i jeans och kortärmade skjortor. När de kom till villan hade de kroppsvisiterats, men inga vapen hittades. Inte så konstigt eftersom pistolerna låg väl gömda i bilen.

Ägaren till villan var inte vem som helst. Det var maffiabossen för en av grupperna inom Camorra. Och han var närvarande i allra högsta grad, den äldre italienaren i rummet. Hans närmaste man som satt vid hans sida hade flera funktioner: rådgivare, livvakt och chaufför.

Maffiabossen tände en cigarett, drog ett djupt bloss och blåste ut några rökslingor.

«Förse er med vad som finns», erbjöd han de båda männen mitt emot och gjorde en gest mot det välförsedda bordet med dryckesvaror, exklusiva kubanska cigarrer och cigaretter.

De båda männen avböjde.

«Inte det», konstaterade italienaren torrt och öppnade en whiskyflaska och hällde upp i två glas.

«Jag ska i alla fall ha något att stärka mig med och du också om jag känner dig rätt», sa han till sin medhjälpare.

Denne nickade jakande och tog ett av glasen.

«Ni har varit väldigt hemlighetsfulla med vilka figurer ni är», började maffiabossen samtalet. «Allt skitprat hittills om väder och vind och hur storslaget allt är här i Val Gardena har inte precis lättat på dimmorna och rätat ut frågetecknen i min skalle. Ni talar italienska, men något i mitt bakhuvud säger att ni inte är italienare», fortsatte han misstänksamt.

Han vände sig till sin rådgivare. «Vad säger du?»

«Det låter som klockren italienska så då antar jag att de är italienare. Men jag är ingen expert på sådant», svarade rådgivaren försiktigt.

«Det får vara hur det vill med den saken», muttrade maffiabossen och fixerade männen på nytt med sin genomträngande blick.

«Vilka är ni egentligen?»

«Det vill ni inte veta», svarade en av männen.

RECENSIONSEX

Italienaren särade ironiskt på läpparna. «Ni kanske tillhör maffian någonstans. Banne mig om det inte luktar åt det hållet.»

Han strök sig över sin kala hjässa.

«Vad tycker du det låter som?» frågade han sin rådgivare.

Denne ryckte till och stramade upp sig. «Jag tycker jag hört den där typen av svar tidigare. Jag sätter en slant på att du träffade huvudet på spiken.»

Maffiabossen fimpade cigaretten och stirrade med ett bistert leende på de hemlighetsfulla männen.

«Såå. Det kanske för det fortsatta samtalet inte skulle vara så dumt att få lite mera kött på benen. I och för sig ger jag fullständigt fan i om ni jobbar för maffian eller någon annan, men som sagt.» Han tittade uppfordrande på männen.

Den som verkade vara ledaren sa avmätt. «Jag kan säga så mycket att vi representerar mäktiga och inflytelserika intressen.»

«Verkligen, var då om man får vara ofin och fråga?» undrade italienaren spydigt.

«Låt oss säga att det är någonstans i Europa.»

Maffiabossen skrattade hånfullt. «Det var ju väldigt klargörande information. Till och med jag har lyckats lista ut det.»

Han vände sig återigen till sin rådgivare.

«Var någonstans i Europa skulle du gissa?»

Rådgivaren ställde ifrån sig whiskyglaset och sa eftertänksamt.

«Deras bil pekar ju i en bestämd riktning, men som du vet är det långt ifrån alltid som det till synes uppenbara visar sig vara det verkliga förhållandet. Det skulle inte förvåna mig om bilen är falskskyltad. Åtminstone skulle jag ha gjort så om jag vore i deras kläder.»

De båda främlingarna utbytte menande blickar med varandra.

Maffiabossen nickade instämmande. «Faktiskt skulle jag ha gjort på samma sätt. Men vi lämnar de där detaljerna. Vi lär inte bli så mycket klokare.»

RECENSIONSEX

Han tog upp en näsduk och snöt sig ljudligt.

«Då ska vi se. Jo, en sak jag undrat över är hur ni lyckades få kontakt med oss?»

Ledaren log. «Vi har stora resurser till vårt förfogande där egentligen ingenting är omöjligt att få fram.»

«Har du hört på maken», sa italienaren med ett snett leende till sin rådgivare. «Det där låter ju precis som det är i vår egen organisation.»

Rådgivaren log och nickade instämmande.

Maffiabossen kliade sig i nacken. «Vad var det jag skulle säga? Jo, initiativet till den här träffen har ju tagits av er. Ni har antytt att vi har ett gemensamt intresse, eller snarare problem om jag förstått saken rätt, att någon röjs ur vägen. Är det rätt uppfattat?»

Männen nickade jakande.

«Då undrar jag. Vem är denna så helvetes viktiga person?»

En påtaglig tystnad infann sig. Till slut sa ledaren. «Tyvärr kan vi inte avslöja vem. Det är bättre ni inget vet.»

«Ni är fan så hemlighetsfulla», snäste italienaren irriterat och tog fram en ny cigarett. Medhjälparen sträckte snabbt fram en tändare.

Männen sa inget, men deras grimaser uttryckte vad de tänkte.

«Ska jag uppfatta det som att ni inte litar på oss?» Maffiabossen blängde på männen.

«Vi litar bara på oss själva», svarade den andre mannen. «Vi har lärt oss hemläxan. Information i förtroende har en tendens att få fötter. Och i det här fallet vill vi inte ta den risken.»

«Ni är ena konstiga figurer. Vad är det egentligen ni är ute efter?»

«Information», svarade ledaren.

«Ah, information. Jag förstår», sa italienaren och drog ironiskt på munnen. «Nyss fick jag en uppfattning om att ni har gott om resurser och klarar allt, så då förstår jag inte varför ni kommer till oss.»

Mannen lutade sig framåt med ett överseende leende på

sina läppar. «Ingen organisation är perfekt, inte ens vår, även om det kan verka konstigt utifrån vad jag sa tidigare.»

«Verkligen. Det var ju välgörande att höra att ni inte vet allt», sa maffiabossen sarkastiskt. «Så vilken information är det vi pratar om?» Han blåste ringar av rök upp i luften och väntade spänt på svaret.

«Om vi förstått saken rätt känner ni till lämpliga kandidater för den här typen av uppdrag.»

Italienaren betraktade männen med en slug blick. «Det stämmer. Dom finns lite varstans, här i Italien, Balkan, Ryssland, you name it. Även i det land ni kommer ifrån, vilket det nu kan vara.»

«Så mycket känner till och med vi till, men vi är ute efter speciella kvalifikationer.»

«Som vilka då?» avbröt italienaren med illa dold nyfikenhet.

«Man skulle kunna sammanfatta det i ett enda ord. Finess», svarade mannen.

«Finess var dagens ord, det var hur upplysande som helst. Jag är imponerad. Kan man möjligen tänka sig att få det utvecklat något, eller är det kanske för mycket begärt?»

«Jag tänkte precis komma till det», svarade mannen grinigt.

«Jag är idel öra.» Den flintskallige italienaren lutade sig bakåt och lade händerna bakom huvudet.

«Den som ska göra det här ska få det att se ut som en vanlig dödsorsak, inte mord. Det får inte finnas minsta misstanke om att det är fråga om mord. Hajar ni?»

Italienaren visslade till. «Nu börjar till och med min tröga skalle att hänga med.»

«Då är min fråga. Känner ni till någon sådan person?»

Italienarna började viska med varandra. Till slut sa bossen. «Såvitt vi vet finns det bara en. Har ni hört talas om Scorpionen?»

De båda männen skakade på sina huvuden. «Den enda som är välkänd för ett liknande namn är Schakalen, men det är ju många år sedan», kommenterade en av männen. «Är det här någon Copycat?»

RECENSIONSEX

«Möjligen när det gäller namnet men inte sättet att döda», svarade italienaren. «Schakalen var en terrorist som använde sig av våldsamma metoder genom bombattentat. Scorpionen däremot är mer sofistikerad, betydligt farligare, giftigare skulle man kunna säga.»

«Och vad vet ni om Scorpionen?»

«Ingenting egentligen, men han gör ett effektivt jobb.»

«Nationalitet?»

«Ingen aning. Inga rykten florerar överhuvudtaget, vilket är konstigt. Förr eller senare brukar något sippra ut men när det gäller Scorpionen har ingenting läckt. Nej, han är ett enda stort mysterium.»

Ledaren för de båda främlingarna fick ett frågande uttryck i sitt ansikte.

«Och hur vet ni att det är en man? Det skulle ju lika gärna kunna vara en kvinna, eller hur? Med tanke på att ni ingenting vet.»

Maffiabossen gjorde en hånfull grimas. «Jag tror inte kvinnor är tillräckligt iskalla för att ge sig in i branschen kontraktsmord. När kvinnor mördar är det ofta konflikter inom familjen-släkten som ligger bakom eller hämnd i samband med otrohet. Ett rån kan gå snett. Det hände i Sicilien för något år sedan när en kvinna sköt en bankman.»

Han tittade på sin rådgivare. «Vad tror du?»

Denne tog ut cigarren han precis tänt och svarade med uttryckslös röst. «Som du. Det är bara skitprat att tro att Scorpionen skulle vara en kvinna. Inte en chans i världen.»

Ledaren drog på munnen åt det tvärsäkra påståendet. «Har ni inte hört talas om Ängeln?»

Båda italienarna skakade på sina huvuden.

«Då kan jag berätta att Ängeln var en supersnygg brasilianska som i mitten på sjuttioalet framgångsrikt utförde beställningsmord på främst den amerikanska kontinenten, men även i Europa och Asien. Vem misstänker en vacker kvinna mina herrar?»

Maffiabossen lutade sig intresserad framåt. «Och hur gick

RECENSIONSEX

Ängeln till väga när hon mördade sina offer? Om man får ställa en okunnig fråga», lade han till med ironisk röst.

«Hon strypte dem.»

Italienaren verkade inte särskilt imponerad. «Det var väl inte särskilt originellt.»

«Nej, men effektivt. Till saken hör att de flesta av mordoffren hittades i en säng, antingen hemma hos den som blev mördad eller i ett hotellrum. Det är nog ingen vild gissning att det inte var någon match för Ängeln att få de mördade i säng. Allt tydde på att hon innan själva morden hade våldsamma sexlekar med dem. Offrens händer var fastbundna vid sänggavlarna, antingen med rep eller handklovar. Sedan hon haft ihjäl männen satte hon dit sin signatur.»

Maffiarrådgivaren rynkade på ögonbrynen. «Vad då för signatur?»

«En kniv satt rakt igenom halsen, ända in till skaftet. Mycket blod över hela kroppen blandat med sperma. Ytterst på knivskaftet hängde en liten ängel.»

Det ryckte till av obehag i de förhärdade ansiktena hos italienarna.

«Fy fan vilken grym kvinna», väste maffiabossen. «Man får nog vara lite försiktigare i fortsättningen när man går till sängs med vackra kvinnor.»

«Det är nog ingen dum idé», tyckte mannen.

«Vad hände med Ängeln?» undrade rådgivaren nyfiket. «Förr eller senare måste hon ha gjort något misstag.»

«Alldeles riktigt. Hon lyckades klara sig i många år, men en vacker dag gjorde hon en tabbe och åkte dit. Uppenbarligen blev hon för styv i korken, blev oförsiktig. Trodde nog att hon var typ untouchable, om ni förstår vad jag menar. Man har inte råd med ett enda misstag i den branschen. Men låt oss återvända till Scorpionen. Har ni använt er av hans eller hennes tjänster, vem det nu än är?»

«En gång», svarade maffiabossen.

«Och resultatet?»

«Kliniskt.»

RECENSIONSEX

«Och vilken signatur lämnar Scorpionen efter sig?»

Italienarens läppar drogs isär i ett brett leende och blottade de missfärgade tänderna. «En skorpion.»

«Menar du en riktig skorpion eller vad då?»

Maffiabossen skrattade rått. «Nej, inga spår alls förstås. Det är Scorpionens signatur. Man har aldrig kunnat fastställa dödsorsaken.»

«Så vi pratar om giftmord», gissade mannen.

«Det är väl rätt självklart», konstaterade italienaren med ett överlägset leende. «Men vad jag förstår med ett betydligt farligare gift än en skorpions.»

«Det verkar vara den person vi är ute efter», fastslog ledaren nöjt. «Vet ni på vilket sätt Scorpionen förgiftar sina offer?»

Maffiabossen skakade på huvudet. «Ingen aning. Jag tror inte någon känner till det. En väl bevarad yrkeshemlighet skulle jag tro. För övrigt är det enligt min mening fullständigt ointressant.»

«Det ligger något i det», medgav mannen. «Hur tar man kontakt med Scorpionen?»

«Det gör man inte. Kontakten sker via en mellanhand.»

«Och vem är det?»

«En polack.»

Mannens läppar krusades av ett leende. «En polack. Jaha, alltid något. Jag antar polacken har uppgifter om Scorpionen?»

«Förmodligen, men han är inte särskilt talför.»

«Har ni inte försökt få honom att avslöja något?»

«Visst, både vi och andra, men han är som en mussla», svarade maffiabossen.

«Konstigt», tyckte en av männen. «Jag trodde att med den rätta prislappen var all information till salu.»

«Det trodde vi också, men hittills har ingen lyckats få fram något om Scorpionen. Och jag förstår polacken.»

«Jaså, vad då?»

Maffiabossen lutade sig framåt. «Vad har man för glädje av pengar om man nästa dag är död. Polacken vill nog inte riskera att få smaka på Scorpionens gift.»

RECENSIONSEX

«Förmodligen inte», insåg ledaren. «Vi lämnar den frågan. Då är det väl egentligen bara uppgifter om polacken vi behöver, namn, telefonnummer med mera.» Han tog fram penna och papper.

«Telefonnummer är det enda vi har», upplyste italienaren.

Mannen rynkade förvånat på pannan. «Bara ett telefonnummer. Hur tillförlitligt är det?»

«Det har fungerat för oss och även för andra som tagit kontakt med polacken, så då borde det väl räcka för er också.»

«Jag antar vi får nöja oss med det», sa ledaren motvilligt och greppade tag om pennan.

«Nå», sa han och tittade upp.

«Nu ska vi ta det sakta i backarna», sa maffiabossen. «Det är ju inte så att vi förmedlar exklusiv information gratis, det inser ni nog. Om ni är i branschen vill säga», tillade han.

«Givetvis, vad kostar det?»

«Hur mycket skulle informationen vara värd för er?»

«En hel del», svarade mannen med nonchalant min. «Men ge oss ett bud, så ska vi ta ställning till det.»

Italienarna började överlägga med varandra.

«50 000 euro och det är inte förhandlingsbart», fastslog bossen till slut i affärsmässig ton. «Och för den här typen av information är det ett jävligt bra pris.»

Männen diskuterade med varandra. «Avgjort», godkände de.

«Har ni pengarna med er?» undrade rådgivaren.

«Ja. Hämta portföljen i bilen», uppmanade ledaren sin kumpan. Denne var strax tillbaka med portföljen. Pengarna räknades och lämnades över. Männen fick polackens telefonnummer och kände sig nöjda.

«Några saker till innan vi ger oss av», avslutade talesmannen. «Är Scorpionen dyr?»

Maffiabossen tände en cigarrett och drog ett djupt bloss. Hans breda mun öppnades och röken bolmade ut i ett moln mot taket.

«Det kan man lugnt säga, plus en förmedlingsavgift till polacken. Och bara den är högre än summan vi fått.»

RECENSIONSEX

«Och hur brukar betalningen till Scorpionen ske?»

«Till ett nummerkonto i schweizisk bank, hälften i förskott, hälften när uppdraget är utfört. Polacken ger er all information ni behöver.»

«Not bad, not bad at all», konstaterade Sergei Kuznetsov belåtet till sin spegelbild där han stod framför väggspegeln i hotellrummet på Central Park Hotel i Bayswater i London.

Sergei hade hunnit bli femtiofyra men hade fortfarande en fysik som många yngre män kunde avundas honom. Han var en och åttio med ganska ordinär kroppsbyggnad, hade svart, kortklippt hår och ett regelbundet ansikte med mörka, intensiva ögon, örnnäsa, bestämd mun och kraftig käke.

Men nu var det en annan person som framträdde i spegeln, en distingerad herre i tjockt, grått hår och ett välansat, gråsvart skägg. Sminket hade förändrat andra detaljer i ansiktet. Inte ens hans mor skulle ha känt igen honom. Förklädnaden kunde inte bli så mycket bättre. För dagens uppdrag hade han klätt upp sig i mörkblå kostym, vitskjorta och en diskret, ljusgrå slips. Han sträckte nöjt på sig, tog på sig solglasögonen och gick ut från rummet.

Sergei Kuznetsov var en av Rysslands mest framgångsrika affärsmän. Hans konglomerat omfattade företag inom oljeindustrin, fastighetsbranschen och bilindustrin. Bakom denna imponerande fasad fanns en annan verklighet. Han var en av de mäktigaste ledarna för den ryska maffian, som efter Sovjetunionens fall 1991 hade vuxit sig allt starkare och var en viktig spelare i det ryska samhället.

Till en början sysslade Sergeis maffiaimperium främst med narkotika. De svarta pengarna från narkotikahandeln tvätades och investerades i lönsamma företag. Investeringarna hade varit så framgångsrika att narkotikan inte längre spelade en lika avgörande roll.

RECENSIONSEX

Högt uppsatta politiker och poliser liksom folk hos säkerhetstjänsten smordes och gjorde Sergei till en mäktig och farlig person. Korruptionen genomsyrade det mesta. Mutor var oljan som smorde det ryska samhällsmaskineriet.

För en vecka sedan hade Sergei fått ett telefonsamtal som kittlat hans fåfänga och smak för det extraordinära. Mannen som ringt var polack. Det var ett tag sedan sist och Sergei var kräsen. De gånger han fick denna typ av förfrågningar och tackade ja var det endast till kategorin exklusiva uppdrag. Pengarna i sig var inte drivkraften utan utmaningen av det sofistikerade som krävde färdighet och iskallt lugn. Och Sergei hade kunskapen och erfarenheten.

Vem som låg bakom det här speciella uppdraget visste inte hans polske kontakt i Warszawa. Beställare av Sergeis tjänster var alltid anonyma. Personen som uppdraget gällde satte myror i huvudet på Sergei, en ovanlig måltavla, högst märklig.

Sergeis verkliga identitet var en väl förborgad hemlighet. Kontakt togs alltid till hans hemliga telefonnummer och samtalen fördes på engelska. Sergei talade flytande engelska med amerikansk brytning från sin tid som militärattaché på Sovjetunionens ambassad i Washington. Hans täcknamn var Scorpionen.

Under Sovjetunionens tid hade Sergei varit en framgångsrik KGB-agent med placering i flera europeiska länder och USA. Han avslutade sin karriär på KGB som chef på forskningsavdelningen för utveckling av sofistikerade vapen för bland annat lönnmord. Under sin tid på KGB hade han skaffat sig värdefulla kontakter som han senare förstod att utnyttja.

Det här mordet skulle utföras i London och polacken hade varit noga med att poängtera att dödsfallet skulle verka naturligt. Uppdragsgivaren hade varit väldigt tydlig med att det inte fick se ut som mord. Helt onödigt påpekande tyckte Sergei eftersom det var hans signum. Varför hade de annars gett uppdraget till honom? Polacken försvarade sig med att han endast vidarebefordrat budskapet.

RECENSIONSEX

Sergei hade sett fram emot att komma till sin favorithuvudstad. Och det skulle bli något av en repris på det som hände i London 1978, mordet på den bulgariske dissidenten och BBC-journalisten Georghi Markov. Det var Sergeis första giftmord och idén med paraplyet var hans. Uppdraget kom direkt från KGB:s högsta ledning. Sergeis duglighet som ung och begävad agent skulle testas. Endast några få kände till uppdraget.

Vid det tillfället var han utklädd till en äldre, alldaglig tant i hatt som smälte in bland alla gående människor. Det hade varit ett ögonblicks verk att utföra mordet. I folkvimlet på Waterloo Bridge hade han obemärkt stött till bulgaren med den vassa spetsen på paraplyet. Spetsen var försedd med ricin, ett av de farligaste växtgifterna. Det hade behövts bara 450 mikrogram av giftet för att döda bulgaren.

Den brittiska underrättelsetjänsten SIS, eller MI6 som den populärt kallas, misstänkte på ett tidigt stadium KGB. Mordet hade den sovjetiska säkerhetstjänstens stämpel, men ingenting kunde bevisas. De officiella misstankarna kom därför av naturliga skäl att riktas mot Bulgariens säkerhetstjänst.

Den brittiske karriärdiplomaten Sir George Campbell var den hetaste kandidaten till ordförandeposten i EU-kommissionen. Han hade övertalats att ställa upp och stöddes av en majoritet av EU:s medlemsländer. Storbritannien och Irland fick väl närmast anses självklara och bland hans supportrar fanns bland annat Tyskland, Nederländerna, Finland, Danmark och Sverige.

Diplomatlivet hade fört Campbell till olika hörn av världen som ambassadör i bland annat Canberra, New Delhi, Peking och Moskva. Sedan några år tillbaka var han Storbritanniens FN-ambassadör. Campbell var en varm personlighet och förde sig bekvämt i alla sammanhang, bland diplomater och världens ledare men också bland vanligt folk. Hans humor och okonventionella sätt att tackla kniviga situationer hade löst svåra politiska knutar. I säkerhetsrådet var han uppskattad och respekterad. Detta tillsammans med att han var en

RECENSIONSEX

erkänt skicklig förhandlare gjorde honom som klippt och skuren för ordförandeposten i EU.

För två veckor sedan, närmare bestämt den 25 september 2009, hade han hållit sin programförklaring i EU-parlamentet. Den närmaste tiden efteråt bedrev han en intensiv kampanj för sin kandidatur: överläggningar med den brittiska regeringen, träffar i Bryssel med ledamöter inom EU, möten med regeringschefer och ministrar i medlemsländerna. Allt talade för att det skulle bli en promenadseger när parlamentet i Bryssel skulle fatta sitt beslut senare under hösten.

George Campbell kom ut från porten till det fashionabla huset på Portobello Road i Notting Hill där hans femrums lägenhet låg. Han var ledigt klädd med uppkavlade skjortärmar och kavajen slängd över axeln. Trots att trädens bladverk vittnade om att det var höst, så bjöd denna oktobermorgon på ett ovanligt soligt och varmt väder.

Ett stycke ovanför på gatan stod en kostymklädd man lojt lutad mot en stolpe och låtsades läsa Financial Times. Han gav intryck av att vara bankman eller börsmäklare. Ögonen doldes bakom svarta solglasögon. Mannen var Sergei Kuznetsov. Med sin förklädnad spelade det ingen roll om någon såg honom eller om han blev fotograferad av någon av alla övervakningskameror som det fanns gott om i London.

I flera dagar hade han haft den brittiske diplomaten under uppsikt, studerat hans dagliga rutiner. Det var ingen större variation i hans beteendemönster. Sergei hade varit klädd som turist i slitna jeans, neutral T-shirt och keps, joggingskor och en liten grå ryggsäck. T-shirt och keps hade olika färger för varje dag.

Campbell hade inte märkt Sergei och gick som vanligt med lugna steg mot Notting Hill Gate Station. Sergei höll sig på behörigt avstånd. På tunnelbanan in mot city var det fullpackat med folk och det var instängt och varmt. Några eleganta äldre damer med stora, vidbrättade hattar i vitt och grönt fläktade sig med solfjädrar medan andra torkade svetten från sina an-

sikten. Cirka fem meter från Campbell stod Sergei lutad mot en av stolparna i vagnen. Han var en i mängden av välklädda människor på väg till dagens arbete.

Inte långt från Sergei stod en blond, vacker kvinna i högklackat, svarta byxor med raka, vida ben och en röd långärmad blus. Han studerade henne från topp till tå. Hon märkte tydligt Sergeis forskande blickar och vände huvudet mot honom. Deras ögon möttes. Glimten av intresse i hennes klarblåa ögon fick honom för ett ögonblick att önska att han var i London under helt andra omständigheter.

Vid Oxford Circus bytte Campbell till den bruna linjen Bakerloo. Framme vid Piccadilly Circus steg han av. Sergei höll sig några meter bakom engelsmannen för att inte tappa bort honom bland alla stressade människor.

När Campbell kom upp ur tunnelbanan stannade han till och såg sig omkring, liksom för att bestämma sig vart han skulle gå. Sergei gick fram till ett tidningsställ och låtsades studera utbudet medan han hade koll på Campbell genom sina solglasögon. Campbell började röra sig mot övergångsstället vid Regent Street. Sergei placerade sig i hasorna på honom. Det var trångt med människor framme vid trafikljusen. Alla väntade otåligt på att komma över till andra sidan. Det här var det perfekta tillfället.

När det blev grönt för fotgängarna trängde sig alla framåt. Strax innan de kom över knuffade Sergei till Campbell och stack samtidigt obemärkt in sprutan med det dödliga giftet i den vänstra överarmen på honom. Knuffen mildrade effekten av sticket och Campbell verkade inte reagera mer än att han tog sig åt stället där sprutan trängt in. Men så fort giftet kom in i blodet fanns det inget att göra, det var för sent. Andningsförlamning och våldsamma kramper kom plötsligt från ingenstans.

Campbell hann bara några meter innan han sjönk ner på knä och kämpade för att få luft under det att saliv i stora mängder kom ut ur munnen. Folk stannade till och undrade vad som hade hänt. En kvinna rusade fram och vände på ho-

RECENSIONSEX

nom. Hon torkade bort saliven med ena handen och försökte med mun mot mun metoden men utan resultat. Campbell började sjunka in i medvetslöshet.

«Ring efter ambulans», skrek kvinnan.

Efter tio minuter hördes sirenerna från ambulansen och den stannade till med ett ryck vid övergångsstället där den medvetslöse brittiske diplomaten låg. Sjukvårdare tog snabbt ut en bår och lyfte upp Campbell. Sedan fort in med honom i ambulansen och körde iväg med tjutande sirener och blåljus. Men hoppet var ute för Campbell. Det extremt kraftfulla giftet hade gjort sitt.

Sergei hade sakta gått en bit bort där han helt känslokall stod och betraktade scenen. Det var inte märkvärdigare än mordet på bulgaren. Sergei konstaterade kallt och sakligt att Grodan inte hade gjort honom besviken den här gången heller.

Under sin tid som forskningschef på KGB hade Sergei dragit igång projektet Grodan. Forskningsgruppen bestod förutom av honom själv av Sovjetunionens främsta experter på utveckling av vapen och ammunition, en toxikolog och en biolog.

Laboratoriets studier av olika gifter: kemiska, växtgifter och djurgifter ledde slutligen till världens giftigaste djur, den gyllene giftgrodan med det latinska namnet *Phyllobates terribilis*, den fruktansvärda. Den lilla gula, näpna grodan som är 2-5 cm lång har det starkaste gift som naturen kan frambringa, batrachotoxin. Grodan har tillräckligt med gift i sig för att döda tio människor. Här hade man hittat ett gift som var helt överlägset ricin.

Den lilla behändiga giftsprutan som Sergei använt innehöll 100 mikrogram av grodgiftet. När det injiceras behövs det bara några mikrogram för att döda en människa, men för att göra processen kort hade han tagit till med råge.

När KGB upphörde fortsatte forskningslaboratoriet sitt arbete, nu i den ryska säkerhetstjänsten FSB. Grodan var Sergeis baby och han såg till att ha kontakt och fortsatt inflytande i

RECENSIONSEX

verksamheten. Det gjorde han genom att ha den nye forskningschefen på sin lönelista. Sergei kunde lätt få tillgång till sprutor med det dödliga nervgiftet. Det här var sjätte gången efter KGB-tiden som han använt Grodan. Bortsett från det snabba dödsförloppet var grodgifftet perfekt i ett annat och mycket viktigt avseende. Giftet kunde inte spåras och dödsorsaken förblev därför okänd. Man kunde bara fastställa att hjärtstillestånd hade inträtt.

Den gyllene giftgrodan tillhör pilgiftsgrodorna. Anledningen till att de fått detta speciella namn beror på att indianer i Central- och Sydamerika använder hudsekretet från grodornas hud till att förgifta sina pilar. Den gyllene giftgrodan finns endast i regnskogen vid Colombias Stillahavskust och där har Chocóindianerna sedan förmodligen mycket lång tid använt sig av dess extrema gift för sina giftpilar.

Sergei ordnade via Sovjetunionens ambassad i Bogotá så han och Olga, forskningsgruppens biolog, fick besöka en boplats för Emberá Chocóindianer. Det var en oförglömlig upplevelse. De fick vara med när indianerna med stor försiktighet samlade in några gyllene giftgrodor. Tillfångatagandet gjorde att grodorna blev stressade och utsöndrade sitt gift från porerna i huden på ryggen. Indianerna skyddade sina händer mot giftet med blad eftersom det är farligt att bara komma i kontakt med giftet. Spetsen på pilarna ströks mot grodornas rygg och pilarna var därefter ett dödligt vapen.

Sergei och Olga fick följa med indianerna ut på jakt för att se hur de använde sina blåsrör och giftpilar för att döda djur och hur effektivt giftet verkade. De fick också möjlighet att inte bara se den gyllene giftgrodan utan även andra mycket färggranna pilgiftsgrodor. När man såg de små vackra skapelserna hade man svårt att tro att de var så giftiga. Sergei kom ihåg att han hade skämtat med Olga när guiden hade visat den gyllene giftgrodan.

'Ska du inte kyssa den vackra grodan så vi får se om den förvandlas till en prins? Det vore väl något att ta med hem till Moskva.'

RECENSIONSEX

Olga hade skrattat och sagt. 'Kysser jag den här blir det knapptast en leende prins som uppenbarar sig utan snarare en hångrinande djävul. Och mig får du väl ta med tillbaka i en kista.'

Olga hade sinne för humor, en kul tjej som han hade mycket roligt tillsammans med. Han hade gillat henne skarpt. Tyvärr fanns hon inte längre i livet på grund av en olycka på laboratoriet.

Genom att ta del av studier och laboratorieförsök med möss av amerikanska och tyska forskare hade forskningsgruppen skaffat sig bra kunskaper om pilgiftsgrodorna i allmänhet och den gyllene giftgrodan i synnerhet.

Kombinationen av Olgas glödande intresse för kräldjur och speciellt pilgiftsgrodorna och Sergeis intresse för gifter resulterade i att en unik grodpark skapades på Moskvaz Zoo. Efter några år kunde man stoltsera med hundratals olika pilgiftsgrodor från Central- och Sydamerika. Genom samarbete med forskare i olika länder lyckades man mot alla odds skapa en näst intill naturlig miljö för grodorna.

Colombianernas och Chocóindianernas medverkan till attraktionen i grodparken, den gyllene giftgrodan, var ovärderlig. Vissa forskares farhågor att grodan inte skulle producera samma mängd gift i fångenskap som i dess naturliga miljö kom på skam. Det visade sig att den endast tappade en försumbar del av sitt gift.

Sergei kände sig mycket stolt över att de hade lyckats skapa inte bara en lättåtkomlig bas för grodgiftet utan också en stor turistattraktion och dessutom en forskningsenhet som drog till sig forskare från hela världen.

Sergei återvände i sina tankar från den varma och fuktiga regnskogen i Colombia till det betydligt svalare vädret i London. Efter att ha utfört uppdraget med Grodan, som alltid gav honom en kick, kände han sig törstig och gick in på en pub längre ner efter gatan och tog en öl.

Han satte sig vid ett fönsterbord och tittade tankfullt ut över den strida strömmen av människor på gatan. Ända sedan han

fick uppdraget att mörda Campbell hade han funderat över vad en känd brittisk diplomat gjort som fått någon eller några att vilja undanröja honom. Diplomater var ju ett ganska harm-löst släkte. De aktade sig för att ventilerade kontroversiella åsikter eller agera på ett omdömeslöst sätt. Britterna hade säkert strikta regler för sina ambassadörer och deras underlydande, precis som Sovjetunionen hade när Sergei var diplomat.

Campbell måste ha trampat på några ömma tår till den grad att han skaffat sig en fiende, en med makt och pengar. Kunde det vara så att någon skulle tjäna på att Campbell försvann för gott från den tilltänkta maktpositionen inom EU? Eller rörde det sig om en maktkamp inom EU? Nej, det lät för osannolikt. Inte 2009. Möjligen om det gällt USA eller Sovjetunionen under kalla krigets dagar.

Sergei drack ur sin öl och såg sig omkring på puben. Inget som fäste hans uppmärksamhet, varken människor eller något annat intressant. Tanken på motivet till beställningsmordet förbryllade honom. Han blev inte kvitt tanken. Vad kände han till om Campbell? Inte särskilt mycket måste han erkänna.

Sergei var politiskt intresserad och följde med vad som hände inom EU. Han hade därför bevakat TV-utsändningen i EU-parlamentet då Campbell hade avgett sin programförklaring som tänkbar EU-ordförande. Talet var intressant och utmanande.

Campbell hade haft tre områden i sitt tal: miljöfrågorna, byråkratin inom EU och bekämpning av ekonomiska oegentligheter, framför allt korruption. Detta sista område hade speciellt fångat Sergeis intresse eftersom det var saker som han själv i allra högsta grad sysslade med.

Det första han studsade till inför var när Campbell nämnde det mest skrämmande exemplet på svindleri i modern tid, nämligen Wall Street legenden Bernard Madoffs raffinerade pyramidspel som lurat en hel värld. Det lustiga eller snarare sorgliga i sammanhanget var att Sergei själv torskade. Han hade satsat tio miljoner dollar hos dynghögen. Allt var borta. Så var det också för alla andra som fått se sina pengar gå upp

RECENSIONSEX

i rök: banker, fondbolag, miljardärer, kändisar i Hollywood och vanliga småsparare. Ofattbara 65 miljarder dollar hade den 71-årige supersvindlaren lyckats sopa bort.

Sergei hade träffat Madoff vid ett tillfälle i New York, då när han placerade sina miljoner. Madoff gav ett förtroendegivande och sympatiskt intryck. Sergeis koll av bolaget gav inga larmsignaler, tvärtom enbart positiva indikationer och referenserna han tog var solida. Han tvekade därför inte utan slog till. Precis som de andra investerarna hade han fallit för den höga avkastningen. Pladask!

Han kunde ha strypt Madoff för mindre. Tanken hade faktiskt slagit honom när den stora finansbubblan sprack. Men strypning var för simpelt. Det fanns andra, mer sofistikerade sätt där fängelsemurarna inte skulle vara något hinder. Men det stannade vid en tanke. Madoffs straff blev 150 års fängelse, så han kunde lika gärna sitta där och ruttna bort.

I sitt lysande tal hade Campbell markerat att EU under hans ordförandeskap skulle sätta ner foten och ta krafttag mot korruption. Det som gjorts hittills var långt ifrån tillräckligt. För att nå resultat fick man inte bara sitta och häcka i Bryssel. En mer aggressiv och effektiv bekämpning av den organiserade brottsligheten var ett måste. Campbell hade nämnt något om field operation. Vad han menat med det hade han inte utvecklat. Säkert var det många i likhet med Sergei som gjort sin egen tolkning av begreppet.

Campbell hade nämnt den mäktiga italienska maffian. Och han hade inte nöjt sig med den utan antytt att bekämpningen även gällde länder i EU:s närområde. Vilka Campbell syftade på var inte så svårt att räkna ut. Så var maffian svaret på Sergeis fundering? Definitivt inte den ryska, det var han bombsäker på. Den italienska? Inte alls omöjligt. Kände sig de olika kartellerna hotade på något sätt skulle de nog inte tveka att agera.

Så vem var uppdragsgivare? Enligt polacken var i alla fall en sak säker. Det var inte någon i Polen. Hur han kunde vara så säker på det hade Sergei inte den blekaste men var böjd att

hålla med honom. Italien var det hetaste tipset, det mest korrupta landet inom EU, kanske till och med värre än Ryssland om man räknade in hela Europa.

Fanns det politiska motiv med i bilden? Ju mer Sergei smakade på detta alternativ desto mer började han luta åt att det var ett troligt scenario. Kunde Kreml vara inblandad på något sätt? Det kändes lite långsökt om man i detta tidiga skede, innan EU överhuvudtaget hade några konkreta planer på sin agenda, skulle ta till ett sådant drastiskt steg. Men å andra sidan var det ingenting längre som förvånade honom över vad som kunde hända om någon utmanade den politiska ledningen i Ryssland. Det spelade ingen roll om det var grävande journalister, superrika oligarker med politiska ambitioner eller som nu en framgångsrik diplomat som troligen skulle bli nästa ordförande för EU-kommissionen. Sergei hade i sina efterforskningar fått klart för sig att Campbell var favoriten till den åtråvärda maktposten.

Problemet med order från Kreml att göra sig av med obekväma personer var att det aldrig gick att bevisa vem eller vilka som stod bakom. Det visste Sergei alltför väl sedan tiden på KGB. Dimridåerna som lades ut var ogenomträngliga. Även om han inte hade samma tillgång till information från den innersta politiska kretsen som förr hade nog inte mycket förändrats. På sin höjd något på ytan, men inte de innersta strukturerna. Och att börja undersöka ingredienserna i denna häxkittel kunde bli farligt, ja livsfarligt.

En sak var ställd utom allt tvivel. Ingen skulle våga öppna munnen, inte ens mutor skulle hjälpa. Men att Kreml skulle ligga bakom kändes trots allt långsökt. Ju mer han tänkte på det alternativet desto mer blev han övertygad om att han kunde slänga det i papperskorgen.

Tanken på att forska vidare i vem som var uppdragsgivare kändes frestande. Det var första gången han lekt med en sådan tanke, av det enkla skälet att det kunde vara farligt och röja hans identitet. Men utmaningen kittlade. Han kunde inte bli kvitt tanken. Även om han hade allt han kunde önska sig,

kände han sig ganska ofta rastlös. Han visste vad det berodde på, helt enkelt en saknad av agentlivet på KGB.

En krypande känsla av upphetsning for genom hans kropp inför en eventuellt ny utmaning, helt annorlunda än alla tidigare uppdrag. Farligt, javisst, men det var ju en del av spänningen som fick igång adrenalinnet. Den enda länken var polacken och han skulle definitivt inte vara något problem.

Sergei hade alltid gillat att ge sig på det okända, försöka lösa svåra gåtor och problem. Om han skulle försöka lösa mysteriet med den engelska diplomaten var det en helt ny roll som inte alls kändes oangenäm. Men som sagt, det krävdes mycket tankearbete och avvägningar innan han var beredd att fatta ett beslut. Han fick sova på saken, men inte för länge. Det bästa var att smida medan järnet var varmt, innan alla spår hade kallnat.

Michelle Bouchet satt bekvämt tillbakalutad i sin nya Audi R8, 4.2 Coupe quattro i Ice Silver Metallic och njöt av komforten och farten, insöp den fräscha doften från de ljusbruna lädersätena. Ljudanläggningens supersound fyllde bilen med de jazziga rytmerna från Jacques Loussiers tolkning av Bach. Michelle trummade med fingrarna på ratten i takt med musiken. Den fyrhjulsdrivna Audin var som en dröm, smekte kurvorna med en elegans hon inte upplevt tidigare i någon bil.

Klockan började närma sig fyra på onsdagseftermiddagen den 9 oktober 2009 och Michelle var på väg till sin älskares vingård i södra Frankrike för att ta igen sig efter en veckas stressigt kampanjarbete. Bouchet var den andra kandidaten till ordförandeposten i EU-kommissionen. Kampanjen hade så här långt gått enligt planerna, men hon var medveten om att Campbell i nuläget hade ett övertag.

Hon behövde ett break för att tänka igenom den fortsatta strategin för hur hon skulle nå sitt mål. Inte lätt men inte heller omöjligt. Hon hade tidigare vänt svåra underlägen, så varför skulle det inte gå vägen även den här gången trots att oddsen inte var på hennes sida?

Michelle tänkte tillbaka på sitt framträdande i EU-parlamentet för en och en halv vecka sedan då hon presenterade sin programförklaring. Talet hade gått bra, tyckte hon själv. Till sin stora förtret hade hon efteråt fått höra att Campbells tal var ett strå vassare. Typiskt. Men om de omdömena var representativa för parlamentet var inte alls så säkert. Förresten hade hon också fått lovord för sin presentation.

Med sin fokusering på kvinnans jämställdhet visste Michelle att hon hade ett övertag bland parlamentets kvinnliga

RECENSIONSEX

ledamöter. Det såg hon till att utnyttja i olika sammanhang, inte minst i det feministiska nätverk hon skapade för ett par år sedan. Allt fler anslöt sig, men också utanför parlamentet odlades värdefulla kontakter.

Michelle förstod att ta hjälp av informationsteknikens möjligheter. Till sin egen blogg på Facebook väljde stadigt intresserade och debattsugna in. Inte ens i sin vildaste fantasi hade hon kunnat föreställa sig vilket användbart och kraftfullt verktyg det var.

Michelle hade svårt att tro att hon hunnit bli femtio. Det kändes överkligt på något sätt. De flesta som såg henne gissade att hon var minst tio år yngre. Det var i alla fall kommentarer hon hörde både nu och då i EU-parlamentet och i andra sammanhang. En gång när hon gick förbi en delegation som besökte parlamentet hörde hon en man utbrista: 'Vem är den där raffiga brunetten?'

Hon var i högsta grad medveten om att hennes utseende och perfekta figur med utsökta, dyrbara kläder drog folks blickar till sig, speciellt männens. Men det hon mest njöt av var kvinnornas avundsjuka blickar.

Michelle smålog när hon tänkte tillbaka på en morgon i Bryssel för några veckor sedan. Episoden var obetalbar. Hon hade stannat till vid skyltfönstret till en stor boutique och studerat en ny kreation när tre män kom gående ute på den breda trottoaren.

Som på en given signal vände sig alla tre om samtidigt och tittade på henne. Huvudvändningen skedde med militärisk precision och avspeglades i skyltfönstret. Hon kunde inte hålla sig utan vände sig om med ett stort leende och vinkade flörtande till männen. De blev helt överrumplade och effekten blev komisk. Två av dem vred snabbt tillbaka huvudena, generade över att ha blivit ertappade, medan den tredje fick till ett ansträngt leende och lyfte upp ena handen i en stel och tafatt hälsning. Männen hade definitivt gjort hennes dag.

Bortsett från sina yttre företräden hade Bouchet ett knivskarp intellekt och var en slipad politiker. Hon var en slug kvinna och visste på vilka strängar hon skulle spela för att nå sina syften. Hennes slagfärdighet i debatterna översteg med hästlängder övriga kollegor i kommissionen. Och hon utnyttjade det, i alltför hög grad enligt en del parlamentsledamöter. Både kommissionärer och ledamöter hade blivit tillplattade, inte sällan på ett arrogant sätt.

Innan Bouchet blev EU-kommissionär med ansvar för jordbruksfrågorna var hon Frankrikes premiärminister. Hon hade kämpat sig upp till den politiska toppen från praktiskt taget ingenting och det var mer än en som hade fallit offer för hennes vassa armbågar. Det enda som fattades på hennes politiska karriär i EU var ordförandeposten i kommissionen. Ingenting skulle få stå i vägen för det.

Fransyskans uppenbarelse i en talarstol undgick ingen. När hon trädde in i det offentliga livet hade det inte dröjt länge förrän hon upptäckte vilken inverkan hennes person hade på folk. Därför lade hon ner mycket tid på sitt utseende och sin klädsel, gjorde det till en fulländad konst. För att inte tala om sina framträdanden som hon planerade in i minsta detalj. Ingenting lämnades åt slumpen.

Hennes coach i talkonst och framställningsteknik hade en läraktig och hungrig elev som snabbt lärde sig hur man fångar ett auditoriums uppmärksamhet. Det som uppfattades som spontana inslag i hennes tal var i själva verket väl inövade moment. Den tidigare oslipade diamanten hade idag en briljans och lyster som överglänste det mesta i EU-parlamentet. Hon gjorde aldrig någon besviken. Den aura av mystik och spänning som omgav henne lämnade ingen oberörd. Det var inte ovanligt att folk efter en föredragning knappt mindes något av vad hon sagt. Deras tankar hade varit upptagna av helt andra saker.

Bouchets kandidatur backades av naturliga skäl upp av Frankrikes president Pierre Foubert. Han såg till att i olika sammanhang påverka regeringscheferna och andra repre-

sentanter för medlemsländerna och hittills hade han lyckats rätt väl. Michelle Bouchets mest hängivna supportrar var dock Italiens premiärminister Berlusconi. Han visade öppet sin förtjusning över henne när de träffades, främst som kvinna, i andra hand som politiker. Berlusconi hade i ett sammanhang undsluppit sig att hon till skillnad från vissa andra kvinnor i parlamentet var både vacker och intelligent.

En dag hade en paparazzo lyckats ta några bilder av Bouchet när hon hämtades av en affärs jet på Bryssels flygplats. Det hade inte varit svårt att ta reda på vart planet skulle och vem som ägde det. Destinationen var Rom och planet tillhörde ett av Berlusconis bolag.

Bouchet hade blivit inbjuden att tillbringa en weekend på Berlusconis privata sommarresidens «La Certosa». Där försäkrade hon sig om Berlusconis stöd och han fick under ett par dagar sitt lystmäte av kvinnlig fågning tillfredsställt.

Musiken i bilen bröts av en nyhetssändning. «Den brittiske diplomaten Sir George Campbell har hastigt avlidit i en ålder av 60 år. Dödsfallet ägde rum under morgontimmarna på en av gatorna i centrala London. Det har inte framkommit något om orsaken till dödsfallet. Enligt ögonvittnen segnade Campbell plötsligt ner vid ett övergångsställe. Trots intensiva försök kunde hans liv inte räddas. Campbell var en av kandidaterna till ordförandeposten i EU-kommissionen.»

Ett stort leende spreds över Michelles ansikte och hon styrde in mot vägkanten och stannade. Hon stängde av motorn och började skratta hysteriskt, triumferande. Hela kroppen skakade. När känslorna efter ett tag lagt sig gjorde hon kors-tecknet, satte händerna mot varandra i en bedjande position och lyfte sitt huvud med slutna ögon.

«Tack Gud», sa hon högt för sig själv. I nästa stund kom det: «Fy på dig Michelle, men det känns så underbart. Synd om stackars Campbell.»

Då var det problemet löst. Nu skulle inget kunna stoppa henne från att bli den nya ordföranden. Tänk vad livet ibland

var fullt av angenäma överraskningar, när man minst anade och bäst behövde det.

Hon tog mobilen och slog ett nummer.

«Oui», svarade en mansröst.

«C'est moi.»

«Hej älskling, var är du?»

«Jag har cirka sex mil kvar innan jag är framme.»

«Bra. Vi äter vid sextiden. Kocken är i full fart med att förbereda maten. Har du några speciella önskemål?»

«Ja, ta fram det bästa vinet för ikväll ska vi fira.»

«Fira vad då?»

«Det talar jag om vid middan. Nu måste jag koncentrera mig på körningen. Vi ses.»

Michelle startade bilen och körde iväg. Efter fyrtio minuters körning var hon framme vid avtagsvägen till vingården. De böljande fälten med vinstockar kantade båda sidor av vägen. Efter några kilometer syntes den välbevakade entrén till den praktfulla villan. Flera övervakningskameror syntes på muren och på huset. Vid de stora grindarna stod två vakter med k-pistar.

Michelle stannade till och tryckte på knappen för elföns-terhissen. Vakten vid den vänstra grindstolpen kom fram och böjde sig ner för att identifiera föraren. När han såg vem det var log han igenkännande och gav tecken till den andre vakten att öppna grindarna.

Michelle körde in på den vackert stenbelagda uppfarten med palmer på båda sidorna. Bakom palmerna på den vänstra sidan skymtade den stora ovalformade swimming-poolen. Två rottweilers kom springande fram mot bilen åtföljda av en reslig, välbyggd man. Diskret i bakgrunden, på vardera sidan av huset, skymtade två muskulösa, beväpnade män.

«Hej på er mina busar», hälsade Michelle glatt hundarna när hon steg ur bilen. Hon böjde sig ner och strök dem över huvudena. De slickade henne över ansiktet och Michelle sträckte på sig och torkade sig.

RECENSIONSEX

«Nu får det räcka», sa mannen och knäppte med fingrarna. De respektingivande hundarna lade sig lydigt ner på marken.

«Hej på dig också min stora buse», skämtade Michelle kärleksfullt när mannen med öppna armar kom fram till henne. De möttes i en stor omfamning och het kyss. Michelle lösgjorde sig efter en stund och upplyste menande.

«Min packning ligger i bagageutrymmet.»

Mannen gick och öppnade bakluckan på bilen och tog ut Michelles resväska.

«Tack raring», sa Michelle. «Underbart att vara här igen. Vi får väl hela helgen för oss själva?»

«Självklart. Bortsett från en timme i morgon förmiddag», tillade han.

«Då är det inte så självklart.» Michelle trutade misslynt med munnen.

«En timme är väl inte hela världen, inget att bli sur för. Skärp dig. Du vet vad som gäller», sa mannen med ett hårt uttryck i ansiktet.

«Jag måste ha en genomgång av ett lagförslag med ett par av ministrarna och skriva under några papper. De tar helikoptern från Paris. Och förresten. Du behöver säkert minst en timme för att piffa upp dig.»

«Jag får väl stå ut med det. Är det något mer som kommer att hända, ytterligare besök eller andra överraskningar?» undrade Michelle syrligt.

«Inte som jag känner till, men du borde veta vid det här laget att en person i min ställning alltid måste vara till hands och kunna ställa upp under dygnets alla tjugofyra timmar.»

«Det är klart jag vet min käre president.» Michelle gav honom en lätt kyss på kinden. «Vi får inte vara tillsammans så ofta så därför vill jag rå om dig när vi träffas.»

«Samma här», sa president Pierre Foubert. «Jag tycker vi är rätt bra på att utnyttja tiden, eller vad säger du?»

Michelle tog honom under armen och de gick in i huset. «För det mesta», medgav hon ömt.

De följdes åt upp till det gemensamma sovrummet på övre

våningen med resväskan och handbagaget. Ljuset från de två stora fönstren, ett mot vingården och ett mot swimmingpoolen, letade sig in och gav sovrummet med sina beigea tapeter en hemtrevlig och dämpad belysning. Skymningen började närma sig och om en timme skulle det vara mörkt. På nattduksborden stod vaser med färskas blommor som fyllde rummet med en svag, behaglig doft och på huvudkuddarna låg en chokladpralin.

Pierre ställde ifrån sig väskan och närmade sig Michelle bakifrån som ställt sig vid fönstret ut mot vingården. Hans ena hand sökte sig mot hennes välformade bröst och den andra längre och längre ner utmed kroppen. Samtidigt tryckte han sin kropp mot henne och hon kände den svällande hårdheten mot sin bak.

«Du hetsar upp mig», sa Michelle med beslöjad röst.

«Det är meningen», andades Pierre in i hennes högra öra med stigande åtrå i rösten.

Michelle vände sig om och de möttes i en eldig kyss. Pierre drog henne till den stora dubbelsängen och kastade ner henne.

«Vi väntar tills senare», sa hon avväpnande när Pierre var på väg att klä av henne. «Du är alltid så het på gröten, men du ska få ditt lystmäte bara du lugnar ner dig.» Hon smekte honom över kinden med ett kärleksfullt leende.

«Jag får väl stå ut med det», sa Pierre lite besviket. «Du är värd att vänta på.»

Michelle gick fram till väggspegeln och snyggade till håret och känningen.

«Det är dags för middag», upplyste Pierre. «Kom så går vi ner.»

De gick hand i hand ner till det intima och vackra matrummet där bordet var dekorerat med blommor och två levande ljus som lyste välkomnande från sina silverstakar.

Pierre och Michelle slog sig ner och efter en stund kom kocken in med förrätten som bestod av räköcktail.

«Välkommen hit igen frun», hälsade han Michelle med ett varmt leende.

RECENSIONSEX

«Tack Jacques! Alltid lika roligt att vara här och njuta av dina kulinariska konster», sa Michelle och besvarade hans leende.

Kocken återvände till köket men kom strax tillbaka med en vinflaska.

«Du beställde husets finaste vin», konstaterade Pierre. «Jacques har botaniserat i vinkällaren och tagit fram den bästa årgången, från 1952 års exceptionella rekordskörd.»

Presidenten log mot kocken som böjde lätt på huvudet med ett leende av uppskattning på sina läppar. Foubert nickade åt honom.

Jacques visade med en elegant rörelse flaskan för Michelle som förväntansfullt betraktade den. Han korkade upp flaskan och hällde upp lite av det mustiga rödvinet i hennes glas.

Michelle förde glaset mot näsan och lät först doften av vinet fylla hennes näsborrar och läppjade sedan på vinet.

Pierre och kocken såg med spánt intresse på hennes reaktion. Michelle vände sig leende till Jacques.

«Utsökt Jacques, absolut perfekt. Sensationell smak faktiskt. Tror aldrig jag smakat så gott vin. Du har verkligen lyckats trola fram det bästa vinet.»

«Tack frun», sa Jacques och fyllde glaset.

«Ring i klockan herr president när det är dags för varmrätten.» Kocken återvände till köket.

På bordet till höger om presidenten låg en liten klocka i mässing.

Pierre fattade sitt glas. «À votre santé chérie! För oss och för en fin helg tillsammans.»

Michelle lyfte sitt glas. «À votre santé!»

«Hur har veckan i Bryssel varit», undrade Pierre.

Michelle lade ifrån sig besticken och strök bort en hårslinga från pannan. «Hetsig, full fart. Det har knappt varit en lugn stund. Jag är inne i slutspurten på kampanjen så det är massor med kontakter, luncher, middagar, ja jag vet inte vad.»

«Och hur går kampanjen?»

«Det ser lovande ut, men jag tar inte ut någon seger i förskott.»

RECENSIONSEX

«Klokt», instämde Pierre. «Man ska aldrig ropa hej förrän man är över bäcken. Det är min erfarenhet. Vad tyckte du om förrätten?»

«Superb. Jag hade inte väntat mig något annat heller. Du har verkligen en duktig kock.»

«Ja, han är en pärla. Jag tror det är dags för varmrätten.» Foubert tog klockan och ringde.

Efter några minuter kom Jacques in med chateaubriand och klyftpotatis.

«Mediumrare enligt fruns preferenser», upplyste Jacques när han serverade köttbiten på Michelles tallrik.

«Du har bra minne», berömde Michelle.

«Inte svårt när det gäller frun», återgäldade han.

Tystnaden hade lägrat sig över matbordet under det att Pierre och Michelle njöt av den vällagade maten.

«Nu tror jag det är dags», sa Pierre till slut och torkade sig om munnen med servetten. Han tittade forskande på Michelle.

«Vad då dags?»

«Vad vi firar ikväll förstås. Du nämnde ju om det när du ringde från bilen och bad mig ta fram det bästa vinet.»

«Jag tänkte vi kunde ta det till desserten. Ute på terrassen skulle passa bra så vi får sträcka på benen och hämta lite frisk luft.»

Pierre tog klockan igen och klämtade med den. Kocken kom in.

«Vi tar desserten ute på terrassen», sa presidenten.

De reste på sig och gick ut. En svag, ljummen vind mötte dem. Belysningen var dämpad och gav platsen en intim karaktär. Michelle gick bort till den upplysta poolen och betraktade det turkosfärgade vattnet. Det såg inbjudande ut.

«Känner du för ett dopp kanske?» undrade Pierre som kommit och ställt sig bredvid henne.

«Det skulle vara skönt, men inte just nu. Vi får se om jag känner för det senare.»

RECENSIONSEX

De återvände till uteplatsen där kocken hade dukat upp med dessertostar, vindruvor och tropiska frukter.

«Nå!» uppmanade Pierre Michelle när han böjde sig ner och tog en skiva ananas.

«Du är allt bra nyfiken, inte sant?» Michelle tittade gäckande på honom.

«Lite grand», medgav han. «Kläm ur dig vad det är.»

«Har du lyssnat på nyheterna i eftermiddag?»

«Nej, jag har faktiskt haft fullt upp med jobb», upplyste presidenten. «Har du möjligen figurerat i nyhetsflödet? Är det det vi ska fira?»

Michelle skrattade. «Inte alls, även om det aldrig är fel att få lite extra uppmärksamhet. Nej, det handlar om George Campbell.»

«George Campbell?» Pierre betraktade Michelle med ett förvånat ansiktsuttryck. «Vad har han med vårt så kallade firande att göra?»

«Han är död.» Michelle väntade spänt på Pierres reaktion.

«Död?» Stor förvåning avspeglades i Pierres ansikte. «Vad är det som hänt?»

«Av de knappa nyheterna på radion framgick det att Campbell dog inne i centrala London i morse. Jag antar han fick en hjärtinfarkt.»

«Jag tror knappt det är sant», sa Pierre med ett stort leende på sina läppar. «Det var den bästa nyheten på länge. Inte för att jag haft något emot Campbell personligen, men det här öppnar onekligen upp för intressanta perspektiv framöver. Att han är borta är verkligen något att fira.»

Michelle lade sin hand på Pierres. «Just det älskling. Nu finns det bara en kandidat till ordförandeposten i kommissionen», sa hon triumferande.

«Du glömmer en sak», rättade Pierre henne. «Det finns faktiskt ytterligare en kandidat. Nuvarande ordförande har ju deklarerat att han ställer upp för omval.»

«García», spottade Michelle ur sig. «Han är en nolla, en lame duck. Även om han aspirerar på att få fortsätta som

ordförande är han uträknad. Han har gjort sitt. Så är det med den saken.»

«Du har helt rätt. Han är ute ur leken.»

«Så i praktiken finns det bara en kandidat», fortsatte Michelle. «Visst är det tråkigt att Campbell dött, men folk dör varje dag. Det är inget konstigt med det. I det här fallet stämmer ordspråket bra in. Den enes död, den andres bröd.»

Presidenten satt tyst en stund.

«I det här fallet vårt bröd», sa han till slut. «Nu ska vi sätta Frankrike på kartan igen. Du och jag Michelle. Annars måste jag säga att Campbell var en mycket sympatisk och kompetent person, trots att han är engelsman. Och uppskattad av många. Hans diplomatiska färdighet och finesse i säkerhetsrådet är välkänd. Han var en skicklig talare också. Jag tänker på hans programförklaring i EU-parlamentet nyligen. Det är nog ett av de bästa tal jag hört.»

«Och vad tyckte du om mitt tal?» undrade Michelle avundsjukt.

«Det var helt okej», konstaterade Pierre sakligt.

«Bara okej? Tack för den passningen», sa Michelle surt och rynkade på pannan.

«Det var mer än godkänt men inte lika bra som Campbells. Du måste inse att man inte kan vara bäst i allting. Du har andra företrädare där du så att säga är bäst i klassen.»

«Jag får väl vara nöjd med det då», sa hon och slappnade av.

«I Campbell hade du en värdig motståndare Michelle», fortsatte Pierre. «Det är nästan så jag tycker det är synd att ni inte fick tampas ända in i mål. Så här på upploppet till valet i kommissionen låg han, om jag inte är felunderrättad, ett steg före dig.»

«Det beror väl på vem man frågar», sa Michelle med avmätt ton. «Men nu är det historia. Vägen till ordförandeposten verkar ligga vidöppen, eller vad är din bedömning?»

Pierre lutade sig bekvämt tillbaka i stolen och betraktade Michelle eftertänksamt.

«Ja, sett utifrån att du i dagsläget saknar en medtävlande», sa han lite dröjande.

RECENSIONSEX

Luften dallrade av något outtalat i kommentaren. En atmosfär av osäkerhet hade smugit sig in i samtalet.

Michelle stelnade till och frågade med skärpa i rösten. «Antyder du att det finns något som skulle kunna hindra mig från att bli ordförande?»

Pierre höjde på ögonbrynen.

«Inte alls, men det verkar som om du tolkade in något sådant i det jag sa. Har du några lik i garderoben?»

Michelle studsade till och ögonen fick en kylig glans.

«Hur kan du överhuvudtaget ställa en sådan oförsämd fråga? Vad skulle det vara?»

«Hur ska jag kunna veta det. Jag ställde en enkel fråga och du reagerar nästan som om jag gett dig en örfil. Trampade jag på en öm tå eller?» undrade Pierre ironiskt.

«Nej vet du vad.» Michelle reste irriterat på sig. «Jag tycker samtalet börjar spåra ur.»

«Men kära du», försökte Pierre med ett försonligt tonfall. «Lugna ner dig. Sätt dig och tänk efter. Finns det något som kan vara besvärande för den fortsatta kampanjen. Var säker på att du efter Campbells bortgång kommer att bli synad in på bara kroppen. För din egen framtids skull, tänk efter extra noga.»

Michelle lugnade ner sig och återtog sin plats. Hon stödde huvudet i sina händer och slöt ögonen och var djupt försjunken i tankar en lång stund. Till slut öppnade hon ögonen och fäste dem på Pierre.

«Det enda jag kan komma på är revisorernas granskning.»

«Revisorernas granskning, vad är det för prat? Håller de på och granskar dig.»

«Egentligen är det inte mig de granskar utan stödet till jordbruket», förklarade Michelle. «Och eftersom jag är högsta ansvarig blir det förstås jag som kommer i skottgluggen.»

«Jaha», kommenterade Pierre kort. «Och varför har du inte berättat det?» Det gick inte att ta miste på besvikelsen i hans röst.

«Du anar inte hur mycket som pågår inom EU: utredningar, byråkrati till tusen, möten stup i kvarten för att nämna något.

Jag har inte ens tänkt på att en granskning av revisorerna kunde intressera dig. Förresten har du själv mycket att tänka på, så jag ville inte besvära dig med en sådan detalj. Det är inte EU:s egna revisorer utan man har hyrt in en extern revisionsbyrå. Svensk kan jag upplysa dig om.»

«Svensk, det var som fan», utbrast Pierre förvånat. «Hur kommer det sig?»

Michelle ryckte på axlarna. «Tja, inte vet jag. Förmodligen för att man ville ha revisorer utan koppling till EU för att garantera något slags oberoende. Den egentliga orsaken tror jag är att den här byrån, Kvalitetsrevision heter den visst, gjorde sig känd i slutet på 90-talet då oegentligheter avslöjades inom den olympiska rörelsen. Det var i samband med att deras revisorer granskade Stockholms OS-kampanj. Du kanske kommer ihåg?»

«Faktiskt gör jag det», svarade Pierre. «Det blev ju ett herrans liv som var svårt att undgå. Du får se upp så de inte nosar upp något ofördelaktigt om ditt fögderi», sa Pierre retsamt.

Michelles mun snördes åt till ett smalt streck. «Revisorerna är i stort sett klara med granskningen. Jag har fått ett utkast på deras rapport så jag vet vad de har för synpunkter.»

«Har de hittat något graverande?» undrade presidenten intresserat.

«Det vill du helst inte veta», svarade Michelle kyligt.

«Säger du det. I mina öron låter det oroväckande. Något som inte tål att se dagens ljus?» Pierre tittade bekymrat på henne.

«Det beror på hur man tolkar det. För en som inte är insatt i verksamheten kan det verka så», upplyste Michelle. «Förresten finns det förklaringar till det mesta.»

«Det hoppas jag verkligen», sa Pierre avmätt. «För det vore inte så begåvat om du i den här situationen har strulat till det för dig. Behöver du hjälp på något sätt? Du vet att jag har en del resurser till förfogande.»

«Jag vill inte blanda in dig, så det är lika bra att du inget vet. Jag kommer att fixa det hela. Du behöver inte vara orolig. Tids nog får du veta vad som står i rapporten.»

RECENSIONSEX

«Hitta inte på något dumt bara», uppmanade Pierre. «Jag känner dig rätt bra vid det här laget och vet att du inte drar dig för att gå över lik. Bildligt talat förstås», tillade han snabbt.

«Har du med revisorer att göra skulle det nog vara rätt klokt att ta det lite försiktigt. Och som sagt, mitt erbjudande om hjälp kvarstår ifall du kommer på andra tankar.»

«Det kommer inte att hända. Du borde veta att jag kan ta vara på mig själv. Jag vet inte vad du skulle kunna hjälpa till med heller för den delen. Hur tror du det skulle se ut om Frankrikes president lägger sig i en granskning av revisorer? Nu tror jag du tappat ditt i vanliga fall hyfsade omdöme. Om du gav dig in i leken på något sätt skulle det komma ut oavsett hur diskret du försökte vara. Nej, det är för farligt, glöm det en gång för alla.»

«Skyll dig själv», muttrade Pierre surt. «Vågar man fråga hur du ska tackla det revisorerna nosat upp? Jag är inte dum i skallen Michelle om du händelsevis trodde det. Din ovilja att berätta vad det handlar om är nog för att få mig att förstå att revisorerna har hittat allvarliga brister. Vad de består av skiter jag fullständigt i, men du kan få ett ord på vägen. Det om inte annat skulle du nog behöva.»

«Vad jag planerar att göra vill du inte heller veta. Så är det med den saken också», sa Michelle irriterat. «Förresten är inte alla delar på plats än. Har du händelsevis några fler frågor i ämnet», tillade hon spydigt.

Pierre kostade på sig ett kort skratt. «Knappast efter din frikostiga information. Ikväll är du helt omöjlig Michelle, men jag gillar dig ändå. Jag måste säga att det är stake i dig, om man kan säga så till en kvinna. Det finns ingen politiker jag känner som har ett så kyligt lugn som du, oavsett situation. Du kommer att bli en bra ordförande.»

Presidentens ord gjorde att den spända atmosfären släppte.

«Tack älskling», sa Michelle med värme i rösten. «Vad säger du, ska vi ta oss ett dopp så vi kommer i form för finalen?»

«Ingen dum idé», svarade Pierre. «Jag känner mig lite tung i huvudet och kladdig på kroppen. Det måste vara hög luftfuktighet ikväll. Jag går och hämtar badkläderna.»

«Vad ska vi med dom till?» undrade Michelle lent. «Vi baddar näck, det är mycket skönare.»

«Men om någon av säkerhetsvakterna ser oss?»

«So what. De har väl sett nakna människor förut. Risken att de ska spana in oss är nog tämligen liten, om de förstått sin uppgift rätt. Jag har inte sett dem på hela kvällen, så de verkar sköta sig. Att finnas men inte synas. Är det inte så du brukar säga?»

«Jovisst, de är mycket diskreta och pålitliga. Mot poolen.»

De klädde av sig och dök ner i det klara, inbjudande vattnet.

«Underbart härligt», sa Michelle när hon kom upp till vattenytan. «Det här är vad jag behövde. Vi tar några rundor runt poolen. Orkar du hänga med?»

Michelle gav sig iväg med långa simtag och Pierre följde efter men kom på efterkälken.

«Har du tappat stinget», retades Michelle. Hon saktade in och lät Pierre komma ikapp henne.

Han tog tag i henne och höll henne hårt intill sig och började känna sig för.

«Hörru din stora bock», sa Michelle och skrattade avväpande. «Det är inte riktigt dags än. Snart», sa hon inbjudande och simmade bort mot kläderna.

Pierre tog fram badhanddukar från skåpet invid poolen och slängde en till henne. «Här har du.»

Michelle torkade sig lätt i året och svepte sedan handduken omkring sig.

Inne i sovrummet var det mörkt. Michelle gick fram och tände lamporna på nattduksborden och belysningen på panelen bakom sängen och drog sedan gardinerna för fönstren. Hon lät handduken falla ner på golvet och gick och sjönk ned på sängen. Hon vinkade inbjudande till Pierre.

Tioåriga Michelle satt i ena hörnet av sovrummet och darrade av rädsla under det att tårarna strömmade nerför hennes kinder. Skräcken i hennes ansikte inför den rödbrusiga mannen som kom emot henne var påtaglig.

«Gör mig inte illa», bad hon förtvivlat.

Hennes vädjan möttes av en örfil.

«Tyst med dig jäntunge», sa mannen argt och ryckte upp flickan från golvet. «Om du skriker ska jag piska dig.»

Michelle mindes alltför väl. Ett halvår tidigare hade hon skrikit, klöst och bitit honom. Han hade blivit ursinnig, slagit och piskat henne blodig tills hon blev liggandes medvetslös. I en vecka svävade hon mellan liv och död innan livet till slut segrade. Michelle hade fortfarande spår av misshandeln, men de skulle försvinna med tiden. Såren inne i själen däremot skulle finnas kvar för alltid.

Efter den råa misshandeln hade styvpappan lämnat henne i fred en tid, men så småningom började övergreppen igen. Vis av vad som kunde hända kämpade Michelle med sitt lidande som tärde på hennes psykiska hälsa. För det mesta var hon tyst för att inte reta upp mannen, men ibland brast det för henne, som nu när hon vädjade om hans förbarmande.

Styvpappan rev av henne kläderna och slängde henne naken på sängen. Han tog fram två repstumpar och band hennes händer vid sänggaveln. Sedan klädde han av sig och våldförde sig på henne med djurisk njutning, om och om igen.

Michelle orkade inte skrika utan gnydde undergivet av smärtan i underlivet. När mannen fått sitt begär tillfredsställt reste han sig och tog på sig byxorna. Han gick fram och lösgjorde Michelles händer.

När styvpappan gått låg Michelle med förgråtet ansikte och stirrade med tom blick upp i taket. Under en lång stund sköljde smärta, hopplöshet och hat igenom hennes unga kropp.

Hon tänkte tillbaka på hur det hade börjat. Vad glad hon blivit när mamma träffade en ny man. Mamma blev kär upp över öronen och gladare än hon varit på flera år. Michelle var så lycklig över att hennes mamma äntligen fastnat för en man hon gillade. Och själv skulle hon få en ny pappa. Hon såg fram mot det. Nu skulle allt bli bra.

Mannen som uppvaktade mamma var inte vem som helst. Han var chef för ett stort byggföretag. Inte nog med att han var rik utan väldigt trevlig och förde sig som en gentleman. Vad en gentleman var för något hade Michelle inte riktigt koll på, men mamma förklarade och då förstod hon ungefär var det var. Han skämde bort dem med dyrbara presenter.

Michelle älskade sin mamma över allting. Och vad stolt hon kände sig när de var ute och gick och folk tittade beundrande efter dem. Det var förstås mest efter mamma, nyfiket och lite avundsjukt, för mamma var en vacker kvinna. En gång på sommaren när de var ute och promenerade hade en karl kommit cyklande. Han hade inte kunnat slita sina blickar från dem utan vänt sig om och glottt. För länge. Han krockade med en lyktstolpe.

Mamma hade kunnat få vem som helst, det var Michelle övertygad om, men mamma hade nobbat alla inviter tills hon mötte direktören för det här bolaget. I likhet med andra män hade han fallit för hennes skönhet. Och hon blev svag för hans sociala status och belevade sätt.

Bara några månader efter bröllopet började styvpappan göra närmanden. Michelle kom så väl ihåg, i samband med att han kom och sa god natt. I början gjorde han det så försiktigt att hon inte märkte något konstigt.

Så småningom blev smekningarna djärvare och djärvare. Hon ryste till av obehag och äckel vid minnet. Han sa att det var naturligt mellan en pappa och dotter, även om han inte var hennes riktiga pappa. Och så tyckte de ju om varandra.

RECENSIONSEX

Hon vågade inte säga något till mamma för hon var rädd att det skulle göra henne ledsen. När han våldtog henne första gången gjorde det så fruktansvärt ont så hon skrek rakt ut. Det skedde en eftermiddag när mamma inte var hemma. Styvpappan hotade med att slå mamma om Michelle talade om det för henne. Det var deras lilla hemlighet och så skulle det förbli.

En kväll kom styvpappan hem kraftigt berusad. Först misshandlades hustrun och sedan våldtog han Michelle. Den gången fick mamma veta vad han gjorde med Michelle. Det hade blivit en chock.

Misshandeln av mamman och våldtäkterna på Michelle fortsatte även när han var nykter. Ibland fanns det strimmor av hopp när han visade sig från sin bästa sida. Men i berusat tillstånd blev han en helt annan människa. De hoppades hela tiden att det skulle bli bättre. Michelle fick gråta ut hos mamma och det kändes så skönt och tryggt.

Mamma anförtror sig åt henne och sa att hon inte vågade bryta upp för de var ekonomiskt beroende av honom. Och så var han ju så snäll och kärleksfull när han visade sig från sin bästa sida. Hon tröstade Michelle med att det nog skulle bli bättre bara de hade tålamod.

När Michelle var fjorton år blev hon gravid. Hon hade blivit alldeles kallsvettig när hon fick veta det och visste inte vart hon skulle ta vägen. Att föda styvpappans barn var uteslutet. Mamma lyckades utan sin mans vetskap ordna så Michelle fick göra abort. Det hat som fanns inom Michelle bara växte och växte. Hon lovade sig själv att en dag skulle han få betala.

Michelle utvecklades till en skönhet och var mycket begåvad, den lysande stjärnan i skolan. Men hon släppte ingen in på livet, speciellt inte pojkar och män. Hon litade inte på dem. Styvpappans dubbelnatur hade lärt henne en dyrbar läxa. Närmanden avvisade hon bryskt och ingen lyckades med att få gå ut med henne.

Styvpappans makt över hennes mamma och Michelle gjorde att det föddes ett maktbehov hos henne. Ingen skulle längre få bestämma över hennes liv.

Under gymnasietiden började Michelle förstå maktens betydelse och i vilka sammanhang den utövades allra bäst. Hennes ögon öppnades i ämnet historia och då speciellt Frankrikes. Hon blev en flitig besökare på biblioteket för att fördjupa sina kunskaper. Det dröjde inte länge förrän hon förstod vilket inflytande politikerna hade över samhället och människorna. Och ju högre upp i maktens korridorer man kom desto tydligare och mer utstuderat blev det. Michelle blev fascinerad över det politiska spelet och vilka möjligheter som fanns.

Hon bestämde sig för att satsa på politiken, inte att bli en i mängden, en dussinpolitiker som det fanns gott om. Nej, hennes mål var betydligt ambitiösare. Men hur skulle det gå till, hon som inte hade några som helst kontakter? Lösningen på problemet kom helt oväntat och snabbare än hon kunde ana.

På en lektionstimme under det sista året på gymnasiet kom rektorn på besök en dag. En av lärarna hade berättat om den höga kunskapsnivån i klassen och speciellt Michelles begåvning som stack ut lite extra. Allt pekade på att hon skulle få toppbetyg i alla ämnen, en av få på hela skolan.

Rektorn blev intresserad och kom då det var Michelles favoritämne, historia. Det var ovanligt att rektorn besökte en lektion, så både läraren och eleverna blev överraskade. Rektorn satte sig längst fram så han fick god uppsikt över klassen.

Läraren lade upp lektionen så Michelle fick tillfälle att glänsa. Hon kände rektorns blickar och tyckte det var lite nervöst i början. När hon blev varm i kläderna släppte nervositeten och det verkade som om rektorn var nöjd när han gick därifrån.

Flera gånger senare under de påföljande veckorna råkade rektorn stöta ihop med Michelle i korridoren utanför klassrummet. Det hade inte hänt tidigare, så hon blev förvånad. Rektorn log igenkännande och bytte några triviala ord om hur hon trivdes på skolan och hur det gick med studierna.

RECENSIONSEX

Den tredje gången bad han henne komma till expeditionen efter skolans slut.

Först då började hon fundera över vad som var på gång. Om rektorn visat sig bara en gång i närheten av hennes klassrum efter besöket hade hon knappast reagerat. Men tre gånger på kort tid var ett par gånger för mycket för att det skulle vara rena tillfälligheter. Vad ville han henne? Med spänd förväntan gick hon till rektorsexpeditionen. Hon hade snyggat till sig med kort, svart kjol och en röd sidentopp. Makeupen var diskret och förstärkte hennes skönhet.

Michelle satte sig ner mitt emot rektorn och väntade spánt på vad han skulle säga. Hon kände sig stel som en pinne.

«Roligt att du kunde komma», började rektorn. «Tack för senast förresten, jag menar när jag besökte din klass. Jag blev imponerad av era kunskaper, speciellt dina. Din lärare har berättat att du är klassens ljus. Vad beror det på att du är så duktig?» Rektorn tittade forskande på henne.

Michelle skruvade på sig. «Åh, jag vet inte riktigt. Jag antar att jag har lätt för mig. Och så är jag intresserad av att lära mig mycket, om allt egentligen.»

«Och vilket är ditt favoritämne?»

Michelle funderade en stund. «Det är nog historia och samhällskunskap.»

«Jaha.» Rektorn lutade sig bakåt i stolen och betraktade eftertänksamt den unga och vackra eleven. «Hur kommer det sig?»

Michelle började slappna av och känna sig mer bekväm med situationen. «Jag tycker det är så spännande att få veta vad som hänt bakåt i tiden och hur Frankrike har utvecklats. Att försöka förstå varför det ser ut som det gör i samhället.»

Rektorn log instämmande. «Bra inställning», sa han uppmuntrande. «Du har helt rätt i att det är viktigt att sätta sig in i sådana saker.»

Michelle sken upp av berömmet.

«Du slutar ju snart gymnasiet», konstaterade rektorn. «Vad har du för planer sedan?»

«Jag tänker söka in på universitetet.»

«Det kan jag förstå. Med dina betyg blir det inga problem att komma in, oavsett vilket ämne du väljer. Har du bestämt dig vad det blir», undrade rektorn intresserat.

«Statskunskap och psykologi», svarade Michelle bestämt.

«Är det möjligen så att du redan vet vilket yrke du ska satsa på?»

«Politiker.»

Rektorn skrattade lätt och reste sig. «Du överraskar mig. Men du vet väl att de flesta politiker har det som förtroendepuppdrag vid sidan av sitt yrke?»

«Ja, men jag tänker bli heltidspolitiker», svarade Michelle.

«Heltidspolitiker», utbrast rektorn förvånad. «Det var inga dåliga ambitioner. Jag gissar att det inte är många elever här på skolan som intresserar sig för politik, än mindre att de kan tänka sig att satsa på den. Hur kommer det sig att du blivit intresserad av politik?»

«Chans att påverka samhället, se till så människor får det bättre.» Maktbegäret inom henne behöll hon för sig själv. Det skulle hon aldrig säga till någon.

«Rätt inställning», samtyckte rektorn. «Utvecklingen av ett samhälle och land beror väldigt mycket på att det finns duktiga och hängivna människor. Och vi behöver få in de unga i politiken. Det är för hög medelålder och alldeles för mansdominerat. Så fler kvinnor skulle vara bra och välgörande för utvecklingen. Tyvärr är det inte många som har den åsikten, men jag är övertygad om att förr eller senare måste det bli en förändring. Vad tänker du själv om det?»

Michelle strök bort en hårslinga från ansiktet och lade sitt vänstra ben över det högra. Kjolen åkte upp och blottade hela vänstra låret. Hon noterade rektorns intensiva blickar och log.

«Jag tror också att vi unga behöver få mer inflytande i politiken. Vi tänker ofta annorlunda än de vuxna, har nog lite modernare syn i många frågor. Fler kvinnor är också bra. Frankrike har en del att jobba med för att få ett mer jämlikt

RECENSIONSEX

samhälle. Det är i alla fall min åsikt utan att jag är så insatt i frågan. Kvinnor behöver definitivt ta för sig mer.»

«Du kommer att bli en bra politiker», bedömde rektorn. «Men hur har du tänkt gå vidare, jag menar att komma in i ett politiskt sammanhang?»

«Det vet jag inte riktigt än», svarade Michelle dröjande. «Jag antar att jag måste försöka komma i kontakt med någon politiker, försöka engagera mig på något sätt.»

«Just det, precis som med mycket annat gäller det att skaffa sig kontakter.»

Rektorn blev tyst en stund, kupade händerna mot hakan och tittade begrundande på Michelle.

«Vet du om att jag är engagerad i politiken?»

«Nej, ingen aning», svarade Michelle förvånat.

«Jag sitter med i stadsfullmäktige och är medlem i RPR. Vet du vad det står för?»

«Rassemblement pour la République», kom det snabbt från Michelle.

«Duktigt», berömde rektorn. «Vet du också vem som startade partiet?»

«Jacques Chirac 1976.»

Rektorn sken upp. «Jag hör att du läst på. Som du säkert vet ligger partiet i politikens mittenfåra, med en liten dragning åt höger kan man säga.»

Michelle nickade instämmande. Hon kunde de politiska partierna på sina fem fingrar och visste vad de stod för.

«Du är ju ung och kanske inte riktigt vet var du står politiskt», gissade rektorn. «Men vad tycker du om partiets program, frågorna vi driver? Är det något där som tilltalar dig?»

Michelle satt tyst och funderade en stund. Generellt lutade hon nog åt det socialistiska partiet, men det fanns inslag hos RPR som tilltalade henne också. Rektorns frågor öppnade i ett nu potentiella möjligheter.

Hon började kalkylera. Rektorn var politiskt engagerad, hade ingångar till politiken. Han var uppenbarligen intres-

serad av henne, kanske inte enbart för att hon var en lysande stjärna på skolan. Kunde han vara en språngbräda för henne?

Michelle kände hur hjärtat började slå häftigare, blev varm i hela kroppen. Vad skulle hon vara beredd att göra för att ta den här chansen som serverats henne? Rätt mycket intalade hon sig själv. Michelle misstänkte att hennes svar kunde få avgörande betydelse för hennes framtid. Nu gällde det att säga de rätta orden.

«Absolut», svarade Michelle till slut. «Faktum är att mitt favoritparti är RPR», drog hon till med, försökte låta så övertygande som möjligt.

«Jag har inte satt mig in i alla detaljer än, men partiets huvuddrag är precis det jag tror på, något jag skulle kämpa för ifall jag fick chansen förstås.»

Michelle gav rektorn ett varmt leende och noterade att hennes ord hade fallit i god jord.

«Det var roligt att höra. Vet du vad. Hur låter det om jag skulle introducera dig för några inflytelserika personer i partiet?»

Det var mer än Michelle hade hoppats på och hennes ögon tindrade av glädje.

«Menar rektorn verkligen det? Det skulle betyda hemskt mycket för mig, mer än ni kan ana.»

«Men då säger vi det», sa rektorn och reste sig. «Jag hör av mig när jag kan ordna ett sammanträffande.»

Michelle låg på sängen i sin studentlya med armarna bakom huvudet och slutna ögon. Hon hade haft en tuff tenta i psykologi på universitetet tidigare under dagen och kände sig ganska utpumpad. Det var sista året på studierna och hon hade blivit förvarnad om att tentorna var svåra, vilket stämde. Många av hennes studiekompisar hade kört på flera tentor och fick göra nya försök.

Förra veckan hade hon haft en i statskunskap och det hade gått bra, full pott om hon inte hade missbedömt någon uppgift, men det trodde hon inte. Dagens tenta hade också gått

bra, tyckte hon själv i alla fall. I psykologin var det lurigare frågor, men hon hade pluggat intensivt och detta tillsammans med hennes fallenhet för ämnet hade gjort sitt. Det borde bli lika bra resultat som i statskunskapen.

Tänk att hon hunnit bli 23 år. Hon log för sig själv. Det hade hänt så mycket efter gymnasiet, nästan lite överkligt kändes det som. Och det började med besöket på rektorsexpeditionen. Michelle var förvånad hur mycket som gått hennes väg.

Rektorn hade visat sig vara en riktig guldgruva. Han hade ordnat ett stipendium åt henne för universitetsstudierna och fixat en studentlägenhet, en rymlig etta. Och inte nog med det. Rektorn möblerade upp lägenheten också och köpte köksutrustning. Det var nästan för bra för att vara sant.

Michelle vred på huvudet och betraktade den rosa soffgruppen. Hon var väldigt nöjd med valet. Och sängen hon låg i var bred och skön.

Men allt som rektorn gjorde för henne var inte gratis. Michelles misstanke att hans intresse inte enbart var hennes studiebegåvning visade sig så småningom. Det började med att han bjöd ut henne på teater och restaurang. Han visade sig vara mycket trevlig och underhållande. Inlindande ord och gester när de träffades pekade i en bestämd riktning. Han ville ligga med henne.

Michelle lade honom på halster ett bra tag innan hon motvilligt gick med på det. Rektorns löften om stipendium och studentlägenhet var det som till slut avgjorde saken. Men han gjorde det inte burdust och klumpigt på något sätt utan faktiskt med en viss finess. Och det var tur det för minnena från styvpappans övergrepp fanns där. Annars hade det varit kört för honom.

Rektorn hade precis som han lovat öppnat dörrarna in i politiken. Under studierna på universitetet gick hon med i partiets ungdomsförbund och blev dess ordförande.

Så småningom kom Michelle in i den innersta kretsen av partiet. Hon gjorde sig känd för sina briljanta analyser och nytän-

kande, hade alltid rappa svar till hands och sa vad hon tyckte. Det uppskattades inte av alla, men Michelle blev respekterad.

Hon var alltid medelpunkten på partimötena. Gubbarna flockades kring henne som getingarna på ett saftglas. De hungriga ögonen på en del av dem var som tefat när blickarna började nafs på henne. Vid det här laget kunde hon alla kommentarer:

‘Vad tycker du om det här, är det rätt strategi? Hur skulle du vilja driva den här frågan? Men kära du, kan vi verkligen göra så? Bra idé, låt oss bilda en arbetsgrupp och arbeta vidare. Och du ska naturligtvis vara med. Vad snygg du är i kväll och vilken tjusig klänning.’

En sak blev mer och mer uppenbar för Michelle i umgänget med partigubbarna, nämligen den gamla välkända sanningen att kunskap är makt. Det hade inte slagit henne förut men blivit väldigt påtagligt ju mer hon lärde känna inflytelserika personer. Och hon insåg snart att det inte bara var kunskapen man fick genom studier utan genom erfarenhet och vad livet lärde en.

En kunskap som hon lärde sig uppskatta var hur olika människor fungerade: styrkor, svagheter med mera. Michelle blev en mästare på att utnyttja den.

Michelle hade mer än en gång i sitt stilla sinne undrat om hon hade varit lika populär och intressant ifall hon inte hade varit så snygg. Nej, det var hon säker på och hon föraktade dem för det. Hon hade stående inbjudningar till det mesta och hon gillade att synas ute bland folk.

Michelle utnyttjade sin skönhet och intelligens och det gick som en dans att arbeta sig upp i partiet och hon blev så småningom Frankrikes premiärminister, den yngsta någonsin.

Över Michelles framgångar i studier och politik låg dock en mörk skugga, styvpappans övergrepp. Hennes hat mot honom för vad han gjort hade inte släppt, det hade snarare förstärkts. Inte bara genom sina hemska minnen utan också styvpappans fortsatta misshandel av hennes mamma. Michelle träffade henne så ofta det gick. Mamma berättade att när Michelle flyttade hemifrån blev situationen värre.

RECENSIONSEX

Michelle hade lovat sig själv att styvpappan skulle få betala för vad han gjort och så småningom började planen ta form. Styvpappan ägde ett hus som låg ovanför Chamonix. För det mesta föredrog han att vara där ensam, speciellt på vintern för att åka skidor. Michelle kände platsen och området väl efter några besök.

Det var minus fem grader och mitt i natten i det franska alplandskapet. Stjärnhimlen och fullmånen blev särskilt framträdande i mörkret. De snöklädda träden vid sidan av den smala vägen som ringlade sig uppför berget avtecknade sig som mörka siluetter i ljuset från strålkastarna på skotern. Buskarna hade av snö och vind blivit sagolikhande figurer. Månskenet gav landskapet en trolsk prägel.

Den svartklädde gestalten på skotern i tjock overall, varma handskar, robusta vinterskor och hjälm, smälte perfekt in i omgivningen. Plötsligt släcktes strålkastarna och nu syntes föraren och skotern endast som en mörk skugga som rörde sig framåt. Det var bara motorljudet som avslöjade att det fanns ett fordon på vägen. Ljuset från månen var tillräckligt för att se vägen. Kanhända skulle han behöva använda sig av bara månskenet längre fram. Det fick händelseutvecklingen avgöra. Han satte på strålkastarna igen.

Under gårdagen hade mannen rekognoserat i området och besökt målet för nattens utfärd. Skillnaden var att han då för att inte väcka uppmärksamhet hade använt sig av en hyrbil. Med kartan och den utförliga vägbeskrivningen han fått var det inga problem att hitta fram till platsen.

Han hade memorerat väg och plats men garderat sig med dokumentationen i en av overallens fickor. Av säkerhetsskäl hyrde han en skoter för nattens uppdrag. Dessutom gillade han att köra skoter, vilket tyvärr inte blev så ofta. Fördelen med skotern var också att han utan problem kunde ta sig ut i terrängen om det skulle behövas.

Dagen i Chamonix hade gått i lathetens tecken. Han hade ätit gott och strosat runt och faktiskt tagit en rejäl siesta för

RECENSIONSEX

att hålla sig på alerten för det sena uppdraget. Platsen han skulle till låg 15 km från Chamonix. Han hade nu avverkat två tredjedelar och än hade inte en kotte syns till.

Skotern började närma sig den aktuella avtagsvägen. Förraren saktade ned och kollade noga om det var rätt ställe. Jo, det stämde. När han var upp tidigare hade han satt fast ett reflexband på ett träd strax bortanför avfarten. Smart drag konstaterade han för sig själv. Det fanns många avtagsvägar i området och lätt att ta fel. Från den allmänna vägen var det en kilometer fram till stugan.

Femhundra meter från alpvillan släckte han strålkastarna och körde i månskenet fyrahundra meter innan han vek av från vägen och ställde skotern bakom några träd. Där stod den väl gömd. Han tog av sig hjälmen och de varma handskarna och lade dem på skotern. Sedan satte han på sig tunna, smidiga handskar och tog fram den behändiga verktygsväskan, satte på sig den kraftfulla, avancerade pannlampan och fortsatte till fots. Hans ögon hade vid det här laget vant sig det begränsade ljuset i vinternatten. När han kom fram till villan kunde han konstatera att endast ytterlampan var tänd. I övrigt såg det mörkt ut.

Mannen gick runt huset och kollade om det lyste i något rum eller om några ljud hördes. Det var helt stilla och mörkt. Bra. Han gick och synade den parkerade bilen. Uppgiften som han fått att det skulle vara en Mercedes stämde. Vad han kunde se var den inte larmad. Tack för det! Det underlättade, även om det inte hade varit någon match att fixa den detaljen. Att öppna den låsta förardörren blev inget problem. Så där. Vana fingrar hittade spaken inne i bilen för motorhuven. Han gick fram till fronten och öppnade försiktigt huven och tände pannlampan.

Ur verktygsväskan tog han fram de verktyg som behövdes. Som den skickliga bilmekaniker han var med kunskap och erfarenhet av Mercedesbilar var jobbet snart gjort. Efter att en sista gång ha kontrollerat att de utförda arbetsmomenten gett önskat resultat kände han sig nöjd och lade försiktigt ner

motorhuven och låste bilen. En sista koll mot stugan. Det var hur lugnt som helst. Mannen gick sakta tillbaka till skotern.

Louis Depont tittade ut genom fönstret från köksbordet i den påkostade alpvillan. Det snöade lätt men längre bort började det spricka upp. Väderleksprognosen om att det skulle bli en fin dag såg ut att gå i uppfyllelse. Under natten hade det kommit några centimeter snö.

Utsikten var magnifik. Mont Blanc massivet bredde ut sig längre bort. Louis kunde aldrig titta sig mätt på det storslagna panoramat. Han hade med omsorg valt tomt och placering av villan. Den hade allt man kunde önska sig och lite till, men så hade också hans eget företag byggt den. Lyxvillan hade inte kostat honom en franc.

Louis var snart sextio och konstaterade nöjt att det gått riktigt bra för honom. Det Parisbaserade byggföretaget expanderade och hade god lönsamhet. Det enda han egentligen saknade var Michelle. När hon flyttade hemifrån hade kontakten med henne till hans stora förtret brutits.

Han hade sett skymten av henne vid något tillfälle och kunde konstatera att hon blivit en vacker kvinna, precis som sin mor. Men han hade föredragit henne som liten. Någon brist på ersättare fanns inte. Genom sina kontakter skulle han senare i veckan få besök här uppe. Tanken på det hetsade upp honom.

Klockan var strax efter åtta på morgonen och Louis hade precis avverkat frukosten. Det var dags att ta på sig skidoverallen och ge sig iväg. Köerna vid skidliftarna brukade vara långa ganska tidigt på morgnarna så det gällde att inte komma för sent.

Louis gick in i torkrummet och tog på sig skidoverallen som han köpte förra säsongen i Chamonix. Han var väldigt nöjd med den, snygg, varm och smidig.

Han ställde sig framför spegeln i entréhallen. Nöjd med vad han såg tog han den lilla färdigpackade ryggsäcken i ena handen och pjäxorna i den andra och gick ut till bilen. Skidorna

RECENSIONSEX

låg kvar i takboxen sedan igår. Ryggsäcken och pjäxorna slängde han i baksätet, satte sig sedan i bilen och körde iväg.

Väglaget kändes hyfsat, men det gällde att se upp för is-fläckar. Efter nysnön som kommit var det inte helt lätt att se var de fanns och än hade inte trafiken börjat på allvar. Vägen var med sina skarpa kurvor och lutning en utmaning om man hade för hög hastighet, men Louis ansåg sig själv som en bra förare och var inte det minsta orolig. Han njöt av att åka fort och gillade utmaningar. Dessutom kunde han vägen utan och innan och Mercedesen var en säker bil. Det skulle inte dröja länge förrän han var framme vid parkeringsplatsen till den av liftarna han och några goda vänner tänkte utgå ifrån.

Louis lutade sig bakåt i lädersätet och ökade farten. De första kurvorna gick som smort. För att undvika risken för sladd undvek han att bromsa. Han var nu inne i den brantaste och farligaste delen av vägen med en förrädisk dubbelkurva längre fram. Om man inte kände till den vill säga. Men det gällde ju inte honom.

Han närmade sig med bra fart dubbelkurvan. Det var dags att försiktigt bromsa in. Han satte foten på bromspedalen, men alldeles för sent. Inget hände. Pedalen gick i botten. Louis pumpade och pumpade frenetiskt men förgäves. Skräckslagen insåg han att bromsarna inte fungerade. Och dubbelkurvan kom närmare och närmare.

I den första kurvan fick han sladd och lyckades med nöd och näppe att inte åka av vägen. Han försökte parera sladden i den andra kurvan, men farten var för hög och han snurrade runt. De panikartade ratt rörelserna förvärrade situationen. Bilen voltade och slungades ut i en vid båge över vägkanten i ett moln av snö.

Under luftfärden ner i ravinen gick många tankar genom huvudet på honom. Det sista Louis Depont såg framför sina ögon innan livet släcktes i ett evigt mörker när Mercedesen hundra meter ner spetsades på en vass klippa var Michelles hatfyllda ögon.

Det ettriga ljudet från snöskotern slungades fram och tillbaka mot det 1 755 meter höga fjället Adnjetjärros sidor. På snöskotern satt samén Jucka Nutti, den störste renägaren i Lappland och bosatt i Abisko. Han var på väg till renvaktarstugan vid sjön Apparjaure för att fiska. Det var i mitten på november 2008 och dagarna började bli kortare och kortare. Snön hade kommit tidigt, i slutet av september, och snödjupet var redan nästan en meter. Det var halvklart väder och bara några minusgrader.

Jucka Nutti var drygt femtio, en stadig, bredaxlad bit på drygt 90 kilo och muskulös, men bara 1,70 lång. Jucka var vältränad och stark, såg bra ut. Det svarta håret var bakåtkammat med bena i mitten och avslutades i en hästsvans som var ihopsatt med ett vackert samiskt silverspänne. I vänstra örat satt en guldring.

De flesta av de samiska män som kände Jucka hade inte så värst mycket över för honom, tyckte han var en inställsam fjant som försökte göra sig märkvärdig. Det bottnade mest i avundsjuka på hans lönsamma företag för att inte tala om hans framgångar hos kvinnorna. Jucka behövde inte anstränga sig precis, det var de som svansade kring honom. Det var mer än en av de andra karlarna i byn som emellanåt föraktfullt sa tvi och spottade ut en snusloska. Jucka var känd för sina kvinnoeskader, en samernas Casanova.

Och snacka kunde Jucka, som den värsta politiker. När han kom igång var det ingen som fick en syl i vädret och han var fenomenal på att säga en massa om ingenting. Prata strunt helt enkelt. Ingen fattade hur just han av alla samer kunde ha en så välsmord tunga. Det bara forsade ut ur munnen på

honom, som en fjällbäck. Karlarna i övrigt var väldigt fåordiga där det inte var många ord åt gången som kom ut. Om de överhuvudtaget iddes öppna munnen vill säga. Och dra historier kunde Jucka. Då drog alla på munnen, även de som inte gillade honom.

Elaka tungor ifrågasatte om han verkligen var en äkta same, men han talade ju flytande samiska och hade samiskt utseende, så då var han väl det. Men om han hade hundraprocentigt lappblod i sina ådror var en helt annan femma.

Det hade gått bra för Jucka i livet och de 600 renar han hade representerade det inte oväsentliga värdet av 1,5 miljoner kronor. Ja, nu ägde han inte renarna själv utan hans syster Lotsi var också delägare i företaget de drev. Renskötselföretaget var det största i Norrbotten och ett av de största i Sverige.

Jucka var inte rädd för att ta i. Skulle man lyckas i livet fick man minsann inte ligga på latsidan. Sinne för affärer gjorde det hela inte sämre. Vid sidan av rennäringen hade han i flera år satsat på turism, vilket visat sig vara ett lyckokast. Det var färder med hundspann och sameslöjd. Han hade anställda som skötte de sextio hundarna och turerna. Affären med sameslöjd sköttes av Lotsi och hon vakade som en hök över den. Hon satsade enbart på kvalitet och hade knutit till sig de främsta samekonstnärerna.

Han hade alltid en idé hängande i luften, den ena tokigare än den andra. Ofta gav det utdelning i någon form. Det senaste uppslaget såg väldigt lovande ut och innehöll flera spännande detaljer. Enligt honom själv förstås.

Jucka hade nått fram till krönet på utförslöpan ner mot stugan och sjön. Han stannade till och såg sig omkring. Inga djur eller människor syntes till. En bit ifrån stugan skymtade den traditionella kåtan. En svag vind drog ner från det snöklädda fjället och man kunde se luckor i molnen där solljuset letade sig ner. När solstrålarna träffade snön blixtrade det till som i ett hav av snökristaller så man blev helt bländad.

Jucka satt på skotern en stund och njöt av utsikten och det enorma snötäcket. Han trivdes som fisken i vattnet. Inget

gick upp mot en rejäl vinter med mycket snö. De riktigt kalla dagarna då temperaturen låg mellan trettio och fyrtio under nollstrecket kunde han däremot med nöje avstå ifrån. Tio minus räckte för hans del.

Han körde iväg och det dröjde inte länge förrän han var framme vid stugan som var helt igensnöad. Snöspaden som satt fastspänd på skotern togs fram och han började skotta en smal gång fram till dörren. Det blev rejäla vallar på sidorna. Han tog fram nyckeln och öppnade dörren. Den obestämbara, instängda och råa lukten, som kändes välbekant, slog emot honom. Dörren fick stå öppen en stund så det fick vädra ut.

Jucka gick ut till skotern och tog in packning och sovsäck. Den stora vedlåren vid spisen var fylld med ved. Han öppnade spjället och tog fram vedträn och näver. Elden tog sig ganska snart och rummet fylldes av det hemtrevliga sprakandet när lågorna slickade upp nävern och fick fäste i vedträden. Så där, då var det gjort.

Klockan hade hunnit bli ett på dagen. Dags för en fika. Kaffetermosen och smörgåsarna åkte fram. Jucka satte sig vid det robusta furubordet och lät sig väl smaka. Han tittade ut genom fönstret mot sjön som bara låg femtio meter från stugan. Mån tro om laxöringen och rödingen var på hugget idag. Det skulle snart visa sig.

Hans ögon fastnade på kåtan. Många fina minnen från barn- och ungdomsåren passerade revy. Under sommarhalvåret föredrog han kåtan. Dofterna där var mer påtagliga än i stugan och påminde om det som var men som inte längre fanns.

Jucka tog på sig dunjackan, gick ut till förrådet och tog fram isborren och fiskegrejerna. Han satte sig på skotern och körde ner på isen. En provborrning ett tiotal meter ut visade att isen var cirka 40 cm tjock. Han fortsatte längre ut där han skottade fram en lagom plats för att pimpla. Isborren karvade snart ut ett hål och vattnet kom upp. Jucka tog bort issörjan, satte sig på den hopfällbara stolen och släppte ner pirken.

Det dröjde inte länge förrän det högg. Han halade snabbt upp reven och där satt den, en röding på så där en fyra hekto.

RECENSIONSEX

Inte alls en dålig start. Under den närmaste timmen fick Jucka två rödingar till och två öringar runt halvkilot.

En sista gång, sedan fick det vara nog. Han pimplade mekaniskt en stund och höll på att dåsa till när ett kraftigt hugg kändes. Den här gången var det en baddare, en laxöring på säkert ett par kilo som han halade upp.

«Just a bite and you are hooked», sa Jucka högt och skrattade förnöjt när han betraktade den fina fångsten. Han gillade engelska, insåg redan under gymnasietiden att det var något han kunde ha nytta av i framtiden. Det resulterade i att han blev utbytesstudent i USA under ett år, i Minneapolis. Han hade inte ångrat att han utnyttjat chansen när den dök upp. Ibland roade han sig med att slänga ur sig engelska ord och fraser.

Favoritfisken var laxöring. Han betraktade belåtet öringen där den låg på isen. Den var för läcker. Laxöringens grönskimrande färg med de karakteristiska insprängda svarta och röda prickarna avtecknade sig vackert mot isen och snön. Det vattnades i munnen på Jucka när han tänkte på den kommande middagen.

Det var sen eftermiddag och mörkret började lägga sig över sjön Apparjaure. Allt var vitt så långt ögat kunde nå, till synes oändliga snötäckta vidder. Det mäktiga fjället i bakgrunden var som en enorm jätte som blickade ner mot den ensliga stugan och kåtan. Jätten hade ett nyckfullt humör. Rätt som det var kunde han explodera i ursinne och det fruktansvärda rytandet ur hans gap eller dånet och tjutet i vindbyarna när han slog ihop sina väldiga nävar kunde få vem som helst att rysa till av obehag.

När jätten visade sig från sin bästa och soligaste sida var han hur välkomnande som helst. Hans breda grin som sträckte sig från den ena sidan till den andra och de utsträckta, omfamnande armarna lockade både människor och djur till sig. Ibland till synes för att få dem i sitt våld och behålla dem länge, länge.

Jucka eldade i spisen för fulla muggar. Värmen i den utkylda stugan började bli acceptabel. Möbleringen var spartansk,

RECENSIONSEX

bara det nödvändigaste: två sängar, ett rejält bord och fyra stolar. Utanför stugan fanns förråd och utedass.

I stekpannan låg en av öringarna och fräste i smöret, sände ut förföriska dofter. Jucka tog fram det nybakade, mjuka tunnbrödet hemifrån och lade den färdigstekta öringen på varsin kaka. Den första tuggan smakade som den skulle, förrådiskt gott.

Jucka kunde sin sak. Fisk var hans specialitet, liksom renkött i olika former. Han sköljde ner med den kalla ölen och gav ifrån sig en stor rap av välbehag. Det enda som egentligen fattades var en kvinna. Men han hade inget emot att vara ensam heller. Stillheten i fjällvärlden var så rogivande, fyllde honom med ett stort lugn, en lisa för själen.

Det som upptagit hans tankar ett bra tag var hans nya idé, en innovation som han själv föredrog att kalla den. Som för det mesta handlade det om pengar. De var drivkraften. Men det var inte fel om han fick chansen att sola sig i glansen av vad han åstadkom heller. Innovationen handlade om ett enda ord, ekoturism. Inom detta begrepp fanns det hur mycket som helst att utveckla. Hundspannsrörelsen var inte nog. Han ville satsa på något riktigt stort.

Jucka hade hört sig för hos en av handläggarna på sametinget om det gick att få pengar från EU till något projekt för rennäringen. Beskedet var att utsikterna till några större pengar inte var särskilt stora.

Och hur var det med EU-pengar till utveckling av turism i sameland? Ingenting fick han till svar, inte ett korvöre. Inte av svenska staten heller för den delen. Där fick han för den innovationen. Men vad kunde man vänta sig.

Inom jordbruket gick det minsann att få hur mycket pengar som helst, men när det gällde samernas livsförsörjning och utveckling var det inte så noga. Då fanns plötsligt inga pengar över, på sin höjd några smulor från det dignande bordet i Bryssel. Han kunde höra snålvargarnas ylande lång väg och råmandet från de tjocka, välmående korna i Sydeuropa.

Enda trösten var väl att man slapp den eländiga EU-byråkratin, ett gissel som ingen vettig människa begrep sig på. EU

RECENSIONSEX

kunde ju skrapa lite på ytan av sin enorma byråkrati istället och lägga pengarna på något konstruktivt, till exempel på samerna.

Beskedet var inte precis vad han tänkt sig. I flera dagar gick Jucka och surade. Men han var envis som den värsta rentjur. Efter mycket tänkande hit och dit kom han fram till att det fanns bara en lösning på problemet. Han fick helt enkelt ta saken i egna händer.

Men hur i hela världen skulle han som mister Nobody lyckas med något sådant? Visserligen gillade han utmaningar, men nu kändes det som om han tagit sig vatten över huvudet. När han pratade med Lotsi om saken hade hon skrattat honom rakt upp i ansiktet och sagt att han var en jubelidiot. 'Sluta upp och drömma' sa hon till honom. Att Lotsi, hans egen syster och kompanjon, inte var med på noterna tyckte Jucka var skräp. Lite uppmuntran kunde hon faktiskt ha kostat på sig. Men han skulle minsann visa henne.

Hur skulle han på egen hand och utan kontakter till EU ha tillstymmelse till chans att få mjölka några feta droppar ur den stinna kossan i Bryssel? Att ens få sätta sig hos henne och bara få känna på det svällande juvret som väl nästan släpade i marken. Vem brydde sig om en sketen lapp rent ut sagt, från en liten avlägsen by långt upp i Norden, från ett okänt sameland i Sverige?

Juckas framgångar berodde till en inte oväsentlig del av personliga kontakter och nätverk. Varför inte försöka odla en kontakt rakt in i EU:s hjärta, nämligen kommissionen. Hans erfarenhet var att de bästa och snabbaste resultaten fick man genom att vända sig till toppen direkt, där makten fanns och besluten fattades.

Han hade googlat på EU:s kommissionär för jordbruk och landsbygdsutveckling och fått en hyfsad bild av vem det var. En fransyska som hette Michelle Bouchet. Fotot på henne visade en vacker brunett som väl var runt fyrtio. Senare, när han fick fram mer uppgifter om henne, visade det sig att hon var tio år äldre. Foton gav nästan aldrig full rättvisa åt en

människas utseende, så förmodligen var hon ännu vackrare i verkligheten.

Det som passade Jucka som handsken var att hon intresserade sig för länders ursprungsbefolkning, värnade om minoriteterna. Det skulle han utnyttja. Där han skulle sätta in stöten.

Den avgörande frågan var om det gick att få träffa kommissionären. Hela projektet stod och föll på det. Utan ett personligt möte med henne kunde han glömma alltihop. Det första han gjorde var att skriva ett brev, inte för långt men tillräckligt innehållsrikt för att fånga hennes uppmärksamhet.

Inledningsvis berömde han kommissionären för att hon brydde sig om minoritetsfolk. Efter en kort bakgrund om sig själv kom han till själva kärnfrågan, spännande idéer om hur man skulle kunna utveckla samernas kultur och levnadsförhållanden. Ett smakprov för att kittla henne och avslutade med att säga att det bästa vore om han kunde få träffa henne i Bryssel för att berätta mer. Han knåpade på brevet länge innan han kände sig nöjd.

Hur skulle hon reagera om hon fick brevet på sitt modersmål, franska? Borde inte det upplevas positivt? Absolut, men han kunde ju inte ett ord franska så han tog kontakt med en gymnasielärare i franska i Kiruna och fick hjälp. Perfekt. Då var brevet klart. Var det något mer han kunde smörja henne med? Jo, några foton.

Jucka anlitade en proffsfotograf från Kiruna som med sin digitala Hasselbladskamera tog massor med kanonbra bilder. De tre bästa bilderna mailade han över tillsammans med brevet. Den första bilden visade Jucka klädd i den traditionella, färgstarka sameklädseln i blått, rött, gult och grönt där han stod intill en stor rentjur. Den andra bilden visade honom utanför en kåta och den tredje bilden var från renskiljningen.

Maillet med brev och foton sände han i början på augusti. Ingenting hände på över en månad så Jucka tänkte att det inte blev något. Lotsi verkade få rätt, att han siktat för högt, men i mitten på september damp det ner ett svar i datorns

RECENSIONSEX

brevkorg. Och döm om hans förvåning när han såg att det var kommissionären själv som skrivit. Jucka skickade mailet till gymnasieläraren som översatte.

Jucka var välkommen till Bryssel onsdagen den 10 oktober klockan 11.00. En timme skulle han få med Michelle Bouchet. Det var nästan för bra för att vara sant. Han undrade i sitt stilla sinne vad det var som egentligen hade fått henne att nappa på kroken. Det skulle visa sig.

Fanns det något han kunde förbereda bortsett från presentationen av sina idéer? En sak kanske, även om det var alldeles för kort tid. Samtalet utgick han ifrån skulle ske på engelska, för det var han bra på och förmodligen även kommissionären. Men det skulle inte skada att lära sig några fraser på franska. I och med att han skrivit brevet på franska kanske hon utgick ifrån att han kunde franska. Han fick några lektioner med gymnasieläraren och så skaffade han sig en nybörjarkurs på cd. Det fick duga med att kunna några grundläggande fraser.

Jucka hade flugit ner till Bryssel dagen före och bokat det billigaste hotell han kunde hitta, men för honom var det dyrt nog. EU-huvudstaden låg på den övre skalan av dyra städer. Det var väl därför EU-parlamentarikerna hade så bra betalt, inte bara hög lön utan även rundhänta traktamente. Han trodde inte sina ögon när han kollade hur mycket de fick i traktamente.

Träffen med Michelle Bouchet gick mer smärtfritt än han hade föreställt sig. Jucka var inte den som blev nervös i första taget, men inför den här träffen var han spänd, faktiskt lite nervös för hur det skulle gå. Det var inte likt honom, men så hade heller aldrig så mycket stått på spel. Vinna eller försvinna kändes det som. Han kunde minnas träffen som om den hade varit igår.

Jucka hade tagit på sig sina grannaste samekläder och noterade att folk tittade på honom när han kom in i EU-palatset och gick fram till receptionen och presenterade sig. Den unga

kvinnan synade honom intresserat från topp till tå och log välkomnande. Jucka noterade att han var mer än godkänd. Hon ringde till sekreteraren för kommissionären för jordbruk och landsbygdsutveckling och fick bekräftat att Jucka var väntad. Receptionisten vinkade till sig en vaktmästare som tog honom med till det aktuella kontoret.

Jucka fick vänta en kvart innan han fick komma in till kommissionären. Hennes kontorsrum var stort och ljust. Dagsljuset kom in genom två stora fönster på ena långsidan som kantades av gula gardiner. I mitten av rummet stod en soffgrupp i ljusblå färg med gula inslag och ett avlångt glasbord. På väggarna hängde konst, varav flera tavlor verkade vara motiv från Paris. Gröna växter fanns utplacerade i stora krukor på golvet.

Michelle Bouchet reste sig bakom sitt välstädade bord och kom honom till mötes med utsträckt hand. Jucka kände en fast och sval hand i sin och såg in i ett par mörka, forskande ögon. Hon var verkligen attraktiv, betydligt vackrare än på bilden han sett, precis som han hade föreställt sig. Hon var klädd i en ljusbrun, elegant klänning som framhävde hennes perfekta figur och doften av en svag, utsökt parfym svepte över Jucka. Den kändes nästan som en berusning.

Bonjour och ett par ytterligare hälsningsfraser gick hyfsat för Jucka. Han hade övat mycket för att början skulle bli så bra som möjligt.

Michelle Bouchet gjorde en handrörelse mot en av fåtöljerna och de satte sig mitt emot varandra. När hon började tala blev det tvärstopp för Jucka och han slog ut med händerna i en uppgiven gest. Han fick med några stapplande ord fram att han inte kunde tala franska. Med ett brett leende växlade Bouchet snabbt över till engelska med fransk brytning.

«Du lurade mig», anklagade hon Jucka och hötte skämtsamt åt honom.

«Jag trodde faktiskt att du kunde franska utifrån brevet du skrev och blev faktiskt lite imponerad. Hur kommer det sig att en svensk same har lärt sig franska? frågade jag mig själv.»

RECENSIONSEX

«Att försöka imponera lite, det var poängen», medgav Jucka och log.

Michelle skrattade avväpnande och spänningen släppte hos Jucka.

«Och vem fick du hjälp av med brevet?» undrade hon.

«En lärare i franska», svarade Jucka.

«Du talar förstås samiska», gissade Michelle.

«Javisst, jag använder det varje dag.»

«Det skulle vara intressant att höra hur det låter. Säg en fras», uppmanade Michelle.

«Det kan jag väl göra», samtyckte Jucka. Han funderade en stund.

«Leai hui soma boahit diehke ja gavnadit duinna otnie. Vilket betyder: Det var väldigt trevligt att få komma hit och träffa dig idag.»

«Roligt att höra hur samiska låter. Tack för det. Då har vi klarat av språkbiten», konstaterade Michelle. «Och nu till ditt ärende. Du är ute efter pengar, eller hur?»

Hennes ton fick en affärsmässig klang, ansiktet stramades upp och ögonen fick en kylig glans.

Jucka ryckte till över hennes rättframma sätt utan krusiduller. «Jo, nog är det så», var han tvungen att erkänna.

«Känner du inte till att fråga om bidrag för er samer handläggs av myndigheter i ditt land utifrån Europeiska regionala utvecklingsfonden och landsbygdsprogrammet?»

Jucka fick nästan tunghäfta av hennes förändrade attityd. Han strök sig över pannan och försökte hålla hjärnan kall. Lättare sagt än gjort. Den strama skjortan började kännas obehaglig. Det blev trångt och varmt kring halsen. Han lättade lite på trycket. Samtalet som börjat så bra höll i ett nu på att förvandlas till rena rama katastrofen. Åtminstone kändes det så.

«Jag vet», kom det till slut uppgivet från Jucka. Han kände sig nästan redan som en förlorare.

«Då tycker jag du inte är lite fräck som har mage att vända dig direkt till mig.»

Det började koka inombords på Jucka. Så här var han min-

sann inte van att bli bemött, speciellt inte av fruntimmer. Hemma dansade de efter hans pipa. Här verkade det vara tvärtom. Han svor inom sig på samiska.

Jucka rätade på sig och hans ansikte hårdnade till när deras blickar möttes. «I så fall ber jag om ursäkt, men om jag åkt hit för ingenting, så hade du ju inte behövt ta emot mig. Jag förstår inte riktigt varför jag överhuvudtaget sitter här och pratar med dig.»

Bouchet verkade helt cool och visade inte med en min vad hon tyckte om Juckas svar.

«Vill du veta varför jag så att säga haft fräckheten att försöka få träffa dig?» Jucka stirrade henne stint i ögonen.

«Ja, det vore intressant.»

«Helt enkelt för att det är en sådan jäkla byråkrati inom EU när man ska söka bidrag så man kan bli tokig. EU slår nog världsrekord i att krångla till det för folk. Det är omständligt och krångligt så man finge väl anställa en sekreterare för att klara av det.»

Jucka började elda upp sig. «Och skulle man händelsevis efter sju svåra bedrävelser till slut få några pengar så vore det bara peanuts. Så ligger det till. Min erfarenhet är att ska det bli något resultat att prata om och inom rimlig tid, då är det bara en sak som gäller. Vet du vad det är?»

Jucka hade kommit upp i varv och ansiktet fått en röd nyans.

Michelle betraktade honom förvånat med öppen mun. Hon skakade på huvudet.

«Jo, då måste man gå till den som har makten och besluten i sin hand, direkt till bossen alltså. Och i det här fallet är det ju du.»

Jucka lutade sig bakåt i fåtöljen och väntade bara på att bli visad på dörren.

Michelle förvånade Jucka genom att brista ut i ett gapskratt som inte ville ta slut och han föll in i skrattet. När skrattet lagt sig tog Michelle till orda.

«Jag gillar din stil», började hon under det att det sista av

skrattattacken kvävdes. «Jag är inte van vid att folk ber att få träffa mig personligen i en fråga som handlar om bidrag. Det är liksom utanför protokollet. Än mindre brukar man vara så öppenhjärtig som du nu har varit. För det mesta brukar folk gå som katten kring het gröt.» Michelle log och slätade till klänningen över högra knäet.

«Jag var lite från mot dig nyss, men det är min stil», förklarade hon. «Jag gillar inte mesigt folk, speciellt inte män. Det dräller omkring alltför många av den sorten i det här huset. Så du tror att du har bättre chans att få bidrag genom att vända dig direkt till mig?»

Jucka ryckte på axlarna. «Ingen aning, men det var sista kortet jag hade, så det fanns inget annat val.»

«Jag förstår», sa Michelle tankfullt. «Ditt initiativ vittnar om en person med handlingskraft och framåtanda och det gjorde mig nyfiken. Tyvärr träffar jag inte på så många personer av den kalibern. Och sedan var det naturligtvis särskilt intressant att du är same. Som du säkert har kollat upp är ett av mina intresseområden minoritetsfolk som jag försöker förbättra villkoren för.»

Hon tittade på Jucka som nickade.

«Du är den förste same som tagit kontakt med mig, så jag tänkte. Ta hit honom så får du träffa en same för första gången och se vad det är för en figur.»

Hon gjorde en liten paus. «Snygg klädsel du har förresten. Jag förstår att det är traditionella kläder inom den samiska kulturen.»

«Tack! Det stämmer. Jag brukar ha den enbart vid högtidliga tillfällen och tyckte det skulle passa bra idag när jag träffar en kommissionär för EU och därtill en vacker kvinna. Och stiligt klädd också», avslutade Jucka medan han lät sina uppskattande blickar vila på henne.

Michelle log uppskattande men sa ingenting. «Du ville presentera några idéer du har för den samiska kulturen. Så låt mig höra vad du har att berätta.»

Jucka tog fram några papper ur sin portfölj och lade upp dem på bordet. Han sköt över ett exemplar av sina idéer till Michelle.

RECENSIONSEX

«Här har jag skrivit ner vad jag skulle vilja utveckla så kan du sedan i lugn och ro läsa och begrunda», började han.

«Förresten», avbröt Michelle honom. «Berätta först om dig själv och vad du arbetar med. Familj?»

«En gammal mamma, syster och familj.»

«Någon kvinna?» undrade Michelle nyfiket.

«Inte just nu», svarade Jucka och drog på munnen.

«Men annars?»

«Det händer.»

«Och du äger renar förstås?»

«Självklart», svarade Jucka stolt. «Det är liksom huvudnäringen. Jag har ett renskötsselföretag ihop med min syster, men det är knappt man kan leva på det. Så vid sidan om ordnar jag turer med hundspann. Och så har min syster en liten affär där hon säljer sameslöjd.» Jucka strök sig om pannan och gjorde en liten paus.

«På tal om sameslöjd. Jag höll nästan på att glömma en sak jag har till dig.» Jucka böjde sig ner och tog ut ett litet paket ur portföljen och räckte till Michelle.

«Tack så mycket», sa Michelle och böjde sig fram och gav Jucka en kyss på kinden. «Det var en överraskning. Jag måste öppna det på en gång. Ända sedan jag var barn har jag tyckt det är spännande att få presenter. Det kanske ligger mer till för tjejer.»

Michelle lossade på snöret och öppnade paketet. Inuti en liten fin ask låg ett silverhalsband med ett vackert silversmykke.

«O så vackert», utbrast Michelle. «Är det äkta samekonst?»

«Ja, det är gjort av en av våra mest framstående samekonstnärer.»

Michelle lade undan asken med silversmycket och tog Juckas dokument i sin hand.

«Då ska du få berätta om vad du har för idéer.»

Jucka nickade.

«Generellt handlar det om att göra den samiska kulturen känd för fler människor, inte minst utomlands, och samtidigt

RECENSIONSEX

få bättre ekonomiska förutsättningar för oss som lever och bor däruppe, bland annat genom att skapa fler arbetstillfällen.»

«Men rennäringen är väl den som betyder mest?» undrade Michelle.

«Absolut», svarade Jucka. «Men det är inte helt problemfritt. Vi har haft tvister med markägare om rätten till renbete. Under nio år har det pågått en rättstvist där markägare stämt tre samebyar. Den lär nog sluta i högsta domstolen innan vi vet vad som egentligen gäller.»

«Men kan ni inte hävda att ni haft renar som betat i området sedan urminnes tid?»

«Exakt, det är precis vad man gjort», upplyste Jucka. «Men det är ju bedrövt att det ska ta så lång tid att komma fram till en dom.»

«Kvarnarna mal tydligen långsamt i Sverige också ibland», konstaterade Michelle.

«Tyvärr är det så», medgav Jucka. «Men det är få renskötsel-företag som är så lönsamma att det går att leva på. Det är bara de riktigt stora. Annars får man se till att ha jobb vid sidan om och det är minsann inte så lätt.»

«Och vad har du för idéer om att göra samekulturen känd?»

«Det är framför allt en sak jag skulle vilja satsa på, ekoturism», började Jucka.

Michelle rynkade på pannan och verkade måttligt imponerad. «Och vad skulle den innehålla?»

«Jo, tanken är att skapa attraktioner i samemiljö och fjällvärld som får folk att åka dit och uppleva det på plats.»

«Det verkar rätt självklart», inflikade Michelle. «Vad för typ av attraktioner har du tänkt dig?»

«Skapa en sameby där man bor som man gjorde förr, nämligen i kåtor. Jag kan tänka mig traditionella kåtor, men även lyxkåtor. De senare skulle utvändigt se ut som vanliga kåtor, men invändigt ha all lyx du kan tänka dig. Som tilltalar bekväma och rika dollarturister», tillade Jucka med ett illmarigt leende. «Men hur de ska utformas har jag ingen idé om idag.»

«Fortsätt», uppmanade Michelle.

«Låt oss säga att man spenderar några dagar eller en vecka i byn och lever som samerna gjorde förr. Man bekantar sig med samisk mat och lagar till den på traditionellt sätt. Och sedan gör man turer ut i fjällvärlden, på sommaren för att studera fjällfloran, fiska laxöring och röding och inte minst uppleva midnattssolen. Vad sägs om vandringar mitt i natten och uppleva de ljusa och exotiska nätterna, höra en vargs ylande?»

Jucka betraktade kommissionären för att se hur hon reagerade, men hennes ansikte avslöjade ingenting om orden föll i god jord.

«Ja, det finns hur mycket som helst», fortsatte Jucka. «På vintern åker man släde efter renar, guidade skidturer in i fjällvärlden. Jag kan tänka mig skoterturer också. Det är väldigt populärt nu för tiden. Tyngdpunkten ska förstås ligga på ekoturism där folk får möjlighet att ta in stillheten, koppla av från allt motorljud så långt det är möjligt och uppleva den stora tystnaden, endast ackompanjerad av vindens sus och fåglars och djurs olika läten.»

Jucka hade under sitt utlägg fått något drömmande över sig och lyckats skapa en atmosfär som tycktes fångsla kommissionären.

«Så här långt låter det bra», tyckte Michelle. «Du kanske har mer?»

«Ja. I byn ska det finnas en stor shop där man säljer samslöjd, hantverk från våra främsta konstnärer, saker i silver, renhorn, trä och textil. För att kunna förverkliga den här drömmen så måste det till en hel del pengar: investeringar i byggnader, utrustning, material, planering av mark med mera. Och för att locka dit folk behövs det bra marknadsföring. Förutom det vanliga köret med broschyrer och annonser i tidningar och radio har jag tänkt mig reportage och reklam i teve, inte minst i utländska tevekanaler. Och som du vet är det dyrt. Men det vore det effektivaste sättet att sälja in hela konceptet.

På det här sättet skulle den svenska samekulturen kunna göras känd ute i världen. Det skulle som sagt skapa arbetstill-

RECENSIONSEX

fällen och få den värld jag lever i att blomstra som aldrig förr. Och du skulle kunna få spela en avgörande roll, en chans att få göra något riktigt fint för en del av ursprungsbefolkningen.»

Jucka rätade på sig och inväntade spänt på vad Michelle skulle säga.

Michelle satt tyst en stund under det att hon ögnade igenom dokumentet hon fått av Jucka.

«Det var inga dåliga planer du har», kom det till slut. «Jag vet inte vad jag ska säga. Har du någon aning om vad hela kalaset skulle kosta?»

Jucka skakade på huvudet. «Svårt att säga. En grov gissning är 15 miljoner euro enbart i investeringar. Till det kommer marknadsföringen som säkert går på flera hundratusen euro. Det är mycket pengar, men ska man satsa på ett sådant här projekt får det inte bli någon halvmesyr.»

«Det kan jag hålla med om, men som du förstår kan jag inte lova något så här rätt upp och ner. Dels är det mycket pengar dels ligger projektet vid sidan av de vanliga rutinerna.»

Michelle satt tyst en stund och funderade. «Har du inte undersökt möjligheterna i Sverige? Det hade ju varit det första jag skulle ha gjort om jag var i dina kläder.»

Jucka smålog resignerat. «Visst har jag det, men det var njet från både sametinget och staten. Svaret var att det inte finns några pengar för sådant. De var inte intresserade heller för den delen. Nej, innovation och nytänkande är inte byråkraternas styrka, den saken är klar», sa Jucka uppgivet och suckade.

Michelle skrattade lätt. «Det låter bekant på något vis. Om du inte får ett positivt besked av mig, vad säger du då? Var resan helt bortkastad?»

Jucka tittade begrundande ut genom fönstret. Sedan mätte han Michelle med blicken.

«Det är klart att jag skulle bli besviken, för hela projektet står och faller med någon form av bidrag eller sponsring. Samtidigt är jag glad att jag fick komma hit och träffa dig. Det är ju liksom inte var dag man får träffa en EU-kommissionär och speciellt inte en sådan som du. Om inte annat blir det ett fint minne.»

Michelle log och reste på sig. «Vad jag kan lova dig är att du ska få besked om hur det blir. När kan jag inte säga, men jag tror jag vet tillräckligt för att kunna fatta ett beslut.»

Jucka reste sig och räckte fram handen. Michelle fattade hans hand och deras blickar möttes.

«Tack för att du tog dig tid att lyssna på mig. Jag ser fram emot att få höra från dig», avslutade Jucka. Han släppte hennes hand och drog sig mot dörren.

«Vad har du för dig ikväll?» undrade Michelle dröjande när Jucka var på väg att öppna dörren.

Han vände sig förvånat om. «Åh, inget speciellt, har inte tänkt så långt. Jag kanske går ut en sväng och kollar Bryssel by night.»

«Har du lust att äta middag med mig? Det skulle vara trevligt», sa Michelle och log inbjudande.

Ett brett leende spreds över Juckas ansikte. «Tack gärna. Du verkar vara överraskningarnas kvinna.»

Michelle skrattade. «Kanske det, jag tycker om att överraska folk. När de minst anar det», tillade hon underfundigt. «En del gillar det, andra inte. Det beror väl på vilken typ av överraskning det är.»

«Ja, det behöver man inte ha någon större fantasi för att begripa», sa Jucka och log. «Var ses vi någonstans?»

Michelle funderade. «Jag hämtar upp dig här utanför.»

Värmen i renvaktarstugan började avta så Jucka reste sig och gick bort till vedlåren och lade in mer ved i spisen. Ute var det beckmörkt och tyst. Endast suset från kastvindarnas lek kring stugan när de bjöd upp snön till dans och fönstren garnerades med ett vitt mönster.

Det blev minnenas afton för Jucka långt borta från storstadens brus och höga puls. Resan till Bryssel hade med råge överträffat det han hoppats på. Kvällen med Michelle hade blivit en fullträff, något av det bästa han varit med om.

Hon hade tagit med honom till en av Bryssels finaste krogar med exklusiv mat och dryck. Han noterade att folk kastade

RECENSIONSEX

avundsjuka blickar på honom när han kom in i sällskap med kvällens mest åtråvärda kvinna. Både två konstaterade utan att nämna det med ett ord att de trivdes i varandras sällskap. Maten, vinet och den intima miljön var inte oväsentliga ingredienser i sammanhanget.

Och det bästa av allt. Kvällen avslutades med en drink i hennes lägenhet. Men mer än så blev det inte. Trots en laddad spänning i luften hade hon inte gjort några inviter, mer än att några gånger ha strukit honom lätt över ena armen och kinden. Det kändes som elektriska stötar och han hade med nöd och näppe kunnat motstå frestelsen. Ett enda felsteg och han kunde känna sig blåst på konfekten. Kanske hade kvällen hemma hos henne varit ett test. Vem vet? Trevligt hade de i alla fall haft och när de skiljdes åt kysste hon honom.

Han hade på stående fot inbjudit henne till en övernattning på ishotellet i Jukkasjärvi kombinerat med en tur hem till Abisko för att visa henne hur både dåtidens och nutidens samer levde. Och naturligtvis den enastående fjällvärlden med bland annat Lapporten. Något löfte fick han inte, men kunde märka att hon blev intresserad.

För bara några dagar sedan hade han fått ett mail från Michelle där hon tackade ja till hans inbjudan. Tre dagar tänkte hon stanna, fredag till söndag, 20-22 februari. Han hade redan bokat den finaste sviten på ishotellet för fredag natt. Svindyr var den, 7 000 kronor, men vadå. Nu gällde det att satsa som tusan. Det fick bära eller brista.

I mailet hade Michelle nämnt att hon var positiv till att stödja Jukkas projekt, men att hon ville bestämma sig tills efter besöket. Så för hans del var det ett enda som gällde, att göra hennes vistelse så angenäm han någonsin kunde. Och ishotellet skulle bli en riktig aptitretare.

Att han lyckats få henne intresserad var helt osannolikt. Det kändes som om han hade vunnit en storvinst på Lotto. Men den var inte inkasserad än, mycket återstod.

Det var fredagen den 20 februari 2009 och Jucka hade för en stund sedan parkerat bilen vid flygplatsen i Kiruna. Klockan var halv elva på förmiddagen och vid elvatiden väntades SAS-planet landa. En solig vinterdag utan ett moln på himlen och minus 20 grader väntade damen från Bryssel. Ett Kiruna, ett Lappland i bästa vinterskrud. Trots kylan och snön trodde nog Jucka att kommissionären skulle gilla vad hon såg.

Det var halvfullt med folk i vänthallen, de flesta för att borda planet för flighten tillbaka till Arlanda. Några för att möta ankommande passagerare. Jucka hade aldrig varit så förväntansfull inför ett möte.

Kvinnorösten från högtalaren tillkännagav att SAS-planet från Stockholm hade landat. Jucka spanade ut mot landningsbanan och där kom det. Bland de främsta som lämnade planet var Michelle Bouchet, klädd i röd dunjacka och svarta byxor.

«Välkommen till samernas rike», hälsade Jucka när Michelle gav honom en kram och en kyss.

Michelle hade ett brett leende på sina läppar. «Tack. Det känns underbart att vara ledig några dagar och komma hit upp. Men usch vad kallt ni har det.»

«Ja, så här är det uppe i kalla Norden», upplyste Jucka. «Men jag ser att du förberett dig med varma kläder. Och jag har mer om det behövs, så du behöver inte vara orolig», fortsatte han. «Du är i goda händer.»

«Det är jag säker på», sa Michelle och log. «Vart ska vi nu?»

«Direkt till ishotellet», svarade Jucka. «Det ligger bara 17 km härifrån så det tar inte lång stund. Jag har min bil strax här utanför. Låt mig ta din väska.»

RECENSIONSEX

En isande kyla slog emot dem när de kom ut och det knarade i snön när de gick bort till parkeringsplatsen.

«Är det alltid så här kallt?» undrade Michelle.

«Det varierar. Ibland kan det vara flera veckor som idag och sedan kan vi ha ganska milda dagar med bara några grader kallt.»

Jucka öppnade sin fyrhjulsdrivna jeep Grand Cherokee med fjärrkontrollen.

«Så där», konstaterade Jucka när han lade in Michelles resväska i bilen. «Då kör vi.»

De lämnade Kiruna flygplats och styrde kosan mot Juckasjärvi och ishotellet.

«Och resan har gått bra?» undrade Jucka efter en stund.

Michelle log och tittade på honom. «Jadå, inga problem. Jag kom till Arlanda redan igår kväll för att det skulle passa med flyget idag. Så jag låg över på hotellet i Sky City på flygplatsen för att slippa gå upp så tidigt.»

«Riktigt så bekvämt blir det inte i natt», informerade Jucka. «Vad sägs om minus fem grader och ligga på en säng av is?»

«Jag har varit in på ishotellets hemsida och läst på lite, så jag är beredd», sa Michelle. «Men man ligger på renfällar eller hur?»

«Jajamän, dom är varma och goa», svarade Jucka. «Jag har bokat Art Suite Deluxe åt dig. Det är årets lyxsvit som heter Fly Me To The Moon. Hoppas att den passar damen?»

Michelle höjde på ögonbrynen. «Fascinerande namn. Låter hur spännande som helst. Men var har du tänkt sova någonsans?»

«Det finns flera alternativ», svarade Jucka dröjande.

Michelle tittade begrundande på honom med ett roat uttryck i ansiktet. «Vad sägs om att följa med till månen?»

Jucka såg på henne med ett småleende på sina läppar. «Absolut, kan inte tänka mig något bättre. Menar du verkligen det?»

«Självklart, inte vill jag ligga där ensam. Jag vill ha någon att prata med och med minus fem lär jag behöva lite extra värme. Är du bra på sådant?»

«Då har du kommit till rätt person», svarade Jucka kaxigt.

Michelle skrattade och strök honom lätt över armen. «Jag tänkte väl det. Tänk att få sova i en svit av is. Jag blir nog den ende kommissionär som kommer att ha gjort det. Och till på köpet med en same.»

Jucka kunde inte hålla sig utan brast ut i skratt.

«Vad skrattar du åt?» undrade Michelle och satte upp ett förvånat ansikte.

«Det lät bara så festligt. Och jag lär väl vara den ende same som fått sova tillsammans med en kommissionär från Bryssel. Det blir nog svårslaget», konstaterade Jucka.

Nu var det Michelles tur att skratta. «Jag hör att vi är på samma våglängd.»

Bilfärden till Jukkasjärvi var snabbt avklarad. Efter tjugo minuter svängde Jucka in vid ishotellet. De steg ur bilen och drog sig sakta bort mot den breda gångvägen ner till själva ishotellet med dess sviter och rum. Till höger låg en vanlig byggnad där hotellets reception låg.

Michelle stannade till och ställde ifrån sig sitt handbagage. Hon kisade ner mot den is- och snöklädda portalen in till ispalatset som kantades av höga pelare av is och på var sin sida stod sparkar uppställda.

«Så underbart vackert», utbrast Michelle. «Jag måste sätta på mig solglasögonen. Det är så vitt av all snö och is så jag blir bländad.»

Hon vände sig till Jucka som också stannat till. «Vilken sagolik plats du tagit mig till.»

«Och det här är bara försmaken. Det bästa återstår», sa Jucka och log.

Michelles ögon fastnade på en hög, fyrkantig isskulptur på vänster sida och gick sakta ner mot den. Hon stannade till, gick runt konstverket och synade det. Trots skulpturens livlösa nakenhet glänste det som av liv i den kristallklara isen. Den skiftade i olika mönster och former med inslag av blåa färger i skiftande skala. Hemligheten bakom det lyckade resultatet var den speciella vattenkvalitén i Torne älv, konstnä-

RECENSIONSEX

rens skaparglädje och solljuset. Om några månader skulle den vackra isskulpturen förvandlas till sitt ursprungliga element, det levande och livgivande vattnet.

Jucka och Michelle fortsatte sakta ner mot hotellets reception för att checka in. Vid infarten stod på var sin sida två stora, fyrkantiga pelare av is. Så här långt gjorde ishotellet verkligen skäl för namnet.

Det var kväll och över ishotellet och Torne älv hade vintermörkret lagt sig. Väderleksprognosen hade lovat fortsatt kallt och klart väder. Temperaturen låg redan på minus tjugofem fast klockan bara var sju. Till sviten som Jucka bokat ingick ett litet rum i hotellets permanenta del där de kunde ställa in sin packning och byta om, nära till duschutrymmen och bastu. Under eftermiddagen hade de hunnit gå på en engelsktalande sightseeingtur och fått veta ishotellets historia. De hade besökt olika sviter och sett den fina iskonsten och tagit en drink i ett glas av is i Absolut Icebar.

Jucka och Michelle hade nyss kommit in i restaurangen och satt sig vid det reserverade bordet. En av servitriserna kom fram och hälsade välkommen och gav dem menyn. De studerade den i lugn och ro.

«Jag har ett bra förslag», sa Jucka och tittade upp.

«Låt höra», uppmanade Michelle.

«Vad sägs om 7-rätters ismeny och vinpaket? Som du ser finns den på engelska också.»

Michelle studerade menyn ingående.

Fisktartar med rapsolja, samt torkat älgkött
Louis Roederer Brut Premier, Champagne

Klassisk löjrom med raggmunk
Louis Roederer Brut Premier, Champagne

RECENSIONSEX

Lättpocherad röding med äpplebuljong
Sancerre Blanc, Dom des Grandes Perrières

Ripa med västerbottenostpuré,
gräddsås och rönnbärgsgelé
Ripasso Valpolicella Superiore, Veneto

Souvas med glaserade rotfrukter och hjortron.
Serveras med älgörtsdryck
Ripasso Valpolicella Superiore, Veneto

Älgostglass med lingon och enbär
Áts Cuvee Late Harvest -06, Hungary

Rökt chokladganach med tranbär och päronsallad
Recioto Amarone, Italy

«Den ser spännande ut», sa Michelle efter en stund. «Jag kan inte påminna mig att jag ätit någon av rätterna förut. Vi kör på den. Men varför kallas den ismeny?»

«Inte vet jag», svarade Jucka. «Vi kollar med servitrisen.» Han vinkade på henne.

«Vi har bestämt oss för 7-rätters ismeny och vinpaket», började Jucka. «Vad är det för speciellt med att den kallas ismeny?»

Servitrisen log. «Våra ismenyer är förstås ishotellets specialitet. Alla rätter utom varmrätterna serveras på istallrikar.»

Jucka återgäldade leendet. «Tack då vet vi.» Han översatte till Michelle.

«Du kanske undrar vad souvas är», sa Jucka. «Det är torkat renkött, typisk mat från de här trakterna.»

«Tack, det var faktiskt en fråga jag hade. Tänk att jag sitter

här uppe och ska äta middag på ishotellet», sa Michelle. «Det hade jag aldrig kunnat drömma om för några månader sedan.»

«Nej, det hade nog inte jag heller, inte en ismeny i alla fall», sa Jucka och konstaterade för sig själv att den och vinpaketet låg långt utanför hans budget. Det här var enda undantaget. Ibland fick man offra sig även om det sved i plånboken.

Men så kom han på att han ju hade två företag där man faktiskt kunde stoppa in vad som helst. Jucka rynkade på pannan och himlade med ögonen åt sin dumhet. Han hade ett konto som var mycket användbart, nämligen marknadsföring. Det fick bli hos hundspannsföretaget.

Lotsi skötte bokföringen och hon brukade inte ha några problem. Skattmasen tillhörde inte hennes favoriter, inte Juckas heller. I den här delen av landet var det nödvändigt att låta kreativiteten blomma ut. Och Lotsi kunde komma på de mest geniala lösningar. Där överträffade hon honom med hästlängder.

Juckas ansikte sken upp av insikten att ett av hans företag fick ta kostnaden för maten och sviten. Nu kändes inte den saftiga notan betungande längre. Precis som med resan till Bryssel. Den var redan bokförd som marknadsföring, vilket det naturligtvis handlade om.

«Tio euro för dina tankar», skämtade Michelle nyfiket.

Jucka skrattade lätt. «Åh, det var väl att jag sitter här tillsammans med dig», sa han undanglidande. «Att få en fransk EU-kommissionär till bordet hade jag aldrig kunnat drömma om. Det känns överkligt att en same som jag får göra det.»

«Och vad tycker du om det?» undrade Michelle med en glimt i ögat.

«Det känns nice, väldigt nice faktiskt», svarade Jucka med ett brett leende på sina läppar. «Men det är ju för att kommissionären råkar vara du. Det hade inte varit lika angenämt om det varit en man.»

Däremot var det ingen tvekan om att medel och mål skulle ha varit desamma. Upplevelsen hade dock inte varit upphetsande. Konstigt egentligen vad en kvinna kunde göra skillnad, tänkte han för sig själv.

RECENSIONSEX

Michelle skrattade. «Jag kan tänka mig det. Det känns trevligt att umgås med dig på det här sättet», återgäldade hon. «Du är en intressant man.»

Jucka satte upp ett förvånat ansikte. «Säger du det. Är det för att jag är same?»

Michelle funderade och sa efter en stund. «Jag vet inte riktigt. Det spelar nog in. Om jag ska vara ärlig känns det nästan lite exotiskt, precis som ishotellet. Ibland är det svårt att sätta fingret på vad som gör en människa intressant. Det är nog själva personligheten som tilltalar en. Och det varierar förstås från människa till människa.»

«Det stämmer», samtyckte Jucka. «Om jag ska kontra så är du en intressant kvinna.»

«Tack», sa Michelle med ett varmt leende. «Och vad är det som är så intressant med mig?»

Nu var det Juckas tur att fundera. «Av det jag noterat hittills är det nog hela du», kom det till slut.

Michelle skrattade. «Det var verkligen en uttömmande beskrivning. Jag ska inte forska mer i det nu, men tack för komplimangen.»

Servitrisen kom in med den första rätten, fisktartar och älgkött. «Var så goda!»

«Tack», sa Jucka, «Nu ska det smaka bra med mat. Du har väl blivit ordentligt hungrig nu?» undrade han och betraktade Michelle.

«Vrålhungrig», svarade hon och hade redan mumsat i sig rätten med blicken.

«Utmärkt början», betygsatte Michelle när hon lade ifrån sig besticken.

«Har förresten ditt namn något att göra med Juckasjärvi?» undrade hon. «Första stavelsen låter ju lika.»

Jucka funderade. «Inte vad jag vet. Men jag har inte forskat något i det. Det är nog en tillfällighet.»

Rätterna och deras ingredienser kommenterades. För varje rätt avfyrade Michelle sina superlativer om matens utsökta smak och komposition med excellent och superb. Däremellan

RECENSIONSEX

underhöll Jucka henne med episoder från fiske och jakt. Och Michelle var en road och god lyssnare.

«Nå, vad tycker du om EU?» undrade Michelle när hon svalt ner den sista tuggan.

«Det är väl blandad kompott», svarade Jucka dröjande. «Stora frågor som samarbete om säkerhet, ekonomi, invandrarpolitik med mera är bra. Men EU är alldeles för klåfingrig, lägger sig i detaljer och har en fruktansvärd byråkrati. Det ogillar jag starkt. Stora, viktiga saker som vi har nytta av är bra, men EU ska hålla fingrarna borta från detaljstyrning. Det är min uppfattning», avslutade Jucka.

«Du är inte den första som har sådana åsikter», summerade Michelle. «Faktiskt håller jag med dig. Men säg det inte till någon», sa hon med ett skämtsamt leende och lade sin hand över Juckas hand.

«Hur som helst», fortsatte hon. «Politiker, oavsett om det är EU eller ett enskilt land, ska inte hålla på med detaljstyrning. Du har alldeles rätt i det. Det görs i alltför stor utsträckning, både hemma i Frankrike och i EU. Jag har försökt ändra på saker och ting, men det är lättare sagt än gjort. Ibland är det som att köra huvudet i väggen. På vissa områden har det skett en del förändringar, men i alldeles för liten omfattning. Kommer jag i en annan maktposition ska jag se till så det blir bättre.»

«Du är ju kommissionär och har redan stor makt», konstaterade Jucka. «I vilken position skulle du kunna göra mer?»

«I höst, om drygt ett halvår, ska ny ordförande i kommissionen väljas. Som ordförande har man helt andra möjligheter.»

«Så du kommer med andra ord att kandidera», gissade Jucka.

«Ja, det är min plan.»

«Det var inte dåligt», uttryckte Jucka förvånat. «Du har säkert stora chanser.»

«Tack, det var snällt sagt. Varför tror du det?»

«Jag vet ju inte särskilt mycket om dig, men du verkar ha det rätta drivet och är säkert duktig. Sedan vore det fräscht om det för en gångs skull blev en kvinnlig ordförande.»

RECENSIONSEX

«Det är precis vad jag och många med mig tycker», sa Michelle uppskattande. «Hög tid för förnyelse.»

Michelle och Jucka kom ut från restaurangen till den trettio grader kalla februarikvällen. Klockan hade passerat tio och det var dags för refrängen. Båda två såg med spänning fram emot en annorlunda natt i isens tecken. Först måste de hämta ut sovsäckar och varma stövlar.

«Vill ni ha separata sovsäckar eller en dubbelsovsäck?» frågade receptionisten.

Jucka översatte.

«Vad innebär en dubbel?» undrade Michelle.

«Man ligger båda två i samma sovsäck», förklarade Jucka.

«Vad tycker du?» frågade Michelle.

«Du får bestämma», svarade Jucka.

«Det blir förstås varmare med en sovsäck», antog Michelle.

«Definitivt», höll Jucka med om och log.

«Då tar vi en sådan», bestämde Michelle.

«Vi tar en dubbel», sa Jucka till receptionisten.

«Bra val», kommenterade hon och blinkade åt honom.

De tog sovsäcken, lakan och stövlar och gick bort till det lilla rummet för att klä om.

«Och vad har vi på oss i sovsäcken», frågade Michelle.

«Superunderställ, mössa och sockor», svarade Jucka. «Jag har fixat det till dig.» Han tog fram sin bag och tog ut plaggen.

«Tack så mycket, vad omtänksam du är», sa Michelle uppskattande. «Och det räcker med det?»

«Absolut, och med två i samma sovsäck kommer det att bli tillräckligt varmt.»

Michelle kastade en okynnig blick på Jucka och fastslog. «Är det så att du säger det, då är det så.»

De tog på sig de varma stövlarna och gick iväg till deluxe sviten, Fly Me To The Moon. På vägen dit passerade de ett antal andra sviter.

Så var de framme. Jucka drog åt sidan draperiet för ingången och bugade sig chevalereskt. «After you.»

«Merci beaucoup», sa Michelle och steg in.

Väl inne i sviten stannade hon till med munnen öppen av hänförelse. Framför henne bredde ett islandskap ut sig i vitt och blått och från himlavalvet lyste stjärnorna. Mitt i sviten stod en imponerande israketen. Vid foten av den glödde det rött för att illustrera att raketmotorerna hade tänts och inuti öppningen lyste det av gula, ljusröda och blåa färger.

Längst in i sviten låg den stora sängen av is med renskinn och kuddar.

«Vilken sagolik svit, så oerhört vackert», utbrast Michelle. «Det är som ett gåtfullt månlandskap med alla konstiga formationer. Jag får nog svårt att kunna somna.» Hon vände sig om mot Jucka och gav honom en kyss på kinden.

«Tack för att du ordnat det här för mig. Usch vad det är kallt», huttrade Michelle. «Kom så lägger vi oss. Jag börjar frysa.»

Jucka lade ut sovsäcken på renfällarna och stoppade in lakanet. «Så där, var så god.»

Michelle kröp ner i sovsäcken medan Jucka stod och betraktade israketen.

«Nedräkningen har börjat», annonserade Jucka. «Tio, nio, åtta, sju, sex, fem...»

«Skynda dig», avbröt Michelle. «Piloten väntar otåligt på dig.»

«Jag kommer», sa Jucka och äntrade sovsäcken.

«Fyra, tre, två, ett», brummade han när han väl var nere i sovsäcken hos Michelle och drog upp dragkedjan. «Klart för take off.»

«Det var i sista stund», skämtade Michelle och kurade ihop sig intill Jucka i den rymliga dubbelsovsäcken.

De låg tysta en lång stund och tog in känslan av all is som omgav dem, robust men samtidigt vacker i sin konstnärliga utformning. Rummet andades iskall skönhet och mystik, som gjort för drömmar och fantasier.

«Vad fascinerande det är med all is», tyckte Michelle och bröt tystnaden. «Jag fattar inte hur de kunnat få till det så

vackert. Titta på himlen och stjärnorna. Hela sviten är som en enda stor rymdupplevelse. Magiskt!»

«Jag håller med dig», sa Jucka. «Hade ingen aning om att man kan skapa något sådant här av is.»

«Vem har utformat sviten?»

«Två svenska konstnärer», upplyste Jucka. «Det är olika konstnärer, både svenska och utländska, som skapar iskonsten i sviterna. De är mycket skickliga. Och just skiftningarna i blått och vitt gör att det blir så levande på något sätt.»

«Och att jag ligger uppe i allt det här», reflekterade Michelle. «Mina kollegor i Bryssel skulle bli gröna av avundsjuka om de visste vad jag får vara med om. Nej, nu vill jag krypa ner längre i sängen.»

Jucka drog upp sovsäcken så den täckte deras ansikten och nu var det bara överdelen av mössorna som stack upp.

«Då så», mumlade Jucka och tittade på Michelle. «Hur är det med värmen?»

«Helt acceptabel», svarade hon. «Men kom närmare så blir det ännu bättre, jag är inte farlig.»

«Det vet man aldrig», sa Jucka med ett brett grin och malkade sig tätt intill henne.

«God morgon», hälsade en av hotellets anställda när han kom in i sviten. «Har det varit en bra natt?»

Jucka och Michelle stack nymornade upp sina huvuden ur sovsäcken. Jucka gäspade ljudligt och tittade på klockan. Den var åtta. Michelle gnuggade sömnen ur ögonen.

«Tack, utmärkt», svarade Jucka.

«Bra, då ska ni få varm lingondricka.» Han kom fram till sängkanten och serverade lingondrickan.

Jucka och Michelle reste sig halvvägs ur sovsäcken och tog emot muggarna.

«Välkommen bort till restaurangen på frukostbuffé. Ni har gott om tid på er», avslutade han leende och avlägsnade sig ur sviten.

«Gott med lite varmt i strupen», kommenterade Michelle.

RECENSIONSEX

«Ja lingondrickan satt perfekt», sa Jucka. «Vad sägs om dusch och bastu?»

«Vi väntar lite», sa Michelle. «Jag vill passa på och njuta en liten stund till av den här sviten. Sedan blir det aldrig mer, men ett oförglömligt minne.»

De kröp ner i sovsäcken igen.

«Jag har funderat över kalkylen på ditt projekt som du skickade för ett tag sedan», sa Michelle efter en stund.

«Det var väldigt preliminära siffror», informerade Jucka. «Bara så du får en uppfattning om ungefär vad det kan kosta. Jag tror att i slutändan kommer det att kosta mer. Ofta är det ju så.»

«Det brukar visst vara det», sa Michelle dröjande. «Du ska få ett besked redan nu fast jag egentligen hade tänkt bestämma mig när jag är tillbaka i Bryssel igen. Jag är positiv till ditt projekt. Vad sägs om arton miljoner euro?»

Jucka ryckte ofrivilligt till av det angenäma beskedet. För det första att det överhuvudtaget skulle bli ett bidrag. För det andra beloppet. Den preliminära kalkylen hade landat på drygt tjugo miljoner. Arton miljoner skulle i runda slängar bli etthundrasextio miljoner kronor. Var Michelles fråga en antydan om att hon kunde tänkas höja summan?

«Som jag sa är det en första grov kalkyl du fått. Kostnadsfördyringar och oförutsett brukar dra iväg som bara den. Och marknadsföringen kommer att bli svindyr.»

Jucka gjorde en konstpaus och sa sedan försiktigt. «Om du kan tänka dig att höja beloppet något vore det förnämligt. För säkerhets skull alltså.»

«Och hur mycket hade du tänkt dig?» undrade Michelle neutralt.

«Jag skulle gissa att slutnotan kommer att ligga på minst tjugotvå miljoner, men med lite förändringar här och där kanske jag kan klara det på tjugo miljoner», drog Jucka till med.

«Jag vet inte jag», funderade Michelle dröjande. Till slut sa hon. «Du är smart och har sinne för affärer Jucka. Jag gillar det. Därför ska du få de tjugo miljonerna, men bara för att

det är du. Jag ska se till så du får handlingar att fylla i. Skicka dem till min bostadsadress så slipper det bli några problem med byråkratin i Bryssel.»

«Du är en ängel», fastslog Jucka tacksamt.

«Det hör till undantagen. Många tycker nog tvärtom», sa Michelle ironiskt.

Efter frukosten packade Jucka och Michelle ihop sina saker och gav sig iväg. Resmålet var nu Abisko och fjällvärlden. Jucka presenterade Michelle för Lotsi som förtjust visade henne sin shop och fick sälja flera fina saker. Jucka hade ordnat två höjdpunkter för Michelle, en tvåtimmars tur med hundspann och en skoterfärd till renvaktarstugan vid sjön Apparjaure med övernattnig.

Kvällen vid Apparjaure blev oförglömlig för Michelle. Hon fick se ett skådespel som det är få förunnat att uppleva, ett sprakande norrsken. Starka gröna färgkaskader med ibland violetta inslag böljade fram och tillbaka på himlen. Ibland såg det ut som tornados, andra gånger som vattenfall. Jucka och Michelle stod länge, länge och förundrades över det spektakulära naturfenomenet.

«Välkommen tillbaka efter semestern», hälsade Douglas Wachtmeister sin närmaste medarbetare, dansken Jens Hansen.

Det var i början på september 2009 och arbetet började sjuda av aktiviteter igen efter alla ledigheter. Wachtmeister var generaldirektör för IAS, Internal Audit Service, vid EU-kommissionen i Bryssel.

«Tack för det», sa Jens. «Hur var din semester?»

«Avkopplande, lugnt och skönt», svarade Douglas. «Mesta delen av tiden höll vi till på familjegodset i Sörmland. Vi var rätt många. Trevligt att träffa släkten ibland. Det blir inte så ofta nuförtiden.»

Jens nickade instämmande.

«Och hur har du haft det själv?» undrade Douglas.

«Bra. Vi reste runt i Norge ett par veckor och resten av tiden var vi på vårt sommarställe på Bornholm. Fint väder och skön avkoppling. Så jag känner mig utvilad och taggad att sätta igång och jobba igen.»

«Det låter bra», sa Douglas uppskattande. «Vi har en hel del att sätta tänderna i. Jo, det är en akut fråga som dykt upp som jag vill diskutera med dig.»

Jens rätade uppmärksam på sig. «Jaha, det låter som en rivstart efter semestern.»

«Det skulle man kunna säga. Vi har fått ett anonymt tips om att det förekommer, eller har förekommit, oegentligheter inom stödet för jordbruk och landsbygdsutveckling», upplyste Douglas.

«Det låter oroväckande», kommenterade Jens med bekymmersam min. «Inom Michelle Bouchets domäner alltså?»

«Just det, så ligger det till.»

«Egentligen är jag inte särskilt förvånad», sa Jens uppriktigt. «Det är EU:s största bidragsområde, så det vore väl inte konstigt om någon hoppat över skaklarna. Att det fuskas lite varstans i bidragsländerna har vi ju varit med om förr. Är det något speciellt land det handlar om eller gäller det flera?» Jens lutade sig nyfiket framåt.

Douglas ryckte på axlarna och skrattade lätt. «Ingen aning faktiskt. Jag har egentligen inte en suck om något land är inblandat. Det kan vara så eller inte alls.»

«Nu uttrycker du dig tvetydigt», sa Jens. «Menar du att tipset är så pass anonymt?»

«Exakt. Något land nämns överhuvudtaget inte. Det som är intressant däremot är att tipsaren påstår att oegentligheterna pågår i det här huset.»

«Med det här huset menar du alltså Bouchets förvaltning.»

«Jag kan inte dra någon annan slutsats», kommenterade Douglas.

«Ska jag vara uppriktig så tycker jag Bouchet är en riktig bitch», sa Jens.

Douglas skrattade. «Där är vi helt överens. Men om jag förstått saken rätt är hon smart och vet vad hon vill.»

«Det må så vara, men fortfarande en bitch», fastslog Jens med skärpa.

«Jag hör att du verkligen gillar henne», skämtade Douglas.

«För att återgå till tipset», fortsatte Jens. «När fick vi det?»

«Det var faktiskt för några veckor sedan, men jag har vilat på hanen eftersom jag inte ville oroa någon inför semestern, men också för att fundera över lämpligaste sättet att tackla det hela.»

«Helt förståeligt», sa Jens och blev tyst en stund innan han fortsatte. «Och vi har alltså ingen aning om vem det är, inte ens en misstanke?»

«Tyvärr inte. Tipset i form av ett kort meddelande kom i ett vanligt kuvert adresserat till mig, postat här i Bryssel. Min gissning är dock att det är ett internt tips från en anställd, antagligen en som jobbar med jordbruksstödet.»

«Det verkar troligt», medgav Jens. «Får jag ta en titt på tipset?».

«Självklart, det ligger här framför mig», svarade Douglas och räckte över det.

Jens läste. *Check the department of agriculture and rural development. There are strong suspicions of fraud.*

«Jag tror som du att det är en anställd som tipsat, men varför vara anonym?»

«Förklaringen är tämligen enkel», svarade Douglas. «Tipset, oavsett om det finns substans i det eller inte, kastar en skugga över högste ansvarig, nämligen Bouchet. Jobbar tipsaren på hennes förvaltning och skyltar med sitt namn, skulle det förr eller senare komma till Bouchets kännedom. Och det skulle förmodligen ta hus i helsike. Hon är känd för sina hårda nypor. Så jag har full förståelse för att tipsaren vill vara anonym.»

«Du har rätt», medgav Jens. «Vid närmare eftertanke skulle nog jag också, om jag var i tipsarens kläder, tveka att skylta med mitt namn. Vem vill ta risken att bli av med sitt jobb? Så frågan är, vad gör vi nu? Du kanske har funderat ut något?»

Douglas Wachtmeister var inne på sitt fjärde år som chef för EU:s interna revisionsenhet och hade under denna tid effektiviserat revisionsarbetet. Den ansvarige kommissionären hade skäl att vara mycket nöjd med svenskens insats. Wachtmeister var känd för sitt goda ledarskap och omdöme. Nu hade han i sitt knä fått en knivig fråga som hade högsta prioritet samtidigt som han visste att personalresurserna var utnyttjade till max.

«Det är ett delikat ärende vi har att tackla», började Douglas eftertänksamt. «Att vi måste ta tipset på största allvar är helt klart. Jag har funderat hit och dit. Den springande punkten är vem vi ska sätta på att borra i saken.»

«Vi har ju två alternativ», inflikade Jens. «Antingen vi själva eller EU:s egen bedrägerienhet.»

«OLAF alltså», sa Douglas.

«Exakt.»

«Jag har övervägt båda alternativen», berättade Douglas. «När det gäller oss själva vet du att vi är nerlusade med jobb ett bra tag framöver. Så våra revisorer är inte ett realistiskt alternativ.»

«Men», protesterade Jens. «Nog borde vi väl kunna klara det själva på något sätt, göra omprioriteringar. Vi har ju mycket kompetent folk som kan de olika programområdena.»

«Det har du helt rätt i, men jag tror det är bättre någon annan gör det.»

«Så då blir det OLAF», konstaterade Jens besviket.

Douglas smålog. «Det vore ju det självklara. De har också duktigt folk och arbetar med oegentligheter. Men det finns ett tredje alternativ», sa han underfundigt.

Jens höjde på ögonbrynen. «Jaha, och vad skulle det vara?»

«Vi anlitar en extern revisionsbyrå.»

«Det var värst vad du har blivit kreativ efter semestern», sa Jens sarkastiskt. «Är det inte att ta i att hyra in externa revisorer. Om vi eller OLAF som verkligen kan EU gör det, skulle startsträckan bli betydligt kortare än om vi köper tjänsterna från en extern byrå.»

«Visserligen», medgav Douglas. «Men det finns två skäl till att jag skulle vilja ha externa revisorer. Det första är att det är ett känsligt ärende där opartiskhet är av största vikt. Med det menar jag naturligtvis inte att vi eller OLAF är partiska på något sätt, tvärtom. När det gäller oss vet du lika väl som jag att internrevisionen har hög integritet och i olika sammanhang visat att bedömningar sker på ett sakligt sätt.»

Jens nickade instämmande.

«Vi har inte dragit oss för att kritisera när det funnits skäl för det», fortsatte Douglas. «Men det är långt ifrån troligt att alla ledamöter i parlamentet, för att inte tala om vanligt folk, tycker vi är opartiska när vi är en del av systemet. Detsamma gäller ju OLAF. Jag har full förståelse för en sådan uppfattning. Är du med så här långt?» Douglas tittade forskande på sin medarbetare.

«Absolut», sa Jens. «Lustigt att du nämnde det där vad folk

tror om oss. För inte så länge sedan kom några släktingar att prata med mig om just det. Och de andades precis vad du antydde. En var till och med så fräck så han sa mig rakt upp i ansiktet.

‘Det är rena snömoset att ni kan vara oberoende’. Det hjälpte inte hur mycket jag argumenterade. Jag blev faktiskt rätt sur på honom.»

Douglas skrattade. «Ja ibland får vi ta både det ena och det andra, men det är sådant vi får stå ut med. För att återgå till mina skäl. Du inser nog att opartiskhet är oerhört viktig i det här fallet. Det får inte förekomma tillstymmelse till misstanke om att vi varit partiska.

Skulle det visa sig att granskningen avslöjar rena rama ormboet kan det faktiskt kännas skönt att en extern revisionsbyrå gjort granskningen. Det kan ju få konsekvenser för hela kommissionen. Det andra är att Michelle Bouchet är en av kandidaterna till ordförandeposten.»

«Nu börjar jag förstå vad du syftar på», sa Jens.

Douglas sken upp. «Tack för det. Om vi rent hypotetiskt leker med tanken att Bouchet är inblandad på något sätt har det större tyngd om en utomstående gör granskningen. Hon skulle inte kunna köra med folk som hon brukar göra, försöka utnyttja sin makt och sitt inflytande.»

«Sedan är det inte fel att få in helt fräscha ögon heller», påpekade Jens. «Jag köper dina argument. Men vilken revisionsbyrå ska vi anlita? Det lär ju inte finnas tid för någon upphandling.»

«Nä, det är uteslutet», bekräftade Douglas. «Under vissa omständigheter kan vi utnyttja undantaget och det är precis vad vi ska göra.»

«Du kanske till och med har en byrå i tankarna», anade Jens.

«Faktiskt har jag det, en svensk», sa Douglas med ett lurigt leende.

«Jag kunde väl tänka mig det. Är det patriotismen som lyser igenom eller?»

Douglas drog på smilbandet. «Man skulle kunna tro det. Faktum är att jag har kompetens och kvalitet i tankarna.»

«Det förvånar mig inte. Och vilken byrå har dom kvalifikationerna?»

«En som heter Kvalitetsrevision.»

Jens rynkade på pannan. «Kvalitetsrevision, vem är det?»

«Ringer det några klockor om jag säger Stockholms OS-kampanj?»

Jens funderade en stund. «Om jag inte minns helt fel kandiderade Stockholm i slutet på 90-talet till sommar-OS 2004, men vad har det med den där revisionsbyrån att göra?» Jens satte upp ett förvånat ansikte.

«Du kanske kommer ihåg att en korruptionsskandal uppdagades efteråt?»

«Ja just det, nu trillade polletten ner», ursäktade sig Jens. «Revisorerna som avslöjade svindlerierna var Kvalitetsrevision.»

«Exakt, en liten men som jag förstår en skicklig revisionsbyrå», sa Douglas. «Och det är just de två revisorer som utförde den granskningen som jag skulle vilja anlita. De heter Carina Stenlund och Jonas Falk.»

«Jag har inga problem med det», kommenterade Jens. «Men borde vi inte kolla upp byrån lite närmare. Granskningen du nämnde gjordes ju för en tio – elva år sedan?»

Douglas smålog. «Jag har redan gjort det. Först var jag in på deras hemsida och tittade lite. Byrån sticker verkligen ut hakan och förmodligen har den grund för det. Deras slogan lyder så här: *När kvalitet och effektivitet har ett namn.*»

Jens skrattade. «Det var utmanande måste jag säga.»

«Mycket», höll Douglas med om. «Jag har kollat med deras största kund, Stockholms stad. Ordföranden för de politiskt valda revisorerna hade bara positiva saker att säga om revisionskonsulterna. Nämnder och tjänstemän är tydligen generellt mycket nöjda.»

«Det låter bra», sa Jens. «Vem tar kontakt med revisorerna du nämnde?»

«Jag tänkte att du kunde göra det. De kommer nog att förstå det mesta av din danska», skojade Douglas.

«Tack för den passningen. Och när vill vi att de sätter igång?»

«Igår», skämtade Douglas. «Så snart de någonsin kan. Det brinner faktiskt i knutarna. Om de ställer upp vill säga. Men det gör de säkert. Det är nog inte så ofta de får ett uppdrag från EU och dessutom inom ett område där de lär vara mycket duktiga.»

«Och de ekonomiska villkoren?»

«Jag har faktiskt inte ägnat en tanke åt det», erkände Douglas. «Vad tycker du själv?»

Jens funderade en stund. «Det beror väl på hur omfattande granskningen ska vara. Vad säger du om att de i första hand kollar 2007, 2008 och första halvåret 2009?»

Douglas nickade instämmande. «Det låter rimligt. Jag överlämnar med varm hand åt dig att komma överens med Kvalitetsrevision.»

«Carina Stenlund Falk KVR.»

«Hej, jag heter Jens Hansen och ringer från EU i Bryssel.»

«Hej», svarade Carina dröjande och undrade i sitt stilla sinne varför någon ringde från EU. Det hörde minsann inte till vanligheterna.

«Som du hör är jag dansk och arbetar på EU:s interna revisionsenhet IAS», förklarade Jens. «Hänger du med om jag fortsätter på danska?»

Carina spetsade öronen när hon hörde att Hansen arbetade på IAS. «Det ska nog gå bra», trodde hon.

«Fint. Jag kan nämna att chefen för IAS är svensk och heter Douglas Wachtmeister, men det kanske du känner till?»

«Faktiskt inte. Jag måste erkänna att jag inte vet särskilt mycket om EU:s internrevision», bekände Carina.

Jens skrattade lätt. «Du är inte den första. Egentligen är det väl inte så konstigt, eftersom det är få utanför EU här i Bryssel som har anledning att bekanta sig med oss. Wachtmeister och jag undrar om Kvalitetsrevision skulle kunna hjälpa oss med en granskning?»

«Det var en överraskning», utbrast Carina. «Vi är förstås alltid intresserade när någon ber om hjälp, speciellt när EU hör av sig. Vad är det för typ av granskning?»

«Det gäller stödet till jordbruk och landsbygdsutveckling. Jag antar att du känner till något om det.»

«Javisst. Så långt jag känner till är det EU:s största bidragsområde. Vissa, bland annat Sverige, anser att alldeles för mycket pengar går till jordbruket», konstaterade Carina. «Men det är väl inte den frågan granskningen avser, gissar jag.»

RECENSIONSEX

«Helt riktigt. Det är en politisk fråga som ligger utanför vårt ansvarsområde. Nej, den här granskningen, som vi alltså skulle vilja ha hjälp med, är lite speciell», fortsatte Jens.

«Det låter intressant», sa Carina.

«Om jag förstått Wachtmeister rätt är ni på Kvalitetsrevision bra på att granska oegentligheter. Stämmer det?»

«Hur han kan känna till det har jag ingen aning om», svarade Carina förvånat. «Jag kan nämna att vi satsat stora resurser på att ta fram metoder för att förebygga och upptäcka förskingring och korruption. Det kanske är det som Wachtmeister fått kännedom om. Vi har referensobjekt ifall ni är intresserade.»

«Jag tror inte det är nödvändigt», sa Jens. «Däremot har vi hört oss för med er största kund, Stockholms stad.»

«Och vad hade de att säga?»

«Revisionsordföranden sa att de är mycket nöjda med era insatser.»

«Det var roligt att höra. Vi har ett gott samarbete med honom och de andra förtroendevalda revisorerna», bekräftade Carina.

«På tal om referensobjekt kan jag nämna att vi känner till ett som övertygat oss om vad ni går för», upplyste Jens.

«Verkligen», sa Carina förvånat. «Vilket är det?»

«Er granskning av Stockholms OS-kampanj.»

Carina skrattade. «Då förstår jag. Det var länge sedan och den fick en väldig uppmärksamhet. Faktum är att den granskningen genererat en del jobb, bland annat en granskning i Kenya vi gjort på uppdrag av Världsbanken.»

«Intressant», konstaterade Jens nöjt. «Som du kanske anar så handlar den här granskningen om just oegentligheter. För att gå rakt på sak så har vi fått ett tips om att allt inte står rätt till hos den aktuella kommissionären. Tipset är allmänt hålllet, men vi ser allvarligt på det. Vad är din bedömning av ett sådant tips?»

Carina valde sina ord noga innan hon svarade. «Majoriteten av oegentligheter som upptäcks är tips inifrån den egna

organisationen. Jag gissar att det är så i ert fall också. Vet ni vem tipsaren är?»

«Nej, tipset är anonymt», informerade Jens. «Men vi tror som du att det är internt. Det kan gälla hanteringen av bidragen, som ju svarar för den största delen av budgeten. Men det kan naturligtvis vara annat också där någon eller några fifflat med pengar för egen vinning.»

«Antagligen», inflikade Carina.

«Som sagt», fortsatte Jens. «I nuläget vet vi alltså inte om en eller flera personer här i Bryssel är inblandade, lika lite om bidragstagare är det. Eftersom det kan vara ett insiderjobb är det en delikat fråga. Därför vill vi ha externa revisorer som undersöker det hela.»

«Det kan nog vara rätt klokt», kommenterade Carina. «All right. Vi ställer upp. Två frågor. Omfattningen och när ni vill ha det gjort?»

«Om vi tar den sista frågan först. Det här är en prioriterad granskning som vi är angelägna om att den körs igång så snart som möjligt. Vi skulle vilja ha en avrapportering till oss senast i slutet på oktober. Då ska rapporten ha stämts av med ansvarig kommissionär och hennes medarbetare innan, så vi vet att det inte finns några felaktigheter eller missuppfattningar i det ni tar upp och om de haft något att invända mot era slutsatser.»

«Då är det samma rutiner som vi tillämpar på KVR, en del av vår kvalitetssäkring», berättade Carina.

«Bra. När det gäller omfattningen har vi tänkt oss att ni till att börja med gör en genomgång av 2007, 2008 och till och med augusti 2009. Resultatet får styra om det finns anledning att utvidga granskningen.»

«Det verkar rimligt», summerade Carina. «Något mer?»

«Ja, vi vill att du och Jonas Falk gör granskningen. Anledningen till att vi vill ha er är att det var ni som genomförde granskningen av OS-kampanjen. Är det OK?»

«Inga problem. Jonas och jag arbetar bra ihop plus att vi ingår i gruppen som utvecklar metoder för att bekämpa oegentligheter.»

RECENSIONSEX

«Perfekt», sa Jens belåtet. «En sak till som inte är helt oväsentlig, ersättningen för era tjänster. Jag är medveten om att det kan vara svårt att räkna på det här jobbet. Vi rör oss på osäker mark där ni kan upptäcka saker som kräver fördjupade insatser. Sedan väger vi också in att få det gjort under en begränsad tid, en brandkårsutryckning skulle man kunna säga. Så vad sägs om att vi sätter ett tak? Exklusive resor och hotell förstås.»

Carina funderade. «Det vore väl inte orimligt. Eftersom du själv arbetar med revision kanske du har tänkt till om var ett skäligt belopp bör hamna någonstans?»

«Det stämmer. Mitt förslag är 110 000 euro.»

Carina gjorde en snabb beräkning och kom fram till att det blev över en miljon kronor. Det skulle innebära drygt en månads jobb för henne och Jonas. Tidsaspekten verkade ligga inom rimlighetens gräns också.

«Jag måste diskutera det med min chef, men jag tror inte att det ska vara några problem», sa Carina.

«Självklart. När kan jag få ett besked?»

«Under dagen», svarade Carina.

«Det låter bra. En sista sak. Vi behöver träffa er så vi får bekanta oss med varandra och även presentera er för kommissionären Bouchet och hennes närmaste medarbetare. De behöver också se vilka ni är. Självklart kommer vi inte att berätta om tipset. Vi säger bara att vi vill ha en genomlysning av verksamheten av externa revisorer. Få in lite nytt blod så att säga.»

«Och hur får vi del av bokföringen?» undrade Carina.

«Jag ska se till så ni får den på ett USB-minne när ni kommer hit. Jag antar att ni i lugn och ro vill analysera bokföringen hemma i Stockholm.»

«Det vore en fördel», samtyckte Carina. «Sedan blir det förstås att på plats gå igenom verifikationer och annan dokumentation och prata med en del personal på enheten.»

«Självklart. Jag känner mig nöjd. Vi får komma överens om senare när det passar att ni kommer till Bryssel. Det bör nog

ske inom den närmaste veckan så ni kan komma igång. Då avvaktar jag bara en signal senare idag om taket för granskningen», avslutade Jens.

Carina reste sig och gick fram till fönstret och tittade begrundande ut på Regeringsgatan. Septembersolen lyste och det var fortfarande hyggligt varmt. Hennes tankar gick tillbaka till början på 1998 då hon anställdes på KVR. Granskningen av Stockholms OS-kampanj det året blev en rivstart för henne i det nya jobbet. Aldrig tidigare hade hon upplevt något liknande. Det överträffade allt annat hon varit med om. För henne som auktoriserad revisor, som arbetat med privata bolag, blev det en ny erfarenhet och utmaning att granska kommunal verksamhet, speciellt giganten Stockholms stad. Så helt annorlunda mot vad hon var van vid, men hon gillade det faktiskt. Det kändes inte som att det gått nästan tolv år och hon hunnit bli fyrtiofyra.

Carina tänkte tillbaka på det nyss avslutade samtalet med Jens Hansen. Det var inte fy skam att äntligen få in en fot hos EU. Hon måste gå och berätta för Sten.

Sten Ulvhammar, revisionsdirektör för KVR, tittade upp när Carina knackade lätt på dörrposten.

«Kom in», sa han med ett leende. «Allt väl?»

«Just nu kan det inte bli så mycket bättre», svarade Carina och återgäldade Stens leende.

«Det gläder mig. Är det något speciellt?» undrade han med ett frågande uttryck i ansiktet.

«Det skulle man kunna säga. Vi har fått ett granskningsuppdrag av EU:s interna revisionsenhet. Vad säger du om det?»

«Det var en riktig överraskning», utbrast Sten förvånat. «Berätta.»

«IAS, som revisionsenheten heter, har fått ett tips om oegentligheter inom enheten för jordbruk och landsbygdsutveckling. Och de vill att vi tittar på det. De kom tydligen ihåg vår granskning av OS-kampanjen.»

RECENSIONSEX

«Där ser du vilket guldägg det blev», konstaterade Sten belåtet. «Och hur stort uppdrag pratar vi om?»

«Vi har fått förslag på ett tak på 110 000 euro, drygt en miljon kronor alltså. Han som ringde är dansk och heter Jens Hansen. De hade ett specifikt önskemål om vilka som gör granskningen.»

«Såå, och vilka kan de ha i åtanke då?» undrade Sten spjuveraktigt.

«Mig och Jonas.»

«Självklart är det ni som ska göra jobbet. Det hade under alla omständigheter varit mitt beslut», poängterade Sten. «Vi måste sätta in de bästa vi har.»

«Tack för det», sa Carina och log. «När det gäller beloppet sa jag till Hansen att jag måste kolla med dig om det är OK.»

«Vad säger du själv?» kontrade Sten.

«Vi bör kunna klara det. Det innebär cirka en månads jobb för Jonas och mig. Skulle det mot förmodan bli något dyrare, tycker jag vi får ta den kostnaden. Här får vi utan att anstränga oss en helt ny, betydelsefull kund. Och har vi väl fått in en fot hos EU, kan det ge flera jobb. Beroende naturligtvis på vilket resultat vi uppnår.»

«Det har du helt rätt i. Har du bedömt att ersättningen är OK, så har jag ingen annan synpunkt», avgjorde Sten.

«En sista sak är tidsaspekten», upplyste Carina. «Det är brådis med den här granskningen. De vill ha en avrapportering senast i slutet på oktober. Det innebär att Jonas och jag behöver få koncentrera oss på uppdraget.»

«Inga problem. Vi gör vissa omdisponeringar i planeringen så fixar det sig», bedömde Sten.

Carina gick in till sig och ringde upp Jens Hansen och meddelade att det var grönt ljus med ersättningen.

Carina och Jonas var inte bara arbetskamrater utan ett par. Som så många andra hade de funnit kärleken på jobbet. Att Carina rekryterades till Kvalitetsrevision var till stor del Jonas förtjänst.

Ett år efter avslöjandet av svindlerierna under Stockholms OS-kampanj hade Jonas sålt sitt radhus i Upplands Väsby och flyttat in hos Carina och Maria i Danderyd tillsammans med sin papegoja Charlie. 2001 gifte sig Carina och Jonas i Danderyds kyrka och i oktober 2004 föddes Adam som nu var fem år. Maria hade hunnit bli sexton och stora damen. För två veckor sedan började hon på gymnasiet.

Jonas passerade femtio förra året och än fanns inte tillstymmelse till gråa stänk i hans ljusa hår. Han höll sig i fin form med joggning och skidor. Hans tidigare frihet som singel att göra vad han ville hade fått ge vika för det nya livet tillsammans med Carina och barnen. Men han höll sina främsta intressen hyfsat vid liv, frimärken och som trumpetare i Stockholms musikkår. Det gav honom den kulturella stimulans han behövde.

Med delat ansvar i den nybildade familjen kunde Carina fortfarande ägna sig åt det som betydde så mycket för henne, karate och akvarellmålning. Hennes talang och skicklighet i karate var det hon minst av allt ville ge avkall på. Den höll henne i fin form och hon hade haft nytta av den. Det var ingen överdrift att påstå att den hade räddat hennes liv, i vart fall från att bli svårt skadad, under en incident när de granskade OS-kampanjen. Men det hade inte gått att få jobb och fritidsintressen att fungera så bra om inte hennes föräldrar hade ställt upp som de gjorde. Det var guld värt.

Klockan hade hunnit bli över sex på kvällen när Carina svängde in på uppfarten till villan på Forellvägen i Danderyd. Hon noterade att Jonas var hemma. Och det borde han vara. Det var hans tur idag att hämta Adam på dagis.

Innan Carina hann fram till dörren öppnades den och Adam kom utspringande. Carina lyfte upp honom och fick en stor kram.

«Hej lilla gubben. Har du längtat efter mig?»

Adam nickade.

«Kom så går vi in», sa Carina och satte ner honom.

RECENSIONSEX

Jonas uppenbarade sig från köket och kom fram till Carina och gav henne en kyss.

«Hur har du haft det idag?»

«Bra, mycket bra faktiskt. Vi har fått ett superuppdrag», svarade Carina med ett hemligt leende.

Jonas tittade förvånat på henne. «Säger du det. Intressant. Vad för typ av uppdrag?»

«Vi tar det i lugn och ro senare i kväll», föreslog hon.

«Jag får väl ge mig till tåls», sa Jonas lite besviket. «Nu är i alla fall maten strax klar.»

Carina gick fram till den avskilda delen i ena hörnet av köket där Charlie, den ljusröda arakangan på 80 cm, bodde. Precis som i radhuset i Upplands Väsby hade Charlie fått en fin och rymlig plats där han trivdes. Höga fönster släppte in ljus och solsken och rummet avgränsades mot köket i övrigt av en stor nätdörr med sidor av trä. Charlie satt på sin stora gren och tittade på Carina som öppnat dörren och räckte ut armen.

«Hej, Charlie, hur har du haft det idag?»

«Give me a kiss, give me a kiss», svarade Charlie och började skratta som bara papegojor kan göra.

Carina föll in i Charlies skratt. «Du är för underbart härlig», sa Carina och strök honom över huvudet. Han började bita i hennes hand.

«Det där låter du bli med», sa Carina och drog tillbaka handen. «Annars blir det ingen kyss.»

Charlie vickade på huvudet fram och tillbaka och började vissla en melodi. Han verkade vara på gott humör och prat-sjuk som vanligt.

Carina gick och satte sig vid det dukade köksbordet där Jonas och Adam redan intagit sina platser. Maria var hos en kompis och skulle äta hos henne.

Klockan hade hunnit bli halvnio på kvällen och det var lugnt och stilla i huset. Det hade börjat blåsa och ljudet av rasslet från lövverket i träden trängde in genom fönstren. Uppe på

himlen blickade mångubben ner och lät sitt sken skingra det annars kompakta höstmörkret. Inne i vardagsrummet hade Carina och Jonas slagit sig ner i soffan. Carina låg med huvudet i Jonas knä med sitt svarta, glänsande hår utslaget.

«Nå?» undrade Jonas otåligt. «Kläm fram vad vi fått för uppdrag.»

«Nu är du allt bra nyfiken», sa Carina och log.

«Det är väl inte så konstigt när du drar till med superuppdrag», muttrade Jonas.

«Jag ska inte hålla dig på sträckbänken längre. Så här är det.» Carina återgav samtalet med Jens Hansen och Sten.

Jonas satt tyst en stund och begrundade vad hon sagt.

«Spännande», blev till slut hans kommentar. «Vi kommer att få stuva om i vårt program», konstaterade han sakta.

«Det ska inte bli något större problem enligt Sten», berättade Carina.

«Nu tänkte jag inte bara på jobbet utan hur vi får ihop det här hemma», sa Jonas. «Tror du att din mamma kan rycka in?»

«Jag ska kolla med henne», svarade Carina sömnigt och gäspade stort. «Hon ställer säkert upp om hon inte har något inplanerat.»

Telefonen ringde.

«Vill du svara är du snäll», bad Carina.

Jonas gick till telefonen. «Det är Jonas.»

«Hej det är Marakatt. Hur har ni det?»

«Bra. Och hur är det i Abisko?»

«Det är väl som det brukar vara så här års, fullt med turister, många tyskar och holländare. Har du Carina i närheten?»

«Ett ögonblick.»

«Det är din moster Marakatt», ropade Jonas.

Carina reste sig ur soffan och gick bort till telefonen.

«Hej Marakatt, kul att du ringer. Tack för senast förresten.»

«Tack själv, alltid roligt när ni kommer och hälsar på. Vill du höra lite skvaller?»

Carina skrattade. «Självklart, speciellt när det kommer från dig.»

«Nu ska du få höra så örona trillar av. Jag träffade Lotsi härom dan, du vet hon som har affären med sameslöjd.»

«Ja, jag har varit in och handlat hos henne några gånger.»

«Hon var väldigt pratsugen och anförtrrodde mig några väldigt intressanta saker. Jag höll på att gå i taket, så förvånad blev jag. Du vet väl vem Jucka Nutti är, Lotsis bror?»

Carina skrattade. «Samernas kvinnotjusare. Du, för den som har någon anknytning till Abisko kan det knappast ha undgått vem han är.»

«Precis. Det går många historier om honom», bekräftade Marakatt. «Det senaste är att han verkar ha fått ihop det med en fransyska.»

«En fransyska», sa Carina förvånad och skrattade. «Var har han fått tag på henne. Och förresten, han kan väl ingen franska.»

«Exakt, men när det gäller kvinnor spelar det nog ingen roll för Jucka vilket språk kvinnan har, om du förstår vad jag menar.»

Både Marakatt och Carina skrattade.

«Men du ska inte tro att det är vilken fransyska som helst», tillade Marakatt hemlighetsfullt.

Carina spetsade öronen. «Nähä. Nu blir jag riktigt nyfiken. Vem är det?»

«Du kommer inte att tro det, men det är faktiskt en av EU-kommissionärerna.»

Carina studsade till. «Nu skojar du med mig.»

«Inte alls, det är dagens sanning», försäkrade Marakatt bestämt.

«Och Jucka skulle ha fått ihop det med henne», sa Carina tvivlande.

«Fått ihop och fått ihop», backade Marakatt något. «Jag vet förstås inte hur allvarligt det är, men de har visst träffats några gånger, så det är klart att det är något på gång.»

«Det var det värsta jag hört på länge», utbrast Carina. «Och vad är den här kommissionären ansvarig för?»

«Jordbruksstödet», svarade Marakatt.

«Nu måste jag sätta mig», sa Carina förvånat. «Var har han träffat henne någonstans? Det är väl knappast genom en kontaktannons.»

Marakatt lade av ett klingande skratt och Carina drog på munnen. «Nu var du riktigt rolig. Nä, det är ju inte precis Juckas stil. Han är inte den som behöver ta kontakt. Det brukar vara tvärtom. Men i det här fallet var det han som tog initiativet.»

«Det blir mer och mer intressant», sa Carina med öronen på vid gavel. «Berätta!»

«Han träffade henne i Bryssel.»

«I Bryssel!»

Carina rynkade på pannan av förvåning. «När då?»

«Vad jag kunde förstå är det ett bra tag sedan.»

«Men vad i hela världen gjorde han där?» undrade Carina.

«Jo du, här kommer nästa gobit. Han ville ha pengar.»

«Jag tror jag smäller av», sa Carina. «Pengar till vad? Och går direkt på kommissionären. Jag tror inte det är sant.»

«Jucka hade tydligen försökt få bidrag via de vanliga kanalerna men inte lyckats. Så han satsade allt på ett kort och tog kontakt med fransyskan. Och tror du inte han lyckades få komma ner och berätta vilka idéer han hade. Pengarna skulle vara till ett projekt. Jag trodde inte mina öron när Lotsi berättade det. Kan du tänka dig. En same härifrån lyckas nästla sig in hos självaste kommissionären. Är det inte otroligt?»

«Det är väl det minsta man kan säga», samtyckte Carina. «Fick han några pengar?»

«Jajamän.»

«Hur mycket då?»

«Ingen aning», svarade Marakatt, «men det måste vara rätt mycket. Han körde igång med projektet i våras.»

«Vad är det för projekt?»

«Jucka kallar det Sameland. Han ska tydligen satsa på turism.»

«Han har stora planer med andra ord», gissade Carina.

«Det kan du skriva upp, sådan är han.»

RECENSIONSEX

«Jaha», mumlade Carina och gäspade. «Du lyckas snoka upp både det ena och andra hör jag.»

«Jag snokar faktiskt inte», sa Marakatt förnärligt. «Det var Lotsi som lättade sitt hjärta.»

«Ja, ja. Men du hjälpte henne säkert på traven.»

«Lite grand förstår», medgav Marakatt. «Annars får man inget veta. Men det där var inte det enda Lotsi berättade.»

«Säger du det. Vad har du mer?»

«Jucka bjöd upp fransyskan till ishotellet i februari. Han måste ha fjäskat ordentligt för han hade bokat den finaste sviten och bjudit på en dyr ismeny.»

«Menar du att de låg i samma rum?» undrade Carina.

Marakatt skrattade. «Precis, men nu kommer det smaskigas- te av allt. De låg i samma sovsäck också. Vad säger du om det?»

Carina suckade. «Snart är det inget som förvånar mig. Fransyskan har alltså trillat dit.»

«Med buller och bång, om jag inte är helt väck», skrockade Marakatt nöjt. «Jucka tycks ha en enastående förmåga med fruntimmer.»

«Du har verkligen bjudit på årets överraskningar», tillstod Carina.

«Jag är inte klar än. Här kommer den sista och den är färsk så det ryker om den.»

Carina skrattade. «Jaha, vad bjuder du på nu?»

«En resa. Jucka ska åka bort på en semestertripp.»

«Vart då?»

«Till Seychellerna», anförtrrodde Marakatt glatt.

«Det blir bara bättre och bättre», konstaterade Carina. «Med fransyskan, antar jag.»

«Stämmer, och nu är det hon som bjuder. De ska tydligen bo på något riktigt fint ställe.»

«Och när åker de dit?» Carina började känna hur det kröp i kroppen av spänning.

«På tisdag nästa vecka. De flyger från Paris. Jucka är tydligen alldeles till sig enligt Lotsi. Han går omkring och sprätter som en tupp.»

RECENSIONSEX

«Kan tänka mig det», sa Carina under det att hennes hjärna arbetade för högtryck. «Det här var det bästa skvaller jag hört», berömde hon.

«Visst var det», sa Marakatt belåtet. «Det var allt tror jag, för den här gången. Nu ska jag sluta pladdra. Ha det så bra.»

«Du med», återgäldade Carina och lade sakta på luren.

Hon gick bort till Jonas som var försjunken i en bok.

«Det var väldigt vad din moster var pratsjuk i kväll», sa Jonas och tittade upp.

«Ja, hon har lätt för att prata», medgav Carina. «Och i kväll var hon i högform.» Carina återgav samtalet med Marakatt.

«Alltihop låter otroligt», sa Jonas efter en stunds tystnad. «Det du fick höra kunde inte ha kommit lägligare. Nu har vi fått en del serverat på silverfat i den kommande granskningen.»

«Ja, det är nästan för bra för att vara sant», instämde Carina. «Det riktigt intressanta är förstås EU-bidraget Jucka fått, men ishotellet och Seychellerna går ju inte av för hackor heller. Jag skulle inte bli förvånad om resan till Seychellerna betalas av EU.»

«Det återstår att se», tyckte Jonas. «Även om kommissionären lär ha råd att bjuda på resan kan hon säkert utnyttja sin ställning. Det är ingen idé att spekulera för mycket kring det nu.»

Carina satt tyst en stund. «Vad skulle du säga om vi också tog en liten semestertripp?» Hon tittade med en glimt i ögat på Jonas.

Jonas satte upp ett förvånat ansikte. «Det är ju bara drygt en månad sedan vi hade semester, så det verkar lite konstigt om vi skulle ta ledigt så snart igen.»

«Visserligen, men skulle det inte vara underbart att åka bort några dagar till en fin badstrand med svajande palmer?»

«Absolut, du känner ju mig. Blev du inspirerad av Juckas resa?»

«Jag vet inte om inspirerad är rätta ordet, kanske, kanske inte. Om jag kände mig inspirerad så var det nog i första hand jobb och i andra hand nöje.»

«Jobb?» undrade Jonas förvånat. «Och vart skulle vi i så fall åka?»

Carina tittade lurigt på honom. «Vad sägs om Seychellerna?»

Jonas såg på henne helt oförstående. «Är du inte klok. Och jobb dessutom.»

Sedan sjönk förslaget sakta in i hans medvetande och han genomskådade Carinas försåtliga upplägg.

«Det kan du inte mena?» försökte han.

«Varför inte? Här har vi ett gyllene tillfälle att skaffa konkreta bevis om det är något lurt med bjudresan och så kan vi njuta lite själva också.»

«Så du menar att vi ska spionera på Jucka och kommissionären?» Jonas rynkade på pannan, långtifrån övertygad hur klokt det skulle vara.

«Spionera låter lite fult. Jag föredrar nog att kalla det att observera och dokumentera. Och på köpet får vi komma till Seychellerna, som vi flera gånger pratat om. Vi slår så att säga två flugor i en smäll. Visst kan vi väl göra det?» vädjade Carina.

Jonas skrattade och smekte henne ömt över kinden. «Du får alltid till det på något sätt. Allt kommer så plötsligt. Det är snabba ryck om vi ska kunna göra det här. Med så kort tid på oss är det mest kritiska flygbiljetter. Men först måste vi ha Stens godkännande. Och förresten, vem betalar resan för oss?»

Carina funderade. «Vi kan knappast förvänta oss att KVR betalar, så vi lär nog få ta pengarna ur egna fickor.»

«Förmodligen. Vi tar upp det med Sten direkt i morgon bitti.»

Jonas tittade på klockan. «Nu tror jag det är dags för horisontalläget.»

Emirates Airbus A380 hade precis fått klartecken till take off från kontrolltornet på Charles de Gaulle flygplatsen i Paris. De fyra Rolls Royce motorerna på vardera 32 000 kilopond stegrades i ett öronbedövande då. Carina och Jonas trycktes tillbaka i sätena när planet sköt iväg och flygplatsen försvann snabbt förbi. Piloterna utnyttjade nästan hela startbanan innan den tunga bjässen lyfte. Klockan var strax efter halv fyra på tisdagseftermiddagen och en strålande septemberdag. Om drygt tretton timmar skulle de vara framme i Mahé på Seychellerna.

När det var dags att gå ombord på planet fick passagerarna i första klass gå först. Bland dem fanns Jucka Nutti med en attraktiv dam vid sin sida som måste vara den franska kommissionären. Carina observerade att kommissionären hade dyrbar klädsmak medan Jucka hade en ledig, alldaglig klädsel. Då fick hon bekräftat att paret fanns med på planet. Och att flyga första klass var lyxigt i kvadrat. Biljetterna var säkert svindyra. Den intressanta frågan var om EU fick betala. Carina såg fram emot den kommande granskningen.

Carina och Jonas höll varandras händer under starten och ett bra tag efteråt. Även om de inte var flygrädda var det gott att känna närheten genom händernas beröring och värme.

«Tänk att vi är på väg till Seychellerna», sa Carina och tittrade kärleksfullt på Jonas.

Jonas log mot henne. «Ja, det känns helt underbart, nästan lite överkligt. Men vad paff Sten blev när du tog upp det med honom.»

Carina skrattade. «Det kan man lugnt säga. Längesedan jag såg honom så förvånad. Men det var schysst av honom att inte sätta sig på tvären.»

RECENSIONSEX

«Fattas bara annat», tyckte Jonas. «Vi betalar ju resan själva. Sedan hade vi tur att det inte blev aktuellt med en träff i Bryssel den här veckan.»

«Jag blev nästan full i skratt när Jens Hansen ringde och berättade att Bouchet skulle vara bortrest en vecka», sa Carina.

«Han skulle bara veta att vi är med på samma plan», fyllde Jonas i med.

«Hur dags är vi framme i Dubai?» undrade Carina efter en stund.

«Ett ögonblick ska jag kolla», svarade Jonas. Han tog fram flygbiljetten. «Kvart över tolv lokal tid, om knappt sju timmar.»

«Vi ska byta plan där, eller hur?» fortsatte Carina.

«Ja, vi lyfter därifrån tio minuter över två och är framme i Seychellerna kvart i sju på morgonen.»

En flygvärdinna kom och serverade dricka och jordnötter. «Vad önskar ni dricka?»

«Apelsinjuice», sa Carina.

«Och en Coke för mig», sa Jonas.

«Hur tror du Jucka och hans dam har det i första klass?» undrade Jonas.

Carina drog på smilbandet. «Säkert hur bra som helst. Och de lär knappast nöja sig med juice och Coca Cola.»

Jonas skrattade. «Nej, det kan vi nog utgå ifrån. Det ska i alla fall bli spännande att se vad den här resan kommer att ge.»

«Både det ena och det andra skulle jag tro», kommenterade Carina. «Vi får ta en sak i taget. Nu ska jag koppla av med en bok. Du kan väl hojta till när det är dags för bio.»

«Självklart.» Han tog fram Svenska Dagbladet och fördjupade sig i kultur och näringsliv.

Klockan var halv åtta på onsdagsmorgonen och planet från Dubai hade landat för en halvtimme sedan i Mahé, huvudön på Seychellerna. Flygresan hade gått bra men Carina och Jonas var trötta. Det hade inte blivit så mycket sova av på planet. Nu stod de och väntade på sitt bagage.

«Nu får vi ha koll på Jucka och kommissionären», uppmanade Carina Jonas. «Vi måste följa efter dem så vi vet vilket hotell de tar in på.»

«Självklart fru detektiv», skämtade Jonas.

Carina puffade till honom i sidan. «Detektiv kan du vara själv.»

Bandet började rulla och väskorna kom. Efter ett tag hittade de sina väskor och såg att Jucka och Bouchet redan var på väg till passkontrollen.

Carina och Jonas skyndade efter och ställde sig i kön med bara två passagerare mellan sig och paret. Sedan passkontrollen och tullen var avklarade gick de snabbt mot utgången. De såg att Jucka och Bouchet steg in i en taxi medan chauffören lastade in deras väskor.

Carina och Jonas trängde sig fram och haffade en annan taxi.

«Följ efter den där taxin», sa Carina till chauffören och pekade.

«No problems Madam», svarade chauffören.

Taxibilarna kom ganska snart ut på en kurvig, sluttande väg som kantades av lummig grönska, på vissa ställen bananträd, och enstaka hus.

«Det känns konstigt att åka på vänster sida», sa Jonas.

«Faktiskt», höll Carina med om. «Men här sitter i alla fall föraren på rätt sida i bilen i motsats till hur det var i Sverige när vi hade vänstertrafik.»

Vägen planade så småningom ut och landskapet öppnade sig som en park med palmer och buskar. Längre fram syntes det turkosa, skimrande havet och en lång, böjd sandstrand. Taxin framför dem körde fram till det stora Le Meridien Fisherman's Cove Hotel vid Beau Vallon Bay med sina paradiska omgivningar.

«Bra. Då fortsätter vi till Daniella's Bungalows Guesthouse», sa Carina nöjt till taxichauffören när hon konstaterat var Jucka och Bouchet skulle bo.

Det visade sig att pensionatet bara låg bara några minuters körning från lyxhotellet. Taxin stannade till vid receptionen. Chauffören tog ut väskorna och Carina betalade.

Ut från receptionen kom en medelålders dam.

«Välkommen till Daniella's Guesthouse. Och det är jag som är Daniella», förklarade hon och log. «Är det första gången ni besöker Seychellerna?»

«Det stämmer», svarade Carina. «Vi har många gånger pratat om att åka hit men det har inte blivit av förrän nu.»

«Så roligt. Ni kommer att stortrivas här», sa Daniella övertygande. «Stranden ligger bara några minuters gångväg härifrån. Men kom in kära ni så klarar vi ut formaliteterna med incheckningen.»

De följde med in. Daniella tog fram formulär att fylla i.

«Ni hade tur när ni bokade. Vi hade ett rum ledigt med airconditioning och privat badrum plus en veranda. Självt tycker jag att det har det bästa läget.» Hon tog hand om de ifyllda formulären och tog fram nycklarna till rummet.

«Så där. Här har ni era nycklar. Följ med mig ska jag visa er var stugan där ni ska bo ligger. Vi har fem stugor med totalt tolv rum. Som ni säkert redan sett så är stugorna omgivna av en trädgård med palmer, växter, blommor och fruktträd. Vi har velat skapa ett pensionat med charm och familjär atmosfär och alla som bott här har stortrivts. Jag hoppas ni ska göra det också. Frukosten serveras mellan halvåtta och tio i vår lilla restaurang. Där kan ni också få lunch och middag om ni vill.»

Carina och Jonas gjorde sig hemmastadda i det stora rummet. Intill kortväggen stod en dubbelsäng i mahogny med sidobord. Sängen täcktes av ett färggrant rutmönstrat överkast i blått, vitt och rött. Två väl tilltagna fönster vätte ut mot trädgården. Gardinerna hade samma mönster och färger som överkastet. Mitt i rummet stod ett bord och vilstolar.

Carina ställde ifrån sig väskan och slängde sig på sängen. «Här kommer jag att trivas.»

«Snyggt och fint rum», betygsatte Jonas. «Skönt att det finns luftkonditionering.»

Efter att ha packat upp satte de på sig shorts och T-shirts och gick ut på verandan och satte sig.

«Är du trött och vill vila en stund?» frågade Jonas.

«Det känns lite segt efter den långa flygningen, så vi kan väl slappa lite innan vi går och badar», svarade Carina och gåspade stort innan ögonlocken föll ihop.

Onsdagen bjöd på varmt och soligt väder, nästan molnfritt, 27 grader varmt och hög luftfuktighet. Bara den fem minuter långa promenaden för Carina och Jonas bort till Beau Vallon Beach, den mest kända stranden på Mahé, gjorde att de blev svettiga. Doppet i det inbjudande, turkosskimrande vattnet gjorde underverk.

«Det kanske är dags att kolla om det svenskfranska paret är ute och lögar sig», föreslog Jonas.

«Ingen dum idé», samtyckte Carina. «Gör du det? Just nu har jag det så skönt.»

«Visst», svarade Jonas. «Jag tar med mig kikaren.»

«Kommer du ihåg hur de ser ut?» undrade Carina.

«Självklart, speciellt kommissionären», retades Jonas.

«Titta inte för ingående bara», varnade Carina.

Jonas tog fram den lilla behändiga, skarpa Sigma kikaren och gick ett stycke bort och började spana. Det var inte helt lätt bland alla soldyrkande människor. Efter en stund såg han hur en man och en kvinna reste sig och började gå ut mot vattnet. Jonas fokuserade på dem. Var det minsann inte Jucka och Bouchet? Jo, ingen tvekan om saken. Jonas skyndade tillbaka till Carina.

«Nu har jag kollat in dom», upplyste han. «De är precis på väg att ta sig ett dopp. Här kan du se.» Jonas räckte kikaren till Carina.

Hon reste på sig och kollade. Det stämde. Bouchet hade en snygg bikini i svart, fullt med små vita stjärnor. Toppen i en vriden bandeaumodell hade knytband i ryggen. På sidorna av underdelen hängde band med en silverfärgad pärla i änden. Jucka hade röd badshorts med vit resår.

«Fort fram med kameran Jonas.»

Den digitala Canon kameran med det kraftiga teleobjektivet låg redan i Jonas händer. «Lugn, den är redan igång.» Det bara rasslade till när han tog en serie på paret.

RECENSIONSEX

Efter en stunds fotande tog Jonas ner kameran och räckte över den till Carina. «Vad tycks?»

Närbilderna var knivskarpa och perfekt vinklade.

«Suveränt», svarade Carina. «Du lyckades till och med fånga några bilder där de står omslingrade. De är avgjort de bästa», konstaterade hon och skrattade förnöjt. «De skulle bara veta att de är förevigade.»

Framåt tolvtiden, efter två lyckade timmar med bad, solande, fotograferande och promenader utmed stranden började hungern göra sig påmind. Carina och Jonas sökte sig till det stora hotellets restaurang för en lättare lunch.

Både Carina och Jonas fastnade för fish & chips. Carina såg sig omkring i restaurangen. Det var ungefär halvfyllt med gäster. Några bord bort satt Jucka och Bouchet.

«De är här», sa Carina lågt.

«Jag vet», sa Jonas.

Maten var vällagad. När de hade ätit färdigt tittade Carina upp och noterade att Jucka hade rest sig och var på väg till deras bord.

«Nä dra åt skogen», for det ur Carina. «Jucka är på väg hit.»

Jucka stannade till vid deras bord och vände sig till Carina.

«Har vi inte setts förut?» frågade han på svenska.

«Hur kunde du veta att vi är svenskar?» frågade Carina förvånat.

«Det var lite av en chansning, men jag tycker att jag sett dig tidigare, uppe i Abisko. Jag är nämligen därifrån. Jag heter Jucka förresten.»

«Carina, och det här är min man Jonas», sa hon och vände sig mot honom.

«Det är väl inte omöjligt att vi setts», fortsatte hon. «Jag har släktingar i Abisko och hälsar på dem ibland.»

«Jag visste väl det», myste Jucka. «Jag har lätt för att komma ihåg ansikten, speciellt snygga kvinnor.» Han blinkade åt Jonas.

«Är du möjligen lappjänta?»

Carina drog på munnen. «Halv. Min mamma är äkta same.»

«Intressant», konstaterade Jucka. «Det märks att du har de rätta dragen. Hur länge har ni varit här?»

«Vi kom i morse.»

«Det gjorde vi också», sa Jucka. «Damen som sitter där borta är mitt sällskap», förklarade han och vände sig om mot bordet där Bouchet satt. «Ni flög alltså med Emirates.»

Carina nickade.

«Kom med mig ska jag presentera er. Ni får prata engelska med henne, såvida ni inte kan franska förstås. Hon är fransyska.»

Carina och Jonas reste sig och följde med Jucka.

«Får jag presentera dom här svenskarna för dig», sa Jucka till Bouchet.

Carina räckte fram handen och hälsade på Bouchet. «Carina.»

Bouchet tittade forskande på Carina. «Michelle.» Därefter vände hon sig till Jonas.

«Jonas.»

«Carina härstammar från samma by som jag», upplyste Jucka. «Hon är hälften same.»

«Så intressant», sa Michelle. «Slå er ner.»

«Gillar ni att fiska?» undrade Jucka efter en stund.

«Det är trevligt», svarade Jonas. «Men det bli mest när vi är uppe i Abisko.»

«Har ni lust att följa med på djuphavsfiske? Vad säger du?» Jucka vände sig till Michelle.

«Det vore trevligt om vi blir några stycken.»

Carina och Jucka såg på varandra. «Varför inte», svarade Carina. «Det lär väl bli enda tillfället i livet, så det skulle vara kul. När hade du tänkt det skulle ske?»

«På fredag», svarade Jucka.

«Vi har inget särskilt inplanerat så det passar bra», sa Jonas. «Vad för slags fisk kan man fånga?»

«Big fish», sa Jucka och skrattade. «Här kan du få riktigt stora bjässar. Faktum är att Seychellerna är en av de bästa plat-

RECENSIONSEX

serna för sportfiske. Du har till exempel red snapper, tonfisk, barracuda, havsaborre. Vill du sedan fånga drömfisken och få en riktig fight då pratar vi om marlin. Dom kan väga alltifrån 50 till 500 kilo. Men man ska ha tur om man får en sådan.»

«Det var värst vad du kan mycket om djuphavsfiske», kommenterade Carina.

Jucka log. «Det kan du skriva upp. Eftersom jag är väldigt intresserad av fiske har jag läst på inför den här resan. Den här fisketuren kommer att bli en av höjdpunkterna.»

«Jag vet åtminstone en till som kommer att gilla det här fisket», sa Jonas menande och tittade på Carina.

«Perfekt», sa Jucka. «Och du också kanske?»

«Absolut. Jag ser redan fram mot det.»

«Och vad kostar fisketuren?» undrade Carina. «Jag antar att det inte är helt gratis.»

Jucka skrattade. «Nä, det är ett som är säkert. Det är ju inte som hemma precis. Faktum är att det kostar en bra slant, så det är väl bäst jag nämner priset ifall ni vill backa ur. En hel dag med företaget jag bokat kostar 3 000 euro för sex personer. Förutom jag och Michelle är två amerikaner inbokade och hänger ni med blir det alltså 1 000 euro per par.»

Carina satte upp ett förvånat ansikte. «Det var en nätt överraskning. 1 000 euro, det blir nästan 10 000 kronor. Det var ju inte riktigt vad jag hade väntat mig. Vad säger du Jonas?»

Jonas gned sig om hakan. «Visst är det mycket pengar, men det här kanske är enda chansen vi får att vara med om djuphavsfiske, så varför inte. Annars ångrar vi oss nog efteråt. Och du som gillar att fiska.»

«Kör till», avgjorde Carina.

«Ni kommer att bli helnöjda», försäkrade Jucka.

«Var ses vi?» undrade Jonas.

«Här vid hotellet. Båten avgår klockan sju från marinan på andra sidan ön, så vi behöver träffas klockan sex.»

Carina och Jonas gick hand i hand tillbaka till sin bungalow hos Daniella. De hade kort efter träffen med Jucka och Mi-

chelle lämnat hotellet och stranden. Det hade blivit lagom med solande och badande så här första dagen.

«Nu slipper vi gå omkring och smyga mer», konstaterade Jonas. «Det känns rätt skönt eller hur?»

«Faktiskt. Ibland blir det inte alls som man planerat, men det var bra att Jucka gav sig till känna. Nu får vi chans att bekanta oss lite grand med både honom och Bouchet. Speciellt hon utifrån den kommande granskningen.»

«Så vad tyckte du om henne?»

Carina funderade. «Lite reserverad och kylig, men ett första intryck behöver ju nödvändigtvis inte bli slutomdömet. Vi får se. Fisketuren får väl ge besked om det.»

«Det ska bli spännande att få uppleva djuphavsfiske», sa Jonas. «Hoppas att vi får en riktig bamse.»

Carina lutade sitt huvud mot Jonas axel. «Tänk att vi äntligen kom hit. Jag måste nästan nypa mig i skinnet så jag vet att det är på riktigt.»

Jonas strök henne ömt över kinden. «Jaa du, det var ingen dum idé du fick.»

«Där ser du. Ibland är det inte så dumt att kombinera jobb och semester», sa hon nöjt.

«När jobbet inte är mer betungande än så här, har jag inget emot det», samtyckte Jonas.

När de var tillbaka på rummet igen satte de på luftkonditioneringen och det blev snart en angenäm temperatur.

Carina tog fram sin mobil. «Jag ska ta och sms:a till Maria.»

«Ja gör det», sa Jonas. «Jag tar och duschar.»

Hej Maria!

Vi har det toppen. Flygresan gick bra och vi kom hit i morse. Vi har varit på beachen som ligger bara några minuters promenad härifrån. Vi bor på ett mysigt pensionat. Rummet är stort med luftkonditionering. Vi har inte vilat just någonting sedan vi kom hit så jag börjar känna mig lite dåsig. I morgon ska vi göra en utflykt här på Mahé. Det är den största ön med huvudstan

RECENSIONSEX

Victoria. Vi har hyrt en liten öppen bil som blir perfekt. På fredag ska vi ut på djuphavsfiske. Det ska bli jättekul. Vi hörs.

Sköt om dig och ge Adam en kram.

Puss och kram från

Mamma och pappa.

«Då är det min tur», sa Carina när Jonas kom ut från duschen.

«Vi äter väl här ikväll?»

«Det blir bra. Jag har ingen större lust att gå ut. Vi måste ju prova maten här också.»

Tillbaka på rummet efter en god middag, där dagens specialare var red snapper, gick de ut och satte sig på verandan och njöt av den behagliga temperaturen. Underhållningen svarade cikadorna för med sin högfrekventa sång.

«Vilken god fisk red snapper var», kommenterade Carina.

«Den bästa fisk jag ätit på länge. Och såsen var underbar.»

«Supergott», instämde Jonas. «Vi ska nog passa på och äta här flera gånger. Sedan tycker jag efterrätten med tropiska frukter och glass blev en perfekt avslutning.»

«Absolut, plus att det var så mysigt, ett trevligt matställe faktiskt, litet och familjärt», tyckte Carina.

Jonas gäspade stort och ljudligt.

«Jag tror vi är trötta och nöjda med den här dan», konstaterade Carina. «Dags för sängen så vi är pigga för utflykten i morgon. Kom!» Hon räckte ut handen och drog upp Jonas.

«Visst ja, jag höll på att glömma en sak», sa Carina när de kom in i rummet. «Jag ska ju skriva dagbok över resan.»

«Bra, då får vi en perfekt dokumentation genom dina kråkfötter och mina bilder», sa Jonas.

Taxin stannade till vid Eden Island Marina på östra sidan av Mahé efter tjugo minuters körning från Le Meridien Fisherman's Cove Hotel vid Beau Vallon på den västra sidan. Tvärs över ön på denna del av Mahé rörde det sig bara om 5-6 kilometer.

Ur taxin steg Michelle, Jucka, Carina och Jonas, alla klädda i shorts och T-shirts. Alla hade skydd för huvudet i form av hattar för kvinnorna och keps för männen. De hade också på den tidiga morgonen smort in sig med Sun Protection Lotion, skyddsfaktor 30.

Fredagen bjöd på fint väder. Högt uppe på den nästan klarblåa himlen svävade endast några vita, tunna moln som fibrer och på havet syntes krusningar av en svag bris. Det var dags för fiskafänge, definitivt årets, kanske livets för samtliga fyra. Luften dallrade av förväntan inför fisketuren som skulle föra dem långt ut på okända vatten. När de kom fram till marinan var de två amerikanerna redan på plats, Philip och Brian, far och son.

Skepparen och hans medhjälpare kom fram till sina förväntansfulla gäster.

«Ladies and gentlemen. Welcome to the paradise of big game fishing and Eden Island Marina», hälsade skepparen och lät sin blick fara över gruppen.

«Jag heter Steven och ska lotsa er ut på havet idag. Med mig har jag Kevin som är vår fiskexpert. Han kommer att berätta om dagens fiske när vi kommer ut en bit, hjälpa till med utrustningen och lära ut en del knep för att fånga de stora fiskarna. Och naturligtvis när ni ska håva in dem i båten, vilket kommer att kräva både styrka och erfarenhet. Men ni

RECENSIONSEX

behöver inte vara oroliga. Vi kommer att ha allt under kontroll. Sedan får vi naturligtvis se hur fiskarna beter sig. De är alltid oberäkneliga.»

Den välbyggda och väderbitne skepparen log uppmuntrande mot den lilla skaran, vars uppmärksamhet han hade i allra högsta grad.

«Självklart kommer jag också att ge er en hjälpande hand och glada tillrop. Jag är inte helt bortkommen när det gäller fisket i Seychellerna, eller vad säger du Kevin?»

Kevin, den yngre av dem med en blå keps på huvudet, skrattade. «Jag skulle nog karaktärisera det som falsk blygsamhet.»

Han lät en road blick svepa över gästerna. «Faktum är att det är han som är experten, men vi kompletterar varann, är ett bra team. Vi kommer att göra vårt yttersta för att ni ska få ut så mycket som möjligt av den här turen.»

Steven tog vid igen. «Vädergudarna är välvilligt inställda till oss idag. Enligt prognosen kommer det i stort sett att bli på det här viset, klart med lätt bris, perfekta förhållanden. Några frågor så här långt?»

«Vad är chanserna att fånga en marlin?» undrade Jucka nyfiket.

Steven smålog uppmuntrande. «Stora skulle jag vilja säga. På de flesta turer brukar vi fånga en. Marlin är den mest populära fisken, snabb och stark, den stora utmaningen för sportfiskare. Sedan varierar storleken förstås. Förra veckan fick vi en svart marlin som vägde bortåt sextio kilo. Det tog en bra stund innan vi hade den under kontroll. Hur tycker du det låter?»

Juckas ansikte sken upp av förväntan. «Perfekt, skulle passa mig bra att få tampas med en sådan.»

«Vi håller tummarna. Det finns ett stort utbud av fiskar. Som exempel kan jag nämna sailfish, tuna, wahoo och dorado. Ni kommer inte att bli lottlösa, så mycket kan jag lova.»

Steven gjorde en liten paus och strök bort några svettpärlor i pannan.

«Jag ska säga något kort om vart vi tänker åka idag. Ska vi ha chans på marlin måste vi åka ut en bra bit där vi har de så kallade dropoff ställena. Ett ligger 60 kilometer syd om Mahé. Det andra 85 kilometer nordost och halvvägs dit passerar man Praslin, en av de stora öarna. Vi tänker dock börja med det som ligger 80 kilometer sydväst om Mahé. Djupet där är cirka 50 meter. På vägen dit ska vi naturligtvis prova fiskelyckan och se vilka firrar som hugger. När vi kommer ombord på båten ska jag visa er på sjökortet var platserna ligger. Nog om detta.»

Han vände sig till Kevin. «Har jag glömt något?»

«Det skulle väl i så fall vara marinan och båten.»

Steven log ursäktande. «Naturligtvis. Vi är mycket stolta över den här marinan som bara är ett och ett halvt år gammal, blev färdig i februari 2008. Som ni redan märkt är Eden Island ansluten till fastlandet av en bro, 300 meter lång. Marinan kan ta emot superyachts på upp till 100 meter.»

Fiskegästerna tittade inåt marinan och kunde notera att flera lyxyachter plus segelbåtar och mindre motorbåtar låg förtöjda vid pontonbryggorna. En huvudbyggnad och flera mindre byggnader med röda tak och vitkalkade väggar låg inbäddade bland palmer och buskar intill promenadstråket.

«När det gäller båten kommer ni att få åka med en riktig skönhet som har all tänkbar komfort. Hon heter Mermaid. Det är en 60-foot Viking Sport Fisherman. Hon väntar otåligt på oss.»

«Säg mig en sak», sa Carina när de vandrade bort mot båten. «Varför kallas en båt för hon?»

«Intressant fråga», sa Steven med ett illmarigt leende och vände sig mot henne.

«Det är väl för att det finns en del gemensamma drag hos en båt och en kvinna. Jag nämnde nyss det där med skönhet. Det finns förstås annat också, till exempel att hon måste spacklas och målas innan hon ska ut.»

Carina skrattade. «Det där var riktigt träffande och roligt. Jag antar att du har flera exempel.»

«Självklart», sa Steven med glimten i ögat. «Men det tar vi en annan gång.»

De var snart framme vid den eleganta, strömlinjeformade Mermaid i helvitt som låg förankrad vid en av pontonbryggorna. På yachtens långsida avtecknade sig namnet Mermaid of Seychelles och bilden av en sjöjungfru. På övre däck fanns förarplatsen och över den ett stabilt tak med teknisk utrustning: master, mistlur med mera.

«Visst är hon vacker», sa Steven stolt till Carina.

«Mycket», blev hennes kommentar.

Båten lämnade sakta marinan. Skepparen styrde med van hand runt norra delen av Mahé och tog sedan sydvästlig kurs. Väl ute på öppna havet ökade Steven farten.

Efter en timmes körning stannade Steven båten och Kevin tog till orda.

«Nu är det dags för ett första försök. Någon marlin tror jag inte vi får här, så vi prövar lyckan med andra fiskar. Vi ska använda oss av olika drag, Rapala Magnumwobbler bland annat, och riktig fisk. Betena släpar vi sedan efter båten med hjälp av utriggare för att få bredd på betena och djupriggar för att få betena att gå djupt. Kom med mig så ska jag visa er.»

Gästerna följde med Kevin fram till utrustningen i aktern. «Här ser ni hur vi ordnat med spön och riggar. Då ska vi se till att fästa betena och släppa ut fisklinorna. Som ni ser är det kraftfulla grejer. Och det behövs för att fånga de stora fiskarna.»

Kevin och Steven hjälptes åt att fästa beten och drag på spöna. Sedan allt var klart körde Steven sakta iväg.

Det gick ett bra tag innan det började hända saker och ting. Amerikanerna, Carina och Michelle fick napp. Spöna spändes och det tjöt om rullarna när fiskarna drog iväg med linorna. Kevin hjälpte till med goda råd och instruerade hur man skulle göra.

Carina och Michelle fick upp var sin red snapper på flera kilo och Philip och Brian håvade in en stor tonfisk och wahoo.

Jonas och Jucka kammade noll. Ansiktet på Jucka blev surare och surare för varje minut som gick.

«Då tror jag det är dags att vi drar till platsen där jag hoppas vi ska träffa på marlin», sa Steven. Det dröjde ett bra tag innan de var framme vid drop-off platsen.

Ingenting hände på en lång stund, men rätt som det var stod Juckas spö som en sprättbåge och det tjöt rejält kring rullen när linan stack iväg. Det såg ut som om han fått något stort på kroken och det gick undan. Skummet yrde när fisken stretade emot för att försöka slita sig lös.

«Nu tror jag bestämt att du fått dagens fångst», sa Steven uppmuntrande till Jucka. «Om jag inte ser helt fel har du drömfisken på kroken. Nu kommer du att få kämpa. Håll i dig.»

Jucka tog spjärn med fötterna och koncentrerade sig med all kraft för att få fisken närmare båten, men det var lättare sagt än gjort. Han svettades kopiöst.

Jonas hade tagit fram sin kamera och satt på teleobjektivet och följde Juckas kamp.

Plötsligt kastade sig den stora fisken i hela sin längd upp i luften, en marlin.

Det rasslade till i Jonas kamera när han slängde iväg ett antal skott.

«O my God, look», skrek Philip av upphetsning.

Steven och Kevin ställde sig bredvid Jucka för att bistå honom ifall han behövde hjälp.

«Fiskens nos är ju som ett spjut», utbrast Carina.

«Precis, marlin tillhör släktet spjutfiskar», förklarade Kevin.

Jucka kämpade i över en timme innan fisken var så spak att de kunde ta den intill båten. Sedan hjälpte Steven och Kevin till att få marlinen ombord.

«Snyggt jobbat», berömde Steven. «Jag hade inte kunnat göra det bättre själv.»

Jucka sken upp av stolthet. «Jag är helt slut», flämtade han och torkade svetten ur pannan. «Det var sju resor värre än att fånga in renarna hemma.»

«Den väger nog uppemot hundra kilo», bedömde Kevin efter att ha gjort en uppskattning av vikten. «I så fall är det en

RECENSIONSEX

av de största vi fångat den här säsongen. Så vi tar med den in i land och väger den.»

När marlinen väl var uppe i båten var det dags för foto-grafering. Först var det Jucka ensam med fisken. Sedan såg Jonas till att han fick några foton med Jucka på ena sidan av marlinen och Michelle på den andra. Och sist alla sex.

«Kolla ditt spö», ropade Carina till Jonas.

Han lade ifrån sig kameran och skyndade sig till sitt spö där det tjöt om rullen när linan stack iväg. Jonas tog ett bastant grepp om spöet och kände att han också fått en baddare på kroken. Men det var inte någon marlin utan en barracuda, en rejäl bit på runt 15 kilo.

När uppståndelsen över den fina fångsten lagt sig sågs en öppen motorbåt med stor utombordsmotor närma sig på det näst intill lugna havet med skummet forsande kring fören. I båten satt fyra färgade män. De saktade in och lade sig vid aktern till Mermaid. Männen var smala och så unga ut, säkert ingen över trettio. Alla ombord på Mermaid stannade upp med fisket och undrade i sitt stilla sinne vad de främmande männen ville. De lyfte undan en liten presenning och två av dem tog upp var sin AK 4 och riktade mot det överraskade sällskapet.

Den första undran över den främmande båtens närvaro förbyttes i ett ögonblick till den värsta mardröm, somaliska pirater. Det var så överkligt att ingen riktigt kunde ta in att de var utsatta för kapning.

«Nu håller vi oss lugna, ingen gör något dumdristigt», uppmanade Steven, som trots den hotfulla situationen verkade förvånansvärt lugn.

En av de obehäpnade männen band fast deras båt i Mermaid och piraterna gick ombord.

«Vad är ni ute efter?» frågade Steven trots att han i högsta grad var medveten om svaret.

«Vad tror du det verkar som?» replikerade den av piraterna som verkade föra befälet bistert på hygglig engelska.

«Vi har inga större pengar med oss och inga värdesaker utöver fiskeriutrustningen. Ni kan ta rubbet och sticka härifrån», sa Steven med ett hårt tonfall.

Den somaliska piraten började vifta oroväckande med sitt vapen. «Nu ska ni lyssna jävligt noga Mister. Om ni är rädda om era liv ska ni göra precis som jag säger. Vi tvekar inte att döda om ni försöker er på något. Som ni säkert förstår är vi inte ute efter några småpengar. Ni har ett pris på era huvuden. Vi kommer att begära en stor lösensumma för er, men det blir först när vi nått Somalia.»

Steven skakade tvivlande på huvudet. «Hur ska det gå till? Vi har soppa för bara några timmars körning.»

Piratens läppar särades i ett hånfullt leende. «Det blir inga som helst problem. Vi har en större fiskebåt längre ut som väntar på oss. Raska på och ta upp era fiskegrejer så vi kan komma härifrån.» Han pekade med vapnet mot spöna där linorna fortfarande låg i vattnet.

Kevin, Jucka och Jonas hjälptes åt att veva in och tog ner spöna.

Piratledaren sa något på somaliska till en av sina kumpaner som gestikulerade mot båtens inre faciliteter.

«Alla utom skepparen går in. Sno på.»

Två av piraterna följde med in i salongen för att bevaka sin gisslan, en med sin AK 4 i högsta hugg. De sex turisterna plus Kevin trängde ihop sig på ena sidan. Carina såg till så hon fick sitta mellan Jonas och Jucka.

Det var tyst och stämningen dystert. Ingen hade hämtat sig efter kapningen. Carina märkte efter ett tag att piraten med AK 4:an tittade intensivt på henne. Hennes hjärna arbetade för fullt för att se om det fanns någon möjlighet att ta sig ur knipan de hamnat i.

«Mun gal harcen din, garruhun ruohccasa», väste Jucka.

Carina vände sig mot honom. «Det där var nog inte rumsrent. Jag är inte så haj på samiska, så vad sa du?»

«Jag ska strypa er, förbannade sopprötter», svarade Jucka med bister min.

RECENSIONSEX

Carina kunde inte annat än dra på smilbandet. «Vi kanske ska hjälpas åt. Inte strypa, men oskadliggöra. Hur låter det?»

Jucka tittade förvånat på henne. «Och hur hade du tänkt det ska gå till? Med en beväpnad pirat. Precis som deras boss sa, är de nog beredda att döda, om inte annat så för att statuera ett exempel.»

«Du har väl hört talas om kvinnans list», skämtade Carina.

«Var den kommer in i bilden här har jag svårt att förstå.» Jucka skakade oförstående på huvudet.

Jonas hade under deras samtal böjt sig fram och lyssnade intensivt.

«Jag tar dem med överraskning och sedan hjälper du och Jonas till att binda dom. Vad sägs om det?»

«Har du fler dåliga skämt, eller?»

Jucka vände sig till Jonas. «Är hon alltid sådan?»

«Mer eller mindre», svarade Jonas med ett ansträngt leende. «Men jag tror hon har något på gång?»

«Verkligen», sa Jucka tvivlande.

«Jag ska berätta en sak som du inte känner till», sa Carina.

«Jag har svart bälte i karate.»

«Jaha», sa Jucka och verkade ha svårt att förstå hur det skulle lösa situationen.

«Och du menar att du är så bra att du kan fixa två pirater, varav en med ett kraftfullt vapen?» undrade han skeptiskt.

«Jag tror det. Eftersom de inte förväntar sig att vi ska våga göra något, speciellt inte en kvinna, är oddsen på vår sida. Och det är överraskningsmomentet som är grejen.»

«Det kan du ha rätt i, men är det ändå inte för stor risk? Tänk om piraten kommer åt avtryckaren. Då kan det gå riktigt illa. Är det värt det?» Jucka verkade långt ifrån övertygad om att det var en bra idé.

«Och vad tror du kommer att hända när vi väl är i Somalia?» argumenterade Carina. «Det kan dröja år innan vi blir fria, om vi någonsin blir det. Vi kanske inte ens kommer därifrån med livet i behåll. Ingen regering har hittills varit beredd att hjälpa några privatpersoner. Det är bara rederier

som betalat lösensumma. Det är här ute på havet med bara några få pirater som vi har den bästa chansen. Så fort vi kommer till deras fiskebåt är det för sent.»

«Jag kan tänka mig att EU skulle vara beredd att betala lösensumma om det skulle bli så», invände Jucka.

«EU?» Carina satte upp ett till synes förvånat ansikte.

«Mitt damsällskap är EU-kommissionär», sa Jucka med stolthet i rösten.

«Menar du att du fått ihop det med henne?» Jonas spelade överraskad.

«Japp.»

«Det var inte dåligt. Man får gratulera», sa Jonas.

«Tack», sa Jucka.

«Hör ni grabbar. Ska vi ta och koncentrera oss på viktigare saker», sa Carina otåligt. «Är ni med på mitt förslag?»

«Jag tycker fortfarande det är för riskabelt», mumlade Jucka. «Vad säger du Jonas? Carina är ju din hustru.»

«Jag tror hon kan klara det. Carina har gjort det förut, även om jag inte var med.»

«Är vi överens alltså?» Carina tittade på Jucka och Jonas.

De nickade instämmande om än med viss tvekan.

«Vid närmare eftertanke», skyndade sig Jucka att säga. «En sista sak innan du visar dina konster. Du kanske är så duktig som det låter, det vet jag inget om. Men jag skulle nog gärna vilja vara med på ett hörn. Jag kan inte karate men har rätt hårda nypor, är bra på att fightas. Vi vet inte ett skit om de här piraterna. De kan vara vältränade även om det inte ser ut så, men skenet kan bedra. Du har säkert siktet inriktat på killen med AK 4:an först. Så skulle jag också göra. Oskadliggör du honom kan vi säkra vapnet. Det är det första.»

Carina tittade storögt på Jucka. «Självklart, precis så kommer det att gå till. Något mer när du har chansen?»

«Jo, precis när du tagit vapenkillen ur leken rusar jag fram och tar vapnet medan du slår ut den andra killen. Och skulle du ha något problem med honom så kan du räkna med min hjälp.»

RECENSIONSEX

Carina nickade uppskattande. «Bra idé. Jag kan nog behöva lite assistans. Det blir ju svårt för mig att hinna med båda sakerna. Men se bara till så jag har svängrum för det kommer att gå fort.»

«Du kan vara lugn», försäkrade Jucka. «Jag tror jag vet ungefär hur jag ska göra.»

«Då så grabbar kör vi och håller tummarna på att det går vägen.»

Carina vände sina blickar mot den beväpnade piraten och såg att han fortfarande betraktade henne.

«Talar du engelska?» frågade hon.

«Lite grand», svarade piraten avvaktande.

«Hur mycket tänker ni begära i lösen för oss?»

«Det har vi inte bestämt än. Men det blir säkert minst femton miljoner dollar.»

Ett sus hördes bland de andra i gisslan.

«Och vad tycker du jag är värd?» undrade Carina och log inbjudande mot honom.

«Inte vet jag. Rätt så mycket», svarade piraten kort.

«Vad sägs om fem miljoner?»

«Det är ett bra pris för en vacker kvinna som ni», svarade han. «Och fem miljoner för den andra kvinnan.»

Han lät sina giriga blickar vila på Bouchet som med avsmak betraktade piraten.

«Jag har ett intressant förslag», sa Carina. «Får jag komma fram så vi kan diskutera lite närmare?»

«Det kan ni göra där ni sitter», svarade han och tittade misstänksamt på henne.

«Jag vågar inte säga det högt så de andra hör det. Det är för känsligt. Men du kommer att gilla det.»

Det märktes att piraten var osäker på hur han skulle beteckna sig, samtidigt som det var uppenbart att det Carina sagt frestade honom.

Han vände sig till den obehägnade piraten och sa något. Denne nickade jakande.

«Ni kan komma fram men ta det försiktigt.»

Carina reste på sig och gick långsamt fram mot piraten. Hon noterade att han inte hade fingret på avtryckaren på AK 4:an.

«Skulle du vilja ha mig till fru?» undrade hon insmickrande och log med hela ansiktet.

Den oväntade men angenäma frågan överrumplade piraten. Han blev lång i synen som en åsna och fick till ett osäkert leende. Av hans ansiktsuttryck att döma hade han svårt att tro på det han precis hört. Till slut nickade han.

«Får jag ge dig en kyss?» fortsatte Carina och bredde på med hela sin charm.

Båda piraterna hade nu garden nere och var helt koncentrerade på Carinas uppenbarelse. Piraten som fått frågan lade AK 4:an på knäna.

«Här ska du få en kyss som du aldrig kommer att glömma.»

Den somaliska piraten hann aldrig fatta vad som hände förrän han låg utslagen på golvet av Carinas välriktade och explosionsartade sparkar.

Jucka rusade kvickt fram och tog vapnet medan Carina som en ursinnig virvelvind svängde runt och slog ut den andra högst förvånade piraten, som verkade ha blivit helt handlingsförlamad. Allt var över på några sekunder.

Jonas och Kevin rusade fram och band piraterna och satte munkavle på dem.

De övriga i gisslan blev lika överraskade som piraterna och trodde knappt sina ögon.

«Vad gör vi nu?» undrade Kevin. «Vi har två till ute på däck.»

«Vi måste försöka locka in dom», sa Carina. «Om jag ropar på hjälp är det väl troligt att den som inte har något vapen kommer ner först och kollar.»

De andra nickade instämmande.

«Hjälp, hjälp», skrek Carina.

Jucka lämnade över AK 4:an till Kevin. Sedan ställde han och Carina sig på var sin sida av dörren in till salongen. Mycket riktigt. Den oövertygade piraten kom in, men hann inte se vad som hänt förrän han slogs medvetslös av Jucka, som sett fram emot att få ge någon av kaparna en omgång.

RECENSIONSEX

En pirat kvar tillsammans med Steven vid förarplatsen, men beväpnad. Ledaren för piraterna ropade något på somaliska men fick av naturliga skäl inget svar.

«Vi går ner och ser vad som hänt», sa han till skepparen.

Steven stannade båten och klättrade ner. När han steg ner på däck gav han sken av att snubbla. Men det var endast en undanglidande manöver. Han vände sig snabbt om och fällde piraten med en perfekt uppercut. Vapnet åkte i däck och Steven tog snabbt hand om det. Sedan tog han fram en repstump och band piraten.

Steven höll vapnet skjutfärdigt när han försiktigt kikade in i salongen. Han möttes av applåder.

«Berätta vad som hänt», började Steven när han fått situationen klart för sig.

Kevin återgav hur Carina slagit ut de två piraterna och hur Jucka sedan tog hand om den tredje.

«Jag är imponerad», sa Steven till Carina. «Hur bar du dig åt? Och hur tordes du överhuvudtaget?»

«Svart bälte i karate», upplyste Carina. «Först var jag tvungen att avleda deras uppmärksamhet för att skapa det rätta ögonblicket.»

«Och hur gjorde du det?» undrade Steven nyfiket.

«Jag frågade om han som hade vapnet ville ha mig till fru och sedan om jag fick kyssa honom. Han hann aldrig svara för han fick en specialkyss.»

Skepparen gav ifrån sig ett bullrande skratt och de övriga föll in i skattet, ett befriande skratt som lättade på stämningen.

Han tittade sedan på Jonas med ett brett leende. «Men vad tyckte du om hennes frieri?»

«I normalfallet kass men i den här situationen perfekt.»

Carina gav Jonas en intensiv kyss och alla applåderade.

«Du är en pärla», sa Steven tacksamt till Carina. «Utan dig hade vi snart på allvar varit i piraternas händer på väg till Somalia.»

«Jucka gjorde också en jättebra insats», berömde hon. «Han säkrade vapnet och knockade den tredje piraten som kom in.»

RECENSIONSEX

Steven nickade uppskattande mot Jucka. «Bra jobbat. Jag har noterat att du har vissa förutsättningar för en fight.»

«Jag skulle tro det», bekräftade Jucka och bröstade upp sig lite. «Det var ett stort nöje att få nita en av piraterna, det bästa jag någonsin gjort.»

Steven skrattade. «Det var nog inte svårt att få igång adrenalinet kan jag tänka mig. Säkert var det flera som var sugna.»

«Och vad gjorde du med den resterande piraten där uppe?» frågade Carina.

Steven log. «Däckade honom med en ordentlig snyting. Jag kommer ursprungligen från Sydafrika där jag arbetade inom militären. På fritiden höll jag på med boxning, så det var den medicinen den siste piraten fick smaka på.»

«Det hörs att du är sydafrikan. Jag gillar den accenten», sa Carina.

«Tack. Är det någon speciell anledning till det?»

«Jag arbetade tillsammans med sydafrikaner i ett och halvt år i början på 90-talet.»

«Intressant», sa Steven. «Var då?»

«I Kapstaden.»

«Och vad gjorde du där?»

«Arbetade på revisionsbyrån Coopers & Lybrand, det som idag heter PWC.»

«Jag växte upp i Kapstaden», berättade Steven.

Han svepte med blicken runt om i hytten.

«Är alla helt okej?»

De nickade.

«Skönt att den här mardrömmen fick ett så lyckligt slut», summerade Steven. «Tyvärr har inte alla kapningar slutat lika bra. Men det är en stor överraskning att somaliska pirater tagit sig så här långt in. Tidigare har det hänt betydligt längre ut.»

Steven betraktade de tre piraterna. «Jag ser att de börjar kvickna till. Nu när de inte utgör någon fara längre så kan ni ta bort munkavlarna. Jag ska hämta piraten uppe på däck så buntar vi ihop dem här inne.»

Steven gick ut på däck och hämtade den fjärde piraten. De fyra piraterna såg vilsna och spaka ut där de satt i ena hörnet av salongen. Tidigare morskhet hade förvandlats till uppgivenhet och rädsla.

«Så där», sa Steven. «Nu tror jag vi behöver något att styrka oss med.»

Han och Kevin reste på sig och ställde fram kaffe, juice, Coca Cola, Seven Up, frukt och sandwich.

«Vill du Kevin ge piraterna något att dricka också. Vi är ju trots allt inga barbarer.»

Bouchet som hittills varit tyst vände sig mot Steven. «Vad gör Seychellerna för att skydda sig mot pirater?»

Steven ställde ifrån sig muggen med Coca Cola och nickade. «Bra fråga efter det som just hänt. För att ni ska få lite perspektiv över vilka utmaningar vi har kan jag nämna att Seychellerna är lika stort som hela Västeuropa. Och då ska vi komma ihåg att det mesta består av hav.

När ni sett er omkring idag är det vatten och återigen vatten så långt ögat kan nå. Det är naturligtvis en omänsklig uppgift för en nation som vår med små resurser att kunna upprätthålla ett acceptabelt försvar. Man kan fråga sig. Skulle era länder kunna skydda sig från pirater?»

Han skakade på huvudet. «Ytterst tveksamt. Ni skulle förmodligen vara lika hjälplösa som vi. Det finns inte en chans att några kustnationer överhuvudtaget kan ha något effektivt skydd mot piratverksamhet och kapningar till sjöss, av det enkla skälet att de sker på stora ytor, oväntat och med vapen inblandade.»

Steven såg sig omkring och noterade att den lilla lyssnar-skaran förstod komplexiteten av sjöröveri. Han tömde sista skvätten Coca Cola ur muggen och fortsatte.

«Dessbättre har ni lämnat sjöröveriet bakom er för länge sedan. Uppe i de nordiska farvatten fanns vikingarna och i Karibien var det sjörövare från bland annat England som kapade spanska skepp med enorma rikedomar. Ni har säkert hört talas om den mest kände piraten Henry Morgan som

härjade i just Karibien. För er tillhör piraterna tack och lov en svunnen tid.»

Steven vände sig till Kevin. «Ta fram mer läsk. Och jordnötter», tillade han medan han tog fram en näsduk och torkade av svetten ur ansiktet.

Steven betraktade de intresserade lyssnarna. «Men vem kunde tro att vi i modern tid skulle få pirater på våra breddgrader. Det hade nog ingen kunnat förutse. För alla fartyg och privata båtar som trafikerar farvattnen utanför den här delen av Afrika har de somaliska piraterna blivit ett jätteproblem. De har blivit fräckare och fräckare och drar sig inte längre för att göra råder långt ifrån fastlandet. Ett exempel har vi varit med om idag.»

«Och vad gör ni åt det här?» undrade Philip, amerikanen. «Jag antar ni har en kustbevakning.»

«Det stämmer, men den är blygsam, inte alls att jämföra med hur det är i era länder. Seychelles Coast Guard, SCG, har inte funnits mer än. Låt mig se.» Steven funderade ett ögonblick.

«Just det, endast i sjutton år. Den skapades så sent som 1992. Kustbevakningens uppgifter från början var att slå vakt om vår miljö och hjälpa till vid fartygsolyckor. Det nya är att vi ska försöka skydda oss mot somaliska pirater också. Men resurserna är begränsade. Kustbevakningen har främst två fartyg och två patrullbåtar. Sedan finns det mindre båtar till deras förfogande också, till exempel livbåtar. Så ni förstår själva att det här inte förslår långt.»

«Vad händer nu med dom här piraterna?» undrade Brian, sonen till Philip.

«Bra du nämnde det», sa Steven uppskattande. «Allt har kommit så plötsligt så jag nästan glömt bort det. Jag ska ta kontakt med kustbevakningen och höra vad de säger. De är nog väldigt intresserade av vår fångst. Det är lika bra att göra det på en gång.»

Steven gick upp till förarplatsen och anropade kustbevakningen. Han kom ner efter en stund och berättade.

«Då har jag pratat med kustbevakningen. De skickar ut en av sina patrullbåtar och hämtar piraterna. Det lär väl ta en timme eller så.» Steven tittade på klockan.

«Är det någon som vill fortsätta att fiska?» Han tittade forskande på sina gäster. Ingen verkade upplagd.

«Ni verkar rätt nöjda och jag förstår er. Vi har haft tur med fisket tills piraterna kom. Din marlin Jucka sticker ut lite extra. Men ni kan alla känna er nöjda, eller vad säger du Kevin?»

«Håller med dig. Det har varit en superdag. Ni har skött er toppenbra.» Han nickade berömmande till de sex turisterna.

«Den här lyckliga utgången med piraterna tycker jag är värd att fira», sa Steven. «Så vi bjuder er på middag i kväll. Vad sägs om att testa hur marlin smakar? Jag vet ett bra ställe nere vid Beau Vallon.»

«Välkommen hem igen efter förhoppningsvis en fin semestervecka», hälsade Sten Ulvhammar där han satt i soffgruppen på sitt rum på KVR tillsammans med Carina och Jonas. «Eller ska vi säga spaningsuppdrag i ett tropiskt paradys kanske», sa han menande.

Carina och Jonas skrattade.

«Du som gammal reservare Sten vet väl att utan spaning, ingen aning», kontrade Jonas.

Sten log. «Absolut. Skillnaden är att mina spaningsobjekt var av ett helt annat slag. Men nu ser jag fram emot vad eran spaning har avslöjat.»

Jonas vände sig till Carina. «Du kan dra det.»

«Avslöjat och avslöjat», började Carina. «Det kanske inte är rätta ordet, men kör till. Vi har fått bekräftat att Jucka Nutti och kommissionären Michelle Bouchet var tillsammans. Det är den ena biten. Den andra vet vi inget om än, om det är Bouchet eller EU som stått för notan. Det lär visa sig så småningom. Vi har givetvis dokumenterat allt, både i skrift och i bild. Jag har fört dagbok och Jonas har fotat.»

«Den där resan kunde ha gått mycket illa», konstaterade Sten allvarligt när Carina slutat sin berättelse. «Vi behöver väl knappast spekulera i vad ni varit vid det här laget om du inte lyckats oskadliggöra piraterna Carina. Och vi ska inte glömma Jucka och skepparn som knockade var sin pirat. Men så mycket kan jag säga att hade ni hamnat i piraternas våld så hade KVR gjort allt för att lösa ut er.»

«Tack för det», sa Jonas. «Men det är allt tur att det inte blev aktuellt. Det skulle ha kostat multum.»

«Du har verkligen haft nytta av din karate Carina sedan du

kom till KVR», fortsatte Sten. «Först när ni granskade Stockholmskampanjen och nu på Seychellerna. Du ser väl till att träna i fortsättningen också. Man vet ju aldrig vad som händer när ni är i farten.»

Carina log. «Det kan du skriva upp, mest för att hålla mig i form och inte tappa stinget. Händelserna vi varit med om torde vara rätt unika i sitt slag, men visst. Man ska aldrig säga aldrig.»

«Det har du alldeles rätt i», höll Sten med om. «Ni har ju inte börjat granskningen i Bryssel än så vi vet inte var den slutar. Vi får hoppas att den inte leder till några otäcka saker. Det ni gjort på Seychellerna får vi väl betrakta som en uppvärmning inför kommande aktiviteter. Och som sagt, er dokumentation kan komma till användning framöver. Vad fick ni förresten för intryck av den franska kommissionären?»

«Lite kylig och reserverad», svarade Carina efter att ha funderat en stund. «Vad säger du Jonas?»

«Det är nog en bra sammanfattning.»

«Bekantade ni er något närmare under fisketuren?» undrade Sten.

«Varken Bouchet eller vi tog något initiativ i den riktningen», informerade Carina. «Från vår sida var det mer eller mindre medvetet med tanke på den kommande granskningen av hennes förvaltning.»

«Klokt», tyckte Sten.

«Alla var ju fullt upptagna av fisket också och sedan kom piraterna och lade sordin på stämningen», fyllde Jonas på med.

«Det känns i alla fall väldigt skönt att ni är hemma välbehållna», summerade Sten. «Jag ser att du har kameran med dig Jonas.»

«Jag tänkte att du nog gärna vill se några fina foton. Det finns lite av varje.»

«Rätt gissat.» Sten gick och satte sig bredvid Jonas.

Några av de första fotona visade Jucka och Michelle på stranden.

«Bouchet verkar vara en riktig goding», kommenterade Sten. «Den där Nutti är nog alldeles till sig i byxorna.»

Jonas skrattade. «Inte så svårt att föreställa sig.»

«Typiskt karlar», sa Carina spydigt. «Ni förnekar er aldrig.»

«Det är väl inget fel att uppskatta skönhet», sa Sten. «Väldigt fina bilder av beachen också. Men nu är jag intresserad av fiskafänget.»

Jonas knappade vidare i kameran tills han kom till bilderna på fiskarna.

«Vilka kanonbilder på marlinen», utbrast Sten när han fick se den i luften med vattnet som en kaskad runt omkring.

«Ja, jag är speciellt nöjd med dom bilderna», sa Jonas. «Här ser du hur stor den är.» Han visade fisken tillsammans med Jucka och andra.

«Då så. Tack för en intressant rapport från resan», sa Sten. «När sätter ni igång med granskningen?»

«I övermorgon ska vi till Bryssel och introduceras», svarade Carina. «Den här gången blir det bara över dan för att bekanta oss med några av medarbetarna till Bouchet. Själv kan hon inte vara med. Hon har tydligen häcken full med sin kampanj för ordförandeposten i kommissionen.

Men det känns faktiskt bra att vi slipper träffa henne med tanke på att vi sågs på Seychellerna. Hon skulle väl få en mindre chock. Vi väntar med den tills senare. Med oss från Bryssel kommer vi att få ett USB-minne på bokföringen. Så den första delen av granskningen, det vill säga genomgång och analys av bokföringen, gör vi här på kontoret.»

«Perfekt», sa Sten och reste sig. «Lycka till!»

«Vi går in till mig», sa Carina och tittade ogillande på Jonas bord som var fullt med pärmar och papper. «Jag fattar inte hur du kan ha det så stökigt. Rätt som det är försvinner något viktigt papper.»

«Oroa dig inte. Jag vet ganska väl vad jag har i högarna. Men en vacker dag ska jag städa upp, jag lovar.»

«Den där visan har jag hört förut. Du måste skärpa dig.»

De gick in i Carinas rum och satte sig.

Igår hade de besökt Bryssel och först träffat Wachtmeister och Hansen på EU:s internrevision. De hade gett ett positivt intryck och det märktes att de hade stora förväntningar på granskningen. Någon ytterligare klarhet i vem den anonyme tipsaren av oegentligheterna var hade inte kommit fram.

På avdelningen för jordbruk och landsbygdsutveckling hade de tillsammans med Hansen träffat två av Bouchets medarbetare och fått en översiktlig genomgång av regler och rutiner kring bidragshanteringen. De fick med sig hem en tjock lunta att plöja igenom plus dokumentation på en del rutiner. Sist av allt hade de fått se det stora arkivet med mängder av handlingar, bland dem verifikationerna som var det primära intresset i granskningen efter botaniseringen i bokföringen.

Carina och Jonas hade inte noterat någon påtaglig miss-tänksamhet hos Bouchets medarbetare över varför EU anlitate en privat revisionsbyrå för granskningen. Hansen hade vinklat det hela mycket elegant.

«Låt oss först spåna lite runt eventuella oegentligheter innan vi går igenom bokföringen», föreslog Jonas. «Jag tror vi behöver lite olika infallsvinklar för att kunna jobba effektivt.»

«Självklart», sa Carina. «Jag kan inte komma på något bättre angreppssätt själv. Och vi vet inte om det överhuvudtaget har begåtts några oegentligheter. Synd att tipsaren inte var mer specifik. Nu famlar vi i rena rama mörkret.»

«Så är det», medgav Jonas. «Men det är ju därför de anlitat oss för att vi är bra på att gräva fram både det ena och det andra ur praktiskt taget ingenting.»

Carina log. «Du ser alltid saker och ting från den ljusa sidan. Jag gillar det. Så var vill du börja?»

Jonas reste på sig och gick fram till fönstret och tittade ut under det han funderade. Han återvände till stolen vid det runda bordet där de satt.

«Du nämnde tipset. Låt oss börja där. Att tipsaren jobbar på förvaltningen kan vi utgå ifrån. Vad skulle du säga att tipsaren har för arbetsuppgifter och vilken sorts person det är?»

«Tja du, bra fråga», kommenterade Carina eftertänksamt. «En kvalificerad gissning är att han eller hon finns inom administrationen. Jag tror tipsaren är en kvinna.»

Jonas höjde på ögonbrynen. «Och varför tror du det?»

«Av den enkla anledningen att det är mest kvinnor som arbetar med administrativa uppgifter och de är mer ordningsamma av sig, generellt sett. Det skulle inte förvåna mig om den här personen är sista länken innan betalningar görs. I det här fallet skulle det kunna vara bidrag eller något annat.»

«Du kan ha en poäng där», sa Jonas. «Men oavsett vem tipsaren är, man eller kvinna, är det långtifrån säkert att det finns substans i misstankarna. En misstanke behöver inte nödvändigtvis grunda sig på några konkreta bevis, varken vad det handlar om eller vem som kan ha gjort något bedrägligt.»

«Exakt. Och som du sa nyss är det ju det vi ska försöka få fram», konstaterade Carina. «Så småningom ska vi prata med strategiska personer inom administrationen. Har vi tur kanske vi kan fånga in tipsaren och få lite mer kött på benen.»

«Vi får se», sa Jonas.

«Vi lämnar tipsaren och koncentrerar oss på vad vi ska inrikta oss på», fortsatte Carina. «Vad sägs om att identifiera riskområden?»

«The same procedure as last year, miss Sophie?» sluddrade Jonas skämtsamt.

«The same procedure as every year, James», härmade Carina.

Jonas skrattade. «But of course. Ett av de mer självklara är kontokort, inte så mycket för pengarna utan eventuellt missbruk. Vad har du för uppslag?»

«Pratar vi om pengar är det förstås bidragen inom jordbruksstödet. Det är där vi ska sätta in den stora stöten. Och jag tror vi ska koncentrera oss på lite udda namn på bidragstagare, typ konsulter och företag.»

«Det är väl en bra inriktning», medgav Jonas. «Men vi ska nog inte utesluta några namn överhuvudtaget. Man vet aldrig vad som göms bakom ett till synes oskyldigt namn.»

Carina tittade på klockan som hunnit bli tio på förmiddagen och reste sig.

«En kopp kaffe skulle inte vara så dumt. Vad säger du?»

«Bra förslag. En paus med en uppiggare är precis vad vi behöver.»

Utanför i korridoren stötte de ihop med Sten.

«Ni känner också suget i kaffetarmen ser jag», sa han. «Hur var det förresten i Bryssel igår?»

«Bra», svarade Carina. «Wachtmeister och Hansen på IAS var mycket trevliga och tillmötesgående. Även de som vi träffade på enheten för jordbruk och landsbygdsutveckling. Vi fick massor med information, en hel del matnyttigt men annat också. Just nu håller vi på och diskuterar upplägget på granskningen lite närmare.»

«Det låter bra. Kör hårt», sa Sten uppmuntrande.

I fikarummet var det fullt med folk och hög volym. Carina, Jonas och Sten hämtade kaffe vid kaffeautomaten och satte sig vid ett bord där det fanns lediga platser.

«Det var ett tag sedan jag såg er», sa Mattias, en av dem runt bordet. «Jag hörde att ni varit på Seychellerna. Hur var det?»

«Underbart, perfekt för sol och bad», svarade Jonas.

«Det är inte så svårt att gissa sig till», sa Mattias. «Jag såg en blänkare på nätet idag om piratöverfall på ett fiskegång där. Det framgick att man lyckades övermanna piraterna och att det var en kvinnlig turist som blev hjälte. Tidsmässigt verkar det stämma in på när ni var där. Känner ni till något om det?»

«Ja, vi var med på den där fisketuren», svarade Carina. «Kvinnan som det talas om var jag.»

«Grattis!» utbrast Mattias imponerad. «Modigt gjort. Jag antar det var karaten som avgjorde det hela.»

«Det stämmer. Annars hade vi nog suttit i Somalia vid det här laget och undrat om vi skulle komma hem igen. Det var faktiskt en otäck upplevelse. Du kan ju tänka dig, pirater beväpnade med AK 4:or.»

Mattias nickade. «Ja, man behöver inte ha särskilt mycket fantasi för att begripa det.»

«Så här efteråt ryser jag vid tanken på vad som kunde ha hänt», fortsatte Carina. «Tack och lov gick det vägen. Men vi var flera som hjälptes åt. Kaptenen ombord spelade en avgörande roll också.»

Mattias vände sig till Jonas. «Det måste kännas rätt skönt för dig Jonas som har en fru som har karate som vapen.»

Jonas log. «Väldigt skönt faktiskt. Jag känner mig alltid trygg oavsett var vi är eller när på dygnet.»

«Vi har nämnt två riskområden, kontokort och bidrag», började Jonas när de var tillbaka på Carinas rum. «Har du något mer uppslag?»

Carina funderade en stund. «Det vanliga köret med resor och hotell förstås. Och i det sammanhanget får vi inte glömma bort att kolla om Bouchets resa till Seychellerna har betalats av EU. Vad kan det finnas mer för något?»

Carina slängde tankfullt ut frågan utan att det nödvändigtvis var hon själv som skulle svara på den.

«Utbetalningar», föreslog Jonas.

«Du menar bidrag?»

«Inte direkt. Dom lär vi fånga upp genom bidragskontot. Nej, mina tankar gick åt ett annat håll. Säg att någon ser till så förfalskade underlag kommer med i utbetalningshögen, till exempel fakturor på inköp och konsulttjänster för att nämna några. Det är ju inte något nytt under solen. Som du vet är det inte alls ovanligt inom byggbranschen. Påhittade reseräkningar är en annan variant. Egentligen är det bara fantasin som sätter gränsen för vad folk kan hitta på.»

Carina nickade. «Det har du rätt i. Hos sådana personer tycks det inte saknas kreativitet. Och inte hur långt man är beredd att gå heller för den delen. Lukten av lättförtjänta pengar tycks ha en förunderlig effekt.»

«Ja, man upphör inte att förvånas», medgav Jonas.

«Om vi tar det här med förfalskade underlag», fortsatte Carina. «På vilka konton tror du utbetalningarna skulle hamna?»

Jonas funderade en stund. «Säkert en hel rad konton. Jag

nämnde nyss resor, inköp och konsulttjänster. Och är det inte något konto som passar exakt för en viss typ av kostnad så finns ju alltid slaskkontot att ta till, om jag får använda det begreppet. Jag tänker på övriga eller diverse kostnader som brukar användas för allt möjligt. Det har vi ju sett i andra sammanhang.»

«Det är sant», höll Carina med om. «Men om en anställd har försökt blåsa EU kan ju bidragskontot vara lika användbart, eller hur?»

Jonas lutade sig bakåt och trummade med vänstra handens fingrar på bordet. «Självklart. Där kan nog ett och annat slinka in. Sedan har vi förstås luftgubbar.»

Carina satte upp ett förvånat ansikte. «Luftgubbar, nu får du allt förklara dig.»

«Att någon lyckats registrera en släkting eller vän som anställd. Lön betalas alltså ut till den personen och sedan delar man på pengarna. Fiffigt va?» Jonas smålog.

«Inte så illa», tillstod Carina. «I en så stor organisation som EU är det nog inte omöjligt. Vem har koll på alla anställda där? Men det finns en ännu bättre variant. Du har en släkting som är arbetslös eller möjligen för lat för att arbeta, och ser till så han eller hon anställs med specifika arbetsuppgifter, typ utredningsjobb. Den sorten finns det nog hur mycket som helst av. Personen ifråga utför dock inte något arbete. Kanske visar upp sig ibland för att försöka ge legitimitet åt anställningen.»

Jonas skrattade. «Du är värre än jag, men utan tvekan är det ett intressant scenario. Oavsett luftgubbe eller ditt exempel skulle jag inte bli överraskad om det förekommer inom EU. Men det måste vara ett hästjobb att fånga upp sådana personer. Hur skulle du bära dig åt?»

«Just nu har jag ingen idé», svarade Carina efter att ha funderat en stund. «Till att börja med behövs det nog en rejäl portion tur. Om vi ska prata metod kan ett sätt vara att försöka matcha utbetalda löner mot registrerade anställningar. Bara för att man finns med på lönelistan behöver ju inte innebära att man är anställd.»

«Exakt», kommenterade Jonas. Han tittade på klockan. Den närmade sig lunchdags.

«Nu har vi identifierat en hel del angreppspunkter», fortsatte han. «Det kan nog räcka så länge. Vi lär säkert komma på mer efter hand. Har du något emot att vi fortsätter i morgon? Jag har lite annat som jag skulle vilja klara av på eftermiddagen. Det samlades liksom på hög när vi var på Seychellerna.»

«Samma här, passar mig bra», samtyckte Carina. «Vi gör sällskap hem, eller hur?»

«Självklart», svarade Jonas.

Det enda ljud som till och från hördes i vardagsrummet var det entoniga tickandet från väggklockan med kurbitsmålningar när den räknade sekunderna och förpassade dem till det förgångna.

Jonas satt bekvämt tillbakalutad i en av skinnfåtöljerna med benen upplagda på fotpallen. Klockan var inte mer än fem på morgonen och ingen annan i familjen hade vaknat än. Han hade inte sovit så värst bra under natten. I vanlig ordning hade han drömt, ja inte bara en utan flera drömmar.

Vid det här laget hade han för länge sedan slutat grubbla över varför han drömde så ofta, inte drömmarna i sig utan det faktum att han för det mesta kom ihåg vad han drömt. Ibland kunde detaljer sätta sig på näthinnan för lång tid framöver. För det mesta var det positiva drömmar även om det var konstiga saker han var med om. Men ibland smög sig en och annan mardröm in. Och det var en sådan som skakat om honom rejält under småtimmarna och gjort att han inte kunde somna om.

Drömmen hade fört honom tillbaka till Seychellerna. Han och Carina var ute och snorklade, långt ut från en vacker, enslig sandstrand på Mahé. Det var som att simma i ett akvarium, fullt med färggranna fiskar. Rätt som det var försvann alla fiskar. Det blev alldeles tomt omkring dem och de undrade varför. Svaret lät inte vänta på sig. Snett bakom dem på deras högra sida uppenbarade sig en stor gråvit haj. Den simmade runt dem flera varv innan den stannade till och betraktade dem med sina kalla, uttryckslösa ögon. I hajens käft avtecknade sig raderna av sylvassa tänder.

Att hajen inte vara ute i några vänskapliga avsikter var uppenbart. Men de hade så pass sinnesnärvaro att inte vända

och försöka simma ifrån hajen, vilket hade varit lönlöst. Och det gick inte heller för den delen för ben och armar kändes som bly. I sitt handlingsförlamade tillstånd av skräck väntade de bara på sin sista stund. Jonas och Carina tryckte sig mot varandra.

Precis när det såg ut som att hajen tänkte gå till anfall hejdade den sig och försvann snabbt därifrån. De tittade sig förvånat omkring och upptäckte att från ingenstans hade sex delfiner kommit. Två lade sig på var sin sida av Jonas och Carina och två som en spjutspets framför dem. När de vände och simmade in mot land följdes de av de räddande änglarna. I den stunden vaknade Jonas.

Hajens ögon och den skräckinjagande käften kändes fortfarande påtaglig. Jonas ryste till där han satt i fåtöljen. Den obehagliga känslan förbyttes av värme när han tänkte på delfinernas osannolika räddning. Han kunde lätt föreställa sig hur det skulle ha varit om det hade varit på riktigt de råkat ut för hajen. Då hade utgången förmodligen blivit en annan.

Ögonlocken föll ner och Jonas slumrade till en stund. Han ryckte till av att Adam kröp upp i knät och lade sig.

«Kunde du inte heller sova?» undrade Jonas.

«Nä», mumlade Adam sömnigt.

Han lade armarna om Adam. «Då sover vi en liten stund du och jag tills mamma och Maria vaknar.»

Jonas vaknade till av att det skramlade i köket. Han tittade på klockan. Den var kvart över sex. Dags att göra sig i ordning.

«Adam», sa Jonas och ruskade på honom. «Nu får vi inte sova längre.»

Adam hoppade ner på golvet och sprang iväg. Jonas följde efter och stannade till vid köket. Där höll Carina och Maria på och lagade till frukost. Det var ovanligt att Maria redan var uppe. Hon brukade ligga och dra sig i det längsta.

«Hej tjejer», sa Jonas.

«Mamma är väl ingen tjej», sa Maria och trutade oförstående med munnen.

RECENSIONSEX

Jonas log. «Jo för mig är hon det. Hon är den stora tjejen och du den lilla. Trevligt att du är uppe så tidigt. Kunde du inte sova?»

«Så där», svarade Maria och gäspade stort och ljudligt.

«Jag hade en så hemsk dröm så jag kunde inte sova längre, så jag gick upp och satte mig i en av fåtöljerna», berättade Jonas.

«Vad drömde du den här gången?» undrade Carina nyfiket. Och Jonas berättade.

«Vilka konstiga drömmar du har», tyckte Maria.

«Men det var ju en hemsk och fin dröm på samma gång», kommenterade Carina. «Tur att det inte var på riktigt.»

«Det håller jag med om», sa Jonas. «Och vad blir det till frukost?»

«Det vanliga», svarade Carina. «Fil, flingor, te och ostsmörgås. Du inbillar väl dig inte att du ska få någon specialare idag?»

«Inte alls, men man vet ju inte vad ni kan hitta på», sa Jonas och log.

«Sluta prata och ge dig iväg till duschen», uppmanade Carina. «Öppna förresten fönstret i sovrummet också så vi får ut nattfisarna.»

Maria tittade storögt på Carina med ett förvånat uttryck i ansiktet. «Så där skulle då inte jag säga.»

Carina skrattade. «Och hur skulle du uttrycka dig?»

Maria gjorde en grimas. «Inte vet jag. Förmodligen skulle jag inte säga någonting. Det du sa är ju killsnack.»

«Kanske det, men verkligheten är ju som den är», fastslog Carina.

Till slut satt alla fyra vid frukostbordet. Det var helt tyst medan var och en koncentrerade sig på maten.

Carina vände sig till Maria. «Har du något speciellt i skolan idag?»

Maria tittade upp. «Faktiskt. I eftermiddag är det storsamling då vi ska få information om droger, våldsbrott och sånt. Det är visst en tjej och kille inifrån stan som ska berätta.»

«Bra», kommenterade Jonas. «Det är precis vad ni ungdomar behöver få höra.»

«Har du förresten funderat över det vi pratade om för ett tag sedan, att du lär dig karate?» undrade Carina.

«Inte så värst. Jag får se.»

«Det var på gymnasiet som jag började med karate», upplyste Carina. «Och jag har haft otroligt stor nytta av den. Du kommer ihåg vad pappa och jag var med om på Seychellerna?»

Maria blev allvarlig och nickade instämmande.

«Om jag inte kunnat karate så hade jag och pappa inte suttit och ätit frukost med er idag. Jag vet inte hur det skulle ha blivit. Du och Adam är det bästa vi har.»

Ett drag av sorg och förtvivlan svepte över Marias ansikte och hon fick tårar i ögonen.

Carina drog henne till sig och smekte henne över kinden. «Nu gick ju allt bra. Men det är sådana händelser som gör att jag så hemskt gärna vill att du ska kunna försvara dig om någon försöker göra dig något ont. Det är för din egen skull, och för vår skull också förstås. Så lyssna noga till vad dom berättar i eftermiddag. Kanske du efter det vet hur du ska göra.»

Maria gav Carina en kram. «Tack mamma och du också pappa för att ni bryr er. Det betyder mer än ni anar. Jag känner flera tjejer i skolan som har det väldigt jobbigt hemma. Några blev mobbade på högstadiet, så de mådde hemskt dåligt. Det var några taskiga tjejer som gjorde det.»

Carina nickade medkännande. «Tyvärr är det nog alltför många som har det så. Och vad gjorde skolledningen för att stoppa mobbningen?»

Maria suckade. «Inte särskilt mycket. Rektorn var urkass. Till slut åkte skolan på skadestånd.»

«Så går det när man inte sköter sig», inflikade Jonas. «Alltid är det samma visa. Tyvärr måste det hända något otrevligt innan man får ändan ur vagnen.»

Jonas tittade på klockan. «Det är nog bäst att du gör dig i ordning Maria så du hinner i tid. Mamma och jag kan för-

resten släppa av dig vid skolan när vi tar Adam till dagiset.»

Marias ansikte lystes upp. «Tack!»

Carina kopplade in USB-minnet från EU i sin dator. Hon och Jonas skulle nu börja botanisera i bokföringen för att försöka ringa in intressanta och misstänkta transaktioner som kunde leda dem mot eventuella oegentligheter. Så småningom skulle de förhoppningsvis kunna se om det fanns substans i det anonyma tipset.

«Så där», bekräftade Carina när bokföringen kom upp på skärmen. Hon vände sig mot Jonas. «Vilket konto tycker du vi ska börja med?»

Jonas funderade och sa efter en stund. «Jag är nog mest nyfiken på alla bidrag som betalats ut. Det är ju där vi har de stora pengarna.»

«Mina tankar gick åt det hållet också», sa Carina. «Då ska vi se om det dyker upp något intressant. 2007 är första året vi ska granska. Där har vi det», sa hon efter att ha gjort diverse kommandon i datorn.

De satt koncentrerade och gick igenom vilka som fått bidrag. Det var inte lätt att bland alla namn kunna se om det fanns något som stack ut. Dessutom var de flesta utländska, vilket inte underlättade direkt. De kunde identifiera företag och organisationer från flera länder och valde ut ett antal för närmare granskning, även om namnen i sig inte sa så mycket.

«Vänta ett tag», sa Jonas och sträckte på sig. «Man blir alldeles yr i huvudet av alla namn. Gå tillbaka lite. Jag tyckte jag såg en något udda bidragstagare.»

Carina rullade bakåt med musen några rader.

«Stanna! Där», sa Jonas och pekade.

Bådas ögon fastnade på ett franskt företag som hette Le Vignoble.

«Vad betyder det?» undrade Jonas.

«Vingården», svarade Carina.

«Det är värst vad du kan», sa Jonas förvånat.

«Jag läste franska på gymnasiet», förklarade Carina.

«Det ser faktiskt intressant ut», fortsatte Carina. «30 miljoner euro har betalats ut. Vi kollar 2008 och 2009 på en gång.»

«Bingo», sa Jonas när de hittade samma företag och belopp på båda åren. «Det blir totalt 90 miljoner euro eller över 800 miljoner kronor. Jag undrar just varför det företaget har fått bidrag. Utveckling av vin kanske, om nu det kvalificerar för EU-stöd.»

«Det kan man verkligen fråga sig», kommenterade Carina. «Vi noterar det så länge. Senare ska vi ta reda på vem som gömmer sig bakom företaget och om det är bidragsberättigat. Nu är jag intresserad av Marakatts skvaller.»

«Vilket då?» undrade Jonas. «Hon pratar så mycket så det är väl bra om hälften av vad hon säger stämmer.»

Carina skrattade. «Ja, hon har lätt för att pladdra. Det jag tänker på är pengarna som Jucka fått för sitt projekt Sameland. Enligt Marakatt satte han igång projektet i våras. Låt oss kolla det på en gång.»

«Namnet Sameland ska väl inte vara så svårt att spåra», tyckte Jonas.

Mycket riktigt. I maj 2009 hade 20 miljoner euro betalats till Sameland.

«Där satt den», sa Carina. «Marakatts skvaller stämde alltså.»

«Med andra ord har Bouchet spelat under täcket med Jucka», fastslog Jonas.

Det glimmade till av okynne i Carinas ögon. «Du menar i sovsäcken.»

Jonas lutade sig bakåt i stolen och lade av ett gapskratt. «Exakt. Jag kan tänka mig att både det ena och det andra avhandlades i dubbelsäcken på ishotellet.»

«Då kan vi slå fast att Jucka fått 20 miljoner euro eller cirka 180 miljoner kronor», konstaterade Jonas. «Jag kan ge mig den på att det här bidraget ligger utanför EU:s regelverk.»

«En bra bit utanför», höll Carina med om. «Däremot tror jag inte att tipsaren fått nys om det här. Det är nog andra saker tipset handlar om. Men vi ska inte gissa för mycket i det här läget. Tids nog kanske vi får klarhet i det också.»

RECENSIONSEX

«Förhoppningsvis», sa Jonas. «Men är det så att Bouchet som kommissionär har sanktionerat något ska det nog mycket till att ifrågasätta hennes beslut. Även om någon på hennes förvaltning har reagerat torde den personen inte ha tillräcklig kunskap om bakgrunden till bidraget än mindre att våga säga något.»

«Det är sant, men det är ju därför det kan komma in tips. Osvuret är nog bäst tills vidare», kommenterade Carina.

Carina och Jonas satt i sammanträdesrummet på KVR i Stockholm och var redo för en genomgång. För tre veckor sedan hade de varit på EU i Bryssel och haft en intensiv granskningsvecka. De hade bott på hotellet Le Meridien Brussels, som hade ett perfekt läge vid centralstationen med ett mysigt torg på andra sidan. Några nöjen hade de inte haft tid med. De arbetade långt in på kvällarna för att utnyttja tiden maximalt. Under de följande två veckorna på hemmaplan hade granskningen fortsatt med efterforskningar, samtal, borrande i bokföring och verifikationer samt analyser tills de flesta pusselbitar fallit på plats.

När Carina och Jonas flyttade ihop hade de kommit överens om att försöka undvika att prata jobb hemma. Det fick räcka med fulla och överfulla dagar på kontoret och hos klienter. Skulle det bli en fungerande och meningsfull samvaro på fritiden så var i princip jobbprat bannlyst. Undantagen som bekräftade regeln var när något hyperviktigt dök upp som krävde en insats på hemmaplan.

Så när de arbetade tillsammans i en granskning, vilket sällan hände sedan de blev ett par, såg de alltid fram mot slutfasen, genomgång och analys. Det gav extra stimulans åt arbetet. Och särskilt den här gången i den utmanande granskningen av misstänkta oegentligheter hos EU där all deras skicklighet och erfarenhet skulle ställas på prov. Kanske var det därför stämningen var extra uppskruvad.

«Det känns som rena julaften», började Carina förväntansfullt. «Den här gången får du börja. Så vad har du i det första paketet?»

Jonas skrattade. «Det är väl bara att titta efter i säcken.»

Han böjde sig skämtsamt ner varefter han rätade på sig och tog fram dokumentet i datorn.

«Då ska vi se. Jag börjar med det finaste och mest spännande paketet.»

«Shoot», uppmanade Carina otåligt.

«Lugn i stormen. Så där. Nu har jag tagit bort det röda sidenbandet från det finaste och största paketet. Det innehåller resultatet från körningen av anställningsregistret mot utbetalda löner.»

«Fanns det något intressant där?» undrade Carina spämt.

«Du kommer inte att tro det», svarade Jonas. «Det slår det mesta jag varit med om. Bland annat gjorde jag en sökning på namnet Bouchet. Döm om min förvåning när jag fick en träff utöver kommissionären. Frågan var om det fanns någon koppling till henne. Och se det gjorde det. Personen heter Emily Bouchet Mathieu och är dotter till kommissionären.»

«Duktigt Jonas», berömde Carina. «Och vad arbetar dottern med?»

«Jag blev helt ställd när jag fick reda på vad hon gör. Hon är sällskapsdam på sin mors resor. Och de har varit många kan jag säga, speciellt de senaste månaderna då hon rest som en skottspole runt om i Europa. Förmodligen för att värva röster för sin kandidatur till ordförandeposten i kommissionen.»

Carina tappade hakan av förvåning. «Ressällskap? Det låter i mina öron som ett stort skämt. Så när kommissionären inte är ute och reser sitter Emily och rullar tummarna?»

«Det är möjligt, men hon är smakråd till mamman också.»

Carina rynkade på pannan. «Smakråd?»

«Precis. Det gäller kläder och kosmetika. Jag kan redan nu lätta lite på förlåten och avslöja att Bouchet ägnar sig åt extravaganta inköp på modehusen i främst Paris och Rom.»

«Jag tror jag smäller av. Och hur mycket får dottern i lön för dom här kvalificerade arbetsuppgifterna?» undrade Carina sarkastiskt.

«7 000 euro plus 1 000 i pensionstillägg i månaden eller drygt 70 000 kronor.»

«Det var inte dåligt betalt för att hålla på med nöjen. Många skulle nog inte ha något emot att få en tjänst med sådana villkor», gissade Carina. «Och tjänsten är sanktionerad antar jag.»

«Ja det är klart, Bouchet är ju högsta chefen.»

«Så hon gör vad hon vill, oavsett vad det kostar och vad pengarna går till?»

«Det verkar så.»

«Det är väl bara i EU det är möjligt», sa Carina med avsmak. «Men hur har du fått reda på allt det här?»

«Tja du vet. Är man duktig så brukar det mesta gå att få fram», svarade Jonas stöddigt.

«Din skrytmåns. Det där har jag hört förut. Sluta larva dig och berätta.»

«När det gäller resorna finns informationen i verifikationsunderlaget, så det var ingen större match att få fram. Dotterns roll däremot var det en av de anställda som berättade under mycket hysch hysch.»

«Jag kan tänka mig det», sa Carina. «Och smakrådsbiten?»

«Genom att koppla ihop resor och inköpstillfällen. Men även i det fallet fick jag utförlig information av samma person. Det kändes som att sitta och förse sig vid en stor godisskål.»

Carina skrattade. «Det är inte svårt att förstå. Du återkommer mer om det där godiset.»

«Självklart.»

«Hittade du någon luftgubbe?»

«Faktiskt inte», svarade Jonas. «Jag trodde nog att jag skulle få träff på någon som fanns med på lönelistan men inte i anställningsregistret. Jag är säker på att Bouchet kunde ha fixat det för sin dotter, men var tillräckligt smart att inte göra det. Är man med i anställningsrullorna är det i princip omöjligt att ha synpunkter på vad folk gör. En kommissionär bestämmer ju själv vad den egna personalen ska göra, speciellt om man har en rådgivare eller liknande.»

«Då lämnar vi lönerna», föreslog Carina. «Vi går över till nästa paket. Vad har du där?»

«Hotell och resor. Även där kretsar det kring Bouchet»,

började Jonas. «Som sagt, det har varit ett flitigt resande. Alla flygresor i business class förstås och flotta hotell. Dottern Emily har varit med på de flesta. Hotellkostnaderna har inte blivit så mycket dyrare då Bouchet haft dubbelrum. Däremot flygresorna förstås. Dessutom har Emily rest själv ett antal gånger som får anses vara helt privata.

Det har faktiskt upptäckts i den interna kontrollen, men ingen har vågat ifrågasätta resorna. Så EU har vackert fått betala. Kostnaderna för dotterns del för de tre åren uppgår till 240 000 euro eller drygt två miljoner kronor. Jag uppskattar att av det beloppet svarar privata resor för 60 000 euro.»

«Har du kunnat se om vissa av resorna endast är shoppingresor?»

«Nej, men det finns ett antal som lång väg luktar shopping. Tyvärr går det inte att styrka. Däremot har jag fått fram att Bouchet inte hade några inbokade möten vid dom resorna, så visst tusan var det shopping för hela slanten. Avslutningsvis har jag en mycket intressant resa, nämligen den till Seychellerna.»

Carina lutade sig framåt. «Just det. Nu blir jag riktigt nyfiken.»

Jonas log. «Till att börja med betalades Juckas biljett från Kiruna till Bryssel tur och retur.»

«Jag är inte förvånad», sa Carina. «När flög han ner?»

«Ett ögonblick ska jag se.» Jonas bläddrade i sina papper. «Där har vi det. Dan före avresan till Seychellerna.»

«Någon hotellkostnad i Bryssel för honom?»

«Inte vad jag kunnat se.»

«Då är det inte så svårt att räkna ut var han tillbringade natten», slog Carina fast med ett brett leende.

«Som vi vet åkte Jucka och Bouchet första klass», fortsatte Jonas. «Det kostade EU 19 800 euro eller 178 000 kronor.»

«Inte illa», kommenterade Carina. «Och vem fick betala fisketuren?»

«EU. Som du vet kostade den 1 000 euro för två personer och Bouchet betalade med VISA-kort för sig och Jucka. Jag

kan nämna att hon har tre tjänstekort: VISA, Eurocard och American Express, samtliga det exklusiva guldkortet.

Hon gjorde också ett kontantuttag på Mahé motsvarande 400 euro. Någon redovisning för vad hon använt pengarna till har inte lämnats in. Svårt att förstå att det skulle ha något med tjänsten att göra. Pengarna har med all säkerhet gått till hennes semesterkonto, det vill säga ramlat ner i hennes egen ficka. Hon har attesterat kontoutdraget själv. Folk lär sig aldrig.» Jonas suckade.

«Bra, då sätter vi dit henne för det också», sa Carina nöjt.

«Annars är det bara småsaker jag hittat på hotell och resor så vi går över till nästa paket, inköp», fortsatte Jonas.

«Där har jag hittat luftfakturer från en leverantör på 1,5 miljoner euro. En av de anställda är starkt misstänkt för att ha varit i maskopi med leverantören, men bevis saknas. Det blir väl en fråga för den interna revisionsenheten att gå vidare med.»

«Det var som sjutton», sa Carina.

«Inte nog med det. Prylar har försvunnit, bland annat inköp av datorer. De har gått upp i rök. Ingen vet var de finns.»

«Har man så dålig koll?» undrade Carina.

«Uppenbarligen. Men det finns mer. Inköp av konst har gjorts varav en del dyrbara tavlor. Tre är spårlöst försvunna. Man är inte ens säker på att de levererats till avdelningen. Någon förteckning på all konst saknas dessutom så man har noll koll.»

«Klassiska brister», kommenterade Carina. «Finns det fler oegentligheter?»

«Inte som jag sett, men det är ingen garanti för att det inte finns mer. Tiden har som du vet bara medgett stickprov. Däremot har man varit väldigt slarvig med inköpsavtal och att ta in anbud. Men inga av dom bristerna eller oegentligheterna kan knytas direkt till Bouchet, även om hon naturligtvis har det yttersta ansvaret för att allt går rätt till.»

«Ja, det är banne mig hennes ansvar. Du har ett paket till, eller hur?»

«Just det», svarade Jonas. «Det är slaskkontot övriga kost-

nader. Jag nämnde tidigare att Bouchet köpt kläder och kosmetika. Man skulle kunna tro att det har bokförts på inköpskontot, men så är det inte. Allt ligger på slaskkontot och det är nog ingen slump utan slugt uträknat för att kostnaderna ska försvinna i mängden.»

«I så fall är hon bara smart ibland», tyckte Carina ironiskt.

«Som sagt, Bouchet har dyrbar smak, inte bara kläder utan parfym, smink, ja allt i den vägen. Om vi tar kläder, väskor och skor först. På varenda shoppingrunda har hon haft Emily med sig. Emily har inte bara varit smakråd, hon har fått del av kakan också. Frikostig mamma på EU:s bekostnad.

Grannlåten har handlats hos de fina modehusen: Chanel, Christian Dior, Yves Saint Lauren, Laura Biagiotti, Armani, Bulgari och Gucci.»

«Jag skulle definitivt inte ha något emot att besöka sådana exklusiva affärer om jag fick handla utan att tänka på kostnaderna», sa Carina drömmande.

«Det kan du bara drömma om och det kostar ingenting», retades Jonas.

«Dyraste klänningen kostade 4 000 euro och två ex köptes på Dior. Den dyraste väskan som är gjord av pytonskinn gick på 3 400 euro. Skor på Bouchets nivå ligger också högt, från 300 euro och uppåt.»

«Vad handlar slutnotan på?» undrade Carina nyfiket.

«För de tre åren uppgår hela kalaset till cirka 150 000 euro, varav ungefär hälften avser dottern.»

«Wow», utbrast Carina. «Hur har förresten shoppingen betalats?»

«Med kontokort. Och vid några tillfällen har hon passat på och tagit ut kontanter på korten, 8 000 euro. Hon har inte lämnat in någon redovisning över vad pengarna använts till. Till merparten av inköpen finns heller inga underlag. När jag frågade handläggaren som kontrollerar kontoutdragen sa hon att hon påtalat det till Bouchet, men fått en utskällning för att hon hade fräckheten att ta upp frågan. Bouchet hade blivit rasande och sagt:

‘Det ska du ge fan i. Har jag attesterat så är det tillräckligt. Ingen ska komma och ifrågasätta vad jag gör. Har du problem med det, så finns det andra som gärna tar din tjänst.’

«Satkärring», spottade Carina ur sig. «Tror hon att hon driver sin egen business eller vad är det för fel på människan.»

«Något stort fel är det», samtyckte Jonas. «Hon har verkligen överskridit flera gränser med råge. Jag blir förbannad bara jag tänker på henne.»

«Vänta bara tills jag öppnat mina paket», sa Carina.

«Det ser jag fram emot. Jag är klar med mina delar», avslutade Jonas. «Så vad har du för intressant i dina paket?»

Carina log. «Mitt bästa paket är inte stort men innehållsrikt. Jag ska ta bort det gröna sidenbandet. Så där. Då öppnar vi. Ah, en vacker smyckesask. Jag undrar vad kan den innehålla? Vi kollar.

Åh, en stor vacker diamant som dinglar från ett diamant-halsband, en kvinnas dröm. Är det inte minsann Hope-diamanten.»

«Vad är det för diamant?» undrade Jonas förvånat.

«En av de mest kända diamanterna. Den är på 45.52 karat, ryktbar för sin fulländade klarhet och sällsynta djupblå färg. Diamanten är omgiven av 16 vita diamanter och hänger från en platinahalskedja med ytterligare 46 diamanter.

«Häftigt», utbrast Jonas. «Hur kom du på att ta den där diamanten som symbol för vad du hittat? Visserligen är det som julafton, men ändå.»

«För en tid sedan läste jag om diamanter», förklarade Carina. «När jag förberedde mig inför den här genomgången kom jag att tänka på att just Hope-diamanten passar bra som illustration. Det första är att värdet stämmer rätt bra in på vilka pengar jag hittat. För det andra fanns diamanten under en tid i fransk ägo och eftersom vi granskar en fransyska tyckte jag det också passade in. Sedan finns det en tredje sak som jag strax ska återkomma till.»

«Så hur mycket är Hope värd?»

«Mellan tvåhundra och tvåhundrafemtio miljoner US-dollar, i kronor räknat mellan 1,4 och 1,7 miljarder.»

«Osannolik förmögenhet, för ett enda smycke», kommenterade Jonas förvånat.

«Ja, det är sanslöst. Så är också de suspekta bidrag som Bouchet ligger bakom. De uppgår till 170 miljoner euro eller drygt 1,5 miljarder kronor.»

«Och vilka bidrag pratar vi om och till vilka?»

«Kommer du ihåg när vi gick igenom bokföringen innan vi åkte till Bryssel?»

Jonas nickade instämmande.

«Då hittade vi betalningen till Juckas företag Sameland på 20 miljoner euro. Det är den minsta delen. Du kanske också kommer ihåg att vi stötte på betalningar till ett företag som heter Le Vignoble?»

«Ja, just det. Jag har för mig att det var rätt mycket pengar.»

«Det stämmer. Vi kollade 2007-2009 och kom fram till att 30 miljoner euro hade betalats ut för vart och ett av åren. Det blir 90 miljoner. Jag har gått tillbaka och undersökt om det gjordes några utbetalningar 2005 och 2006 och det gjordes det, även då 30 miljoner per år. Då är vi alltså uppe i 150 miljoner till Le Vignoble. Bortsett från storleken på pengarna så har jag fått fram andra smaskiga saker. De är nog det bästa av allt. Man skulle kunna likna dom vid diamantens fulländning och sällsynta färg.»

Ett stort skadeglatt leende spreds över Carinas ansikte när hon betraktade Jonas.

Jonas drog på munnen. «Det ska förstås vara en kvinna till att få fram något sådant, vad det nu kan vara.»

«Exakt. Jag kunde inte ha uttryckt det bättre själv. Nu ska du lyssna riktigt noga Jonas. Jag vet inte vad som är nummer ett, men det spelar mindre roll för allt är inflätat i varann kan man säga.»

«Typiskt kvinnor att uttrycka sig på det där viset», muttrade Jonas ironiskt. «Hur skulle det vara om du klämde ur dig vad det är.»

«Det anmärkningsvärda med Le Vignoble är vem som äger vingården. Det gör ingen mindre än Frankrikes president, Pierre Foubert.»

Jonas gjorde stora ögon. «Frankrikes president. Bingo! Det var verkligen en fullträff. Hur har du lyckats få fram det?»

«Gjort efterforskningar bland myndigheter i Frankrike förstås. Det tog sin lilla tid, men var värt varenda minut. Och nu kommer jag till det smaskigaste av allt, den verkliga gobiten eller briljansen från den blåa diamanten och alla vita diamanter runt omkring den.

Presidenten är Michelle Bouchets älskare. Rätt oslagbar upptäckt tycker jag själv. Speciellt i kombination med alla pengar vingården fått, eller hur?»

Jonas skakade oförstående på huvudet och himlade med ögonen. «Det är nog den bästa karamellen du bjudit på. Men hur i fridens namn har du fått reda på det?»

«Förhållanden är svåra att hålla hemliga, åtminstone i längden, och speciellt när det är mellan två toppolitiker. Och i Frankrike är det inte så märkvärdigt med älskare och älskarrinnor. Det är lite av livsstilen hos vissa. Jag fick reda på det här av en av de anställda på Bouchets avdelning.

När jag pratat med folk där har det faktiskt varit som att öppna dammluckorna. Bouchets hårda och kompromisslösa styrning av sina anställda verkar ha gjort att ingen vågar opponera sig mot henne. Den som gör det kan packa ihop, adjöss och good bye. Det stämmer rätt bra med vad du berättade om kontokortsköpen. Det har funnits ett uppdämt behov av att få prata av sig. Tur för oss och otur för Bouchet.»

«Alltså har Bouchet två älskare», konstaterade Jonas.

«Det verkar så, men jag gissar att Jucka är en tillfällig förbindelse, även om den lär ha pågått ett tag. Hon kanske blev ett offer för tjuren från Sameland, blev attraherad av en stilig same.»

Jonas skrattade. «Det verkar troligt. Jag har ju själv haft tur med samiskt blod», sa han och tittade kärleksfullt på Carina.

Carina log. «Tack. Du var inte så dåligt kap du heller.»

«Hur är det förresten med underlag till utbetalningarna?» undrade Jonas.

Carina rynkade på ögonbrynen. «Underlag? Skämtar du? Till sådana utbetalningar finns det aldrig något underlag och i

RECENSIONSEX

den händelse det finns är de inte värda namnet. Nej, det finns inte tillstymmelse till underlag.»

«Jag trodde väl det», sa Jonas. «Du nämnde nyss att det fanns ett tredje skäl till att du valde diamanten som illustration.»

«Ja, just det. Jo den mytomspunna Hope-diamanten kallas ofta för den förbannade diamanten. Flera som ägde den blev galna, dog, mördades eller drabbades av olyckor. Enligt skrönorna alltså.

Det hela började i Indien någon gång på 1600-talet. Den franske ädelstenshandlaren Jean-Baptiste Tavernier bröt loss stenen ur en staty av guden Rama Sita i ett indiskt tempel. Han sålde stenen till Ludvig XIV. Det berättas att Tavernier reste tillbaka till Indien. Kanske hoppades han göra ett kap till. Han lär ha mött en våldsam död där.

Ludvig XIV slipade om diamanten till ett hjärta och efter det blev den känd som «The French Blue». Kungen påstås ha burit stenen endast en gång och dog. Enligt en annan historia ska stenen under en tid ha tillhört den franske finansministern Foquet som senare dömdes till livstids fängelse.»

«Så diamanten stannade kvar i Frankrike?»

«Till i slutet på 1700-talet då den försvann. Först 1830 dök den upp på en marknad i England och köptes av den engelske bankiren Hope, därav namnet på diamanten.»

«Vem äger diamanten idag?»

«Det gör Smithsonian Natural History Museum i Washington D.C. Juvelhandlaren Harry Winston donerade diamanten till museet 1958.»

«Intressant historia», kommenterade Jonas tankfullt. «Men det här med alla sägner om att det ska vila en förbannelse över diamanten, vad har det för symbolisk koppling till granskningen?»

«Ekonomiska oegentligheter så klart. Du har mutor, förskingring av pengar, utnyttjande av ställning. Över dom som håller på med sådant vilar det en form av förbannelse. Dom kan råka illa ut. Hur det blir i den här granskningen vet vi

inte än, men ser vi på det utifrån ett generellt perspektiv så är väl fängelse det vanligaste. Pratar vi mutor finns det andra inslag också, till exempel hot och mord. Det finns hur många exempel som helst.»

«Om man ser det på det sättet ja.»

«Det är exakt så man ska se det, tycker i alla fall jag», sa Carina med skärpa.

«Vad tror du det var som gjorde att Hope-diamanten blev så eftertraktad att man begick brott?»

«Värdet förstås.»

«Just det, pengarna, ofantligt mycket pengar.»

«Men», sa Jonas. «Jag kan tänka mig att den sällsynta diamanten kunde få en kvinna att begå ett grovt brott för att komma över den. Bara nöjet att få äga en sådan vacker skapelse och hänga den runt halsen. Kanske finns det exempel på det också kring myterna om diamanten.»

«Jag skulle inte bli förvånad», inflikade Carina. «Värde och skönhet och att kunna briljera inför folk. En sak jag funderat över är att även dom som bekämpar eller upptäcker brott på något sätt också kan drabbas av förbannelsen. Det är dubbelbottnat. Förbannelse kanske inte är rätt ord, men följderna är i stort sett domsamma. Inte fängelse förstås men hot, kidnappning och mord. Vi höll ju själva på att stryka med när vi granskade Stockholms OS-kampanj.»

«Det är sant, men så var Magnus Krok en psykopat också.»

«Och vad kommer att hända under den här granskningen? Vi har redan hållit på att råka illa ut.»

Jonas rynkade oförstående på pannan. «Nu hänger jag faktiskt inte med.»

«Då ska jag friska upp minnet på dig. Har du glömt vad som höll på att hända på Seychellerna?»

«Du tänker på de somaliska piraterna?»

«Precis. Det kunde ha gått hur illa som helst.»

«Men stopp nu. Vi var där på semester och var med på en oskyldig fisketur», invände Jonas.

«Jaha du. Låt mig få påminna dig om att vi primärt var där i

jobbet under täckmantel av semester. Vi skulle spana på Jucka och Bouchet. Så hur oskyldig fisketuren än kan tyckas vara så var det spaningen som ledde fram till den. Vi hade maximal otur som råkade ut för incidenten, även om vi lyckades krångla oss ur den.»

Carina började komma upp i varv och gjorde en paus innan hon fortsatte.

«Och nu har vi träffat på förskingring av EU-medel i kolossalformat som rör en president och en kommissionär. Vad händer när det kommer ut? Vilka mörka krafter sätter vi i rörelse med ett sådant avslöjande?»

Jonas lade armarna bakom huvudet och tittade upp i taket. «Att det kommer att ta hus i helsike, så långt är vi överens. Men om det får några obehagliga konsekvenser för oss är väl knappast troligt. Vad skulle det vara i så fall?»

Carina stirrade stint på Jonas. «Ingen aning. Jag vill helst inte spekulera över det, men ju mer jag tänker på det desto läskigare känns det i maggropen. Vi utmanar makten på den absolut högsta nivån. Kommer du ihåg korruptionsskandalen på 1990-talet i den franska oljejätten Elf?»

«Javisst, det var svårt att undgå ingredienserna i den. Den smaskigaste biten tycker jag var kvinnan som anställdes av Elf utan att ha konkreta arbetsuppgifter men fick förmåner på 50 miljoner kronor. Hon råkade också vara älskarinna till dåvarande utrikesminister Roland Dumas, en av president Mitterrands närmaste vänner och medarbetare. Det är ju nästan en parallell till vår granskning: älskare, älskarinna och mycket pengar.»

«Ja du ser. Även där hade korruptionen sina förgreningar ända upp i regeringen, precis som nu. Men en president och en EU-kommissionär smäller högre. Därför torde fallet bli desto större, men knappast fängelse», gissade Carina.

«Nej, politiker på den nivån slipper oftast skaka galler, men huvuden kommer att rulla, de politiska. Bouchet kan glömma ordförandeposten i EU och Foubert att bli omvald som president 2012. Och att vara körd som politiker för all framtid kommer att svida ordentligt, sätter nog spår för resten av livet.»

«Vi får väl se hur det blir med det», tyckte Carina. «För att återgå till oljebolaget. Det jag närmast tänkte på var att norskan som flyttade till Frankrike och blev jurist och senare även politiker var undersökningsdomare och ledde utredningen av Elf. Hon blev hotad och hade ständigt livvakter omkring sig, jag tror fyra stycken. Inte så konstigt egentligen med tanke på att det i potten låg misstänkta mutor på svindlande 25 miljarder franc till politiska ledare i Frankrike och utlandet. Ett av de makabra hoten var minilikkistan hon fick. Du var ju med om en liknande händelse när vi granskade OS-kampanjen.»

Jonas nickade. «Ja det var läbbigt när killarna kom för att hämta liket som skulle vara jag. Jag kan fortfarande rysa när jag tänker på det. För att inte tala om brevbomberna.»

«Usch, prata inte om det. Jag försöker förtränga vad som kunde ha hänt och ändå poppar det upp ibland. Jag hoppas verkligen att vi slipper vara med om något liknande. Det ska bli intressant att se hur Bouchet reagerar på vår rapport. Hon går nog i taket. Med det tycker jag vi lämnar bidragsbiten.»

«Vänta», avbröt Jonas. «Hittade du verkligen inget mer kring bidragen?»

«Jovisst. Jag var så exalterad av det som rör Bouchet så jag glömde det andra», ursäktade sig Carina.

«Det finns en hel del brister med beviljade bidrag. Flera avser olika länder och är snudd på falsarier, men det krävs en djupare granskning för att verifiera det. Sedan har vi så undermåliga redovisningar och underlag så man kan bli gråhårig. Medvetet eller omedvetet slarv hos mottagarländerna men också dålig kontroll här i Bryssel. Jag tänker specificera det där i en bilaga till rapporten.»

«Tack för det», sa Jonas nöjt. «Nu får du gå vidare.»

«Då har jag bara ett paket till. Det innehåller konsulttjänster», upplyste Carina med tvekydig min.

«Innhållet är väl långt ifrån lika spektakulärt som det första», gissade Jonas.

«Det första står helt klart i en klass för sig, men det finns

RECENSIONSEX

vissa intressanta saker här också där en konsult sticker ut. Man har köpt massor med konsulttjänster och de är inte billiga. En del tar hutlöst betalt medan andra är mer modesta. Och det finns egentligen inget samband med att det kostar mycket och att det är hög kvalitet. Ibland är det tvärtom.»

«Det kan jag intyga», bekräftade Jonas. «Och vad är det för konsult som du fastnat för?»

«En viss Patric med efternamnet Bouchet.»

«Släkting till kommissionären?»

«Så nära släkt man kan bli. Patric är hennes son.»

«Snart är det inte mycket som förvånar mig», sa Jonas. «Och vilka konsulttjänster levererar han?»

«Min första tanke var att han är typ agronom eller expert inom jordbruk.»

«Men det är han alltså inte», antog Jonas.

«Rätt gissat. Han lär vara expert på vin och arbetsplatsen går inte av för hackor heller. Patric jobbar på presidentens vingård, Le Vignoble. Enligt uppgifter jag fått fram alltså.»

Jonas skrattade. «Det är tydligen överraskningarnas dag idag. Men som du inledningsvis sa är det granskningsresultats julafton och då är de naturligtvis på sin plats. Vad får EU betala för denna så kallade experthjälp?»

«300 euro i timmen eller cirka 2 700 kronor.»

«Han tillhör med andra ord kategorin dyra konsulter. Hur mycket har han fått för 2007 - 2009?»

«Låt mig se», sa Carina och kollade. «Det rör sig om 240 000 euro per år, alltså totalt 720 000 eller cirka 6,5 miljoner kronor.»

Jonas suckade djupt. «Bouchets agerande är nepotism på högsta nivå, den saken är klar. Har du hittat något mer på konsulttjänster?»

«Inte något som tillhör kategorin oegentligheter. Däremot finns det en del felaktigheter och tveksamheter när det gäller upphandling, kontroll av fakturor och underlag. Jag kommer förstås att ta upp det i rapporten också så granskningen får karaktären av en vanlig genomlysning av en verksamhet,

allt enligt revisionsenhetens önskemål. Och vi har ju faktiskt hittat oegentligheter vid sidan av Bouchet.»

«Perfekt», summerade Jonas. «Jag undrar just vad tipset om oegentligheter syftade på? Det kanske var både Bouchets vidlyftiga spenderingar och övriga bedrägerier.»

«Det är nog ingen dålig gissning. Tipsaren kan mycket väl vara en av dom vi pratat med, men det lär vi aldrig få veta. Jag känner mig väldigt nöjd med granskningen.»

«Jag med», sa Jonas. «Då återstår det bara att skriva rapporten.»

«Maila över dina noteringar så fixar jag det», erbjöd sig Carina. «Senast i övermorgon ska du få ett utkast som vi kan diskutera. När vi är överens om skrivningen så måste jag översätta den till engelska innan jag mailar över rapporten till Bouchet för synpunkter.»

«Bra. Nu får du nytta av träningen i engelska från tiden i Sydafrika», bedömde Jonas.

«Absolut. Det var en lärorik tid på många sätt», avslutade Carina.

Sekreteraren på avdelningen för jordbruk och landsbygdsutveckling i EU-palatset i Bryssel lyfte på telefonen när det ringde.

«Oui Madame.»

Hon lade på luren och vände sig med ett leende till Carina och Jonas som satt och väntade på att få komma in till kommissionär Michelle Bouchet.

«Var så goda. Nu är kommissionären ledig att ta emot er.»

Det hade gått en och en halv vecka sedan Bouchet fått rapportutkastet. Efter bara några dagar hörde hon av sig och ville träffa revisorerna för att diskutera synpunkter och slutsatser i rapporten. Det var nu onsdagen den 21 oktober och klockan var elva. Revisorerna hade fått vänta en halvtimme efter överenskommen tid.

Carina och Jonas reste sig och gick in i kommissionärens stora, ljusa tjänsterum. Bouchet hade ställt sig framför skrivbordet för att hälsa revisorerna välkomna. Hennes påklitrade leende stelnade till en mask när hon såg vilka revisorerna var.

«Ni!» utbrast hon med stor förvåning. «Är det ni som är revisorerna? Det var en stor överraskning. Vi ses tydligen under helt andra omständigheter, mindre angenäma än när vi sågs senast, om jag ska vara ärlig.»

Hon kom fram och hälsade på Carina och Jonas.

«Vi är lika överraskade som du. Vi hade ingen aning om att du är kommissionär», ljög Carina och försökte verka överrumplad.

Bouchet pekade mot soffgruppen. «Slå er ner. Vill ni ha något att dricka kanske?»

Det stod redan glas och flera karaffer med vatten, apelsinjuice och vin framställda på bordet.

«Tack, vatten för min del», svarade Carina.

«Och juice för mig», sa Jonas.

Bouchet höll upp i glaset och försåg sig själv med ett glas vin.

Atmosfären i rummet var laddad. Bouchet verkade inte riktigt ha hämtat sig efter chocken att Carina och Jonas var de revisorer som granskat hennes förvaltning.

Carina bröt tystnaden. «Vad tyckte du om Seychellerna?»

«Outstanding, rena semesterparadiset. Ett av de bästa ställen jag varit på», svarade Bouchet och fick till ett ansträngt leende.

«Bortsett från piratattacken var det en underbar semester. Jag måste säga att jag blev imponerad av din insats på båten. Annars hade vi inte suttit här idag.»

«Tack. Med lite tur gick det vägen», sa Carina. «Jonas och jag hade några härliga dagar också. Vi hade länge pratat om att besöka Seychellerna och äntligen blev det av. Nu är vi tillbaka i verkligheten igen.»

Carina och Jonas tog fram rapporten och lade den framför sig.

«Du ville träffa oss för att diskutera rapporten och det uppskattar vi. Innan vi släpper resultatet av en granskning vill vi stämma av fakta och slutsatser för att undvika felaktigheter. Det är liksom en del av vår kvalitetssäkring», informerade Carina.

Bouchet strök tillbaka en hårlock och fäste sina blickar på revisorerna.

«Det låter bra för vad jag kan se är det just en hel del felaktigheter och missuppfattningar som behöver rättas till. När det gäller oegentligheterna som begåtts av mina medarbetare och brister på förvaltningen har jag inga kommentarer utom att det är upprörande att man inte kan lita på sin personal.»

«Men du är den som har det yttersta ansvaret», påpekade Jonas.

«Det kan jag inte förneka, men hur tror du att jag ska kunna hinna med att ha kontroll på allt? En omöjlig uppgift som ni säkert inser. Jag måste kunna lita på dem som arbetar för mig.»

«Vi är införstådda med det», inflikade Carina. «Men vad vi kan se finns det strukturella brister i kontroller och system.»

«Ja men då har den interna revisionsenheten inte gjort sitt jobb», slog Bouchet fast.

«Så du anser att internrevisorerna har ansvaret för den interna kontrollen?» frågade Jonas.

«Ja det är klart, vem annars?»

Jonas fick anstränga sig för att inte dra på munnen åt en sådan korkad uppfattning. Bluffar hon eller är hon verkligen så okunnig, tänkte han för sig själv.

«Då måste du ha missuppfattat det hela», upplyste Carina. «Det är alltid högste chefen som har det yttersta ansvaret. Och det gäller naturligtvis inte bara dig utan samtliga kommissionärer.»

Bouchet gjorde en grimas av oförstående och snörpte på munnen. «Ingen har då såvitt jag kommer ihåg upplyst om det. Jag är inte så övertygad om att det är som ni säger heller för den delen. Vad ska vi ha interna revisorer till om de inte ser till så det fungerar på förvaltningarna?»

«Jag tror vi kan lämna den frågan för tillfället», avgjorde Carina. «Om jag förstått saken rätt har du inga invändningar mot det vi skriver om oegentligheter och brister hos din personal?»

«Eftersom jag inte haft någon kännedom om det kan jag inte ha några synpunkter på denna del i rapporten. Jag kommer naturligtvis att se till så det utreds ordentligt och vidta nödvändiga åtgärder.»

«Du nämnde inledningsvis att det finns fel och missuppfattningar i rapporten. Vilka syftar du på då?» frågade Carina.

Bouchet bläddrade i rapporten och stannade upp. «Det ni skriver om min inblandning och felaktiga utbetalningar.»

«Låt oss ta dem i tur och ordning», föreslog Carina. «Om vi börjar med bidragen. Jucka Nuttis företag Sameland har fått 20 miljoner euro. Det bidraget strider mot EU:s regelverk. Dessutom har ansökan om bidrag inte gått via svenska myndigheter.»

«Jag har en helt annan uppfattning», sa Bouchet. «Bidraget är i högsta grad motiverat för att främja och utveckla samekulturen. Och när det gäller vilka kanaler bidrag ska gå genom så har jag befogenheter att direkt härifrån Bryssel göra undantag.»

«Hur ett turistföretag ska kunna främja samekulturen har jag svårt att se», sa Carina. «Motivet med projektet är nog snarare att kunna tjäna pengar. I och för sig är det inget fel med det, men enligt vår bedömning är det inget som faller inom ramen för bidrag från EU.»

Bouchets anletsdrag stramades åt. «Vi har uppenbarligen olika åsikter om det, så låt oss gå vidare.»

Carina gjorde en notering i rapporten.

«Innan vi släpper ämnet Sameland. Hur kommer det sig att du som kommissionär bjuder Jucka Nutti som mottagare av ett stort EU-bidrag på en lyxresa till Seychellerna?»

Bouchet ryckte till och fick en kylig glans i ögonen. «Det har ni inte med att göra», snäste hon. «Jag umgås med precis vem jag vill. Det ska inte ni revisorer lägga er i.»

«I och för sig har du rätt att umgås med vem du vill. Sådant lägger vi oss inte i och är inte intresserade av heller för den delen», poängterade Carina skarpt.

«Men när en semesterresa görs till ett exklusivt ställe tillsammans med den som fått ett miljonbidrag och det är EU som får stå för notan måste vi påtala det. Varför bjöd du Jucka överhuvudtaget?»

«Av den enkla anledningen att jag ville diskutera hans projekt ytterligare.»

«Och då måste ni åka så långt bort?»

«Var jag som kommissionär väljer att gå igenom olika projekt närmare är helt och hållet upp till mig», klippte Bouchet av.

«Det må så vara. Men du ser inga problem med kopplingen bidrag och bjudresa?»

«Inte alls», svarade Bouchet irriterat.

«Då går vi över till något helt annat», fortsatte Carina. Hon nickade åt Jonas.

«Så har vi din dotters anställning», började han.

«Ni skriver att hon är sällskapsdam åt mig på mina tjänsteresor», avbröt Bouchet. «Jag tycker det är kränkande att uttrycka sig så och vem har sagt det?»

«Det har framkommit vid våra intervjuer», svarade Jonas.

Bouchet fick ett bistert uttryck i ansiktet. «Av vem då?»

«Det kan vi inte berätta, men det är flera personer. Men om din dotters arbete inte är att vara resällskap, vilken funktion har hon då?»

«Rådgivare.»

«Rådgivare?» sa Jonas förvånat. «Vad har hon för expertkunskap som gör henne till rådgivare åt självaste kommissionären?»

«Hon är duktig på mycket», svarade Bouchet svepande. «Man kan säga att hon är en generell rådgivare plus att hon är duktig på att ta folk och det är viktigt när jag är ute och reser. Dessutom förstår hon mig bättre än någon annan och jag kan diskutera vad som helst med henne.»

«Ser du inga problem med att ha en så nära anhörig som arbetar direkt under dig?»

«Inte alls. Som jag nyss nämnde fungerar vi mycket bra tillsammans. Dessutom är det upp till mig vilka medarbetare jag väljer.»

«Din dotter har vid ett antal tillfällen rest ensam. På oss verkar det vara privata resor.»

Bouchet gav Jonas ett överseende leende. «Nej, nej. När hon rest ensam har det varit för att planera kommande träffar. Det har varit viktigt för mig att komma väl förberedd.»

«Det låter som en efterhandskonstruktion. Lämpligheten att du har med din dotter med hög månadslön på dina resor och hennes så kallade planeringsresor får EU-parlamentet så småningom bedöma.»

Jonas tog en klunk juice och fortsatte.

«Det här med din dotter Emily leder oss osökt till nästa fråga, nämligen era shoppingresor. Vi har inte funnit något beslut eller dokument som ger dig rätt att handla kläder och kosmetika på EU:s bekostnad, än mindre åt din dotter.»

«Som kommissionär och ansvar för det största verksamhetsområdet inom EU har jag mycket representation, träffar med statschefer och ministrar inte bara i Europa utan även i andra länder, parlamentsledamöter med flera. Listan kan göras lång. Jag kan för fan inte se ut hur som helst. Och vad min dotter beträffar kan hon inte se ut som en slampa när vi är ute och träffar höga dignitärer. Det hoppas jag även revisorer förstår.»

«Men det är oerhört mycket pengar ni lagt ner på det», påpekade Jonas.

«Ska man ha något med klass så kostar det, så enkelt är det», upplyste Bouchet.

«Som sagt, även den biten får parlamentet bedöma», avslutade Jonas.

«Då återstår kanske den viktigaste och mest iögonenfallande delen, nämligen bidragen på 150 miljoner euro till Le Vignoble, alltså vingården som ägs av Frankrikes president», sa Carina. «Vad är ändamålet med dessa bidrag på så stora belopp?»

«När revisorer granskar min verksamhet förutsätter jag att de satt sig in i vad det handlar om», började Bouchet ironiskt och himlade med ögonen. «Men uppenbarligen har jag haft för stora förväntningar i det avseendet.»

Bitch, sjöd det inom Carina. «Vi vet mycket väl vad bidrag till jordbruk och landsbygdsutveckling avser. Det är bara det att till dom här utbetalningarna finns inte tillstymmelse till underlag, inga ansökningar, ingenting, inte ett enda papper. Som revisorer förutsätter vi att det finns sådant. Det är elementärt. Alla i det här huset torde känna till det», kommenterade Carina spydigt.

«Då måste någon av mina medarbetare ha slarvat bort papperen. Bidragen i det här fallet handlar om att utveckla vinnäringen i Frankrike, ett högst angeläget område enligt min mening.»

«Ingen har slarvat bort några dokument», informerade Carina. «Det är bekräftat av handläggare på avdelningen att

det aldrig funnits ansökningar eller något annat av värde som styrker utbetalningarna.»

Bouchets anletsdrag hårdnade till. «Är det så att jag bedömer att ett bidrag är viktigt för att stimulera och utveckla en verksamhet är det upp till mig att avgöra det.»

Hon tog upp rapporten och studerade den ett ögonblick. Sedan stirrade hon stint på revisorerna.

«Ni skriver att jag och presidenten har ett förhållande. Vem har sagt det?»

«Det kan jag inte heller tala om, men vad vi förstår är det allmänt känt», svarade Carina.

«Må så vara, men är det nödvändigt att det står i rapporten?»

«Inte i vanliga fall, men det här är inget normalfall. Jonas och jag har ingående diskuterat hur vi skulle göra. Vi hade helst önskat slippa skriva om det, men tyvärr kan vi inte det. Du kanske fattar det?»

Bouchet skakade oförstående på huvudet. «Inte alls. Att ni överhuvudtaget har mage att nämna det tycker jag faktiskt är fräckt. Jag blev ordentligt förbannad när jag läste det. Det som har med mitt privatliv att göra anser jag inte ska stå i en revisionsrapport.»

Carina och Jonas tittade på varandra.

«Vi beklagar om du upplever skrivningen på det sättet», kommenterade Carina. «Som jag nyss antydde försöker vi undvika att relatera till personliga förhållanden i våra rapporter. Men när det finns så uppenbara och intima kopplingar mellan den som fixat bidragen och den som fått pengarna, ja då går det inte att undvika att det omnämns.»

Carina tog en klunk vatten innan hon fortsatte.

«Vi pratar här om astronomiska belopp som betalats till ett företag som ägs av ett lands president. Och än värre att det är en EU-kommissionär som strör pengar omkring sig till den man har ett förhållande till, i det här fallet den egna presidenten. Inser du inte hur allvarligt det är?»

Carina tittade vädjande på Bouchet för att se om det fanns någon form av självvrannsakan, men möttes av hatiska ögon.

«Så länge jag anser att det är ett bra projekt tar jag ingen hänsyn till att ägaren råkar vara Frankrikes president», avfärdade Bouchet med trotsig min.

«Vi lämnar den frågan», avgjorde Carina och nickade till Jonas att fortsätta.

«En sista punkt i rapporten gäller konsulttjänster, bland annat din son Patric. Vad gör han?»

«Han leder utvecklingsprojektet på vingården.»

«Vad är han för typ av superkonsult som kostar så mycket i timmen och anlitas för så stora pengar?»

«Expert på förädling av vin.»

Jonas lyfte förvånat på ögonbrynen. «Om han leder projektet borde inte då de 150 miljonerna även täcka in hans medverkan? Det skulle nog de flesta betrakta som rätt självklart.»

«Nej, det tycker jag inte. Konsulttjänsten ligger utanför. Man ska inte blanda ihop saker och ting.»

«Du ser inga problem med det nära släktskapet?»

«Inte det minsta.»

Carina och Jonas samlade ihop sina papper.

«Ja, då har vi gått igenom rapportutkastet och är det inget mer, så tänker vi avvika», informerade Carina.

«Nu ska vi inte ha så bråttom. Jag är inte färdig än», sa Bouchet.

Carina och Jonas stannade upp och lät sina papper ligga kvar på bordet. De tittade frågande på kommissionären.

«Tänker ni göra några ändringar i rapporten?» frågade Bouchet sakta.

«Inte vad jag kan se», svarade Carina. Hon vände sig till Jonas. «Vad säger du?»

«Nej, jag tycker inte att det framkommit något relevant under genomgången av rapporten som förändrar sakförhållandena och våra slutsatser. Vi noterar kommissionärens förklaringar och synpunkter som varit intressanta att ta del av, men de har inte gett belägg för att det finns felaktigheter och missuppfattningar i det vi skrivit.»

Jonas vände sig till Carina och sa på svenska.

«Ska jag säga att vi kan ta med hennes förklaringar?»

«Det är rimligt. Så långt kan vi sträcka oss.»

Jonas fixerade Bouchet med blicken. «Det enda vi kan göra är att komplettera rapporten med dina förklaringar. För revisionsenhetens, kommissionens och parlamentets information och bedömning tror jag faktiskt det kan vara bra.»

Då får de se vilka idiotiska motiveringar du har och hur genomskinligt ditt resonemang är, tänkte Jonas för sig själv.

«Är det verkligen allt?»

Det gick inte att ta miste på besvikelsen i Bouchets fråga.

Carina och Jonas nickade.

Det blev tyst en stund innan Bouchet tog till orda igen. «Jag är medveten om att era synpunkter som gäller mina barn och presidenten kan sticka i ögonen på folk. Ni kanske vet att jag är en av kandidaterna till ordförandeposten i kommissionen?»

«Ja», sa Carina.

«Det är därför inte bra för min kandidatur om rapporten offentliggörs i nuvarande skick.»

«Vi är medvetna om det, men tyvärr kan vi inte göra något åt det», informerade Carina.

«Ni vill tydligen att nollan García ska sitta kvar», fräste Bouchet föraktfullt under det att hon sköt fram huvudet och fixerade revisorerna med gnistrande ögon.

Jonas fascinerades av hennes utstrålning och glöd, vacker men farlig. Han kom osökt att tänka på en vaggande kobra och kände en rysning gå genom kroppen.

«García?» sa Carina med rynkad panna.

«Kommissionens nuvarande ordförande», förklarade Bouchet. «Känner ni honom något närmare?»

«Nej, det kan jag väl inte påstå att vi gör», svarade Carina.

«Tur för er», sa Bouchet med en ironisk grimas.

«Och han är en nolla?» undrade Jonas med ett snett leende.

«Inte bara det. Han är en katastrof», vräkte Bouchet ur sig med avsmak. «Sitter han kvar en mandatperiod till kommer inte mycket att hända. Alla är innerligt trötta på hans hatande hit och dit.»

«Och det skulle bli bättre om du satt i högsätet?» undrade Jonas tvivlande.

«Det kan du skriva upp», sa Bouchet tvärsäkert. «Blir jag ordförande ska jag se till så EU utvecklas på ett sätt man inte sett maken till. Ett prioriterat område är den jäkla byråkratin som kan göra en vansinnig. Vad skulle ni säga om jag satte ner foten där?»

«Det vore på tiden», tyckte Jonas.

«Där ser ni. Och jag kan avslöja att byråkratin bara är preludiet. Så nu kanske ni förstår hur viktigt det är att jag blir ordförande», försökte Bouchet övertyga. «Dessutom kan jag upplysa er om att de flesta medlemsländer stöttar min kandidatur.»

«Jag tror säkert att du skulle bli en bra ordförande, men det blir ju parlamentets uppgift att ta ställning till det», påpekade Carina. «Men det du tar upp är ingenting som påverkar rapporten», poängterade hon.

Bouchets anletsdrag hårdnade till.

«Jag antar ni känner till att Sverige har ordförandeskapet i EU till och med sista december?»

«Det är klart vi gör», bekräftade Jonas.

«Bra», konstaterade Bouchet. «Skulle er statsminister inte klara av att fixa en ny ordförande och kommission innan årets slut skulle han bli grymt besviken. Jag överdriver inte när jag säger att det skulle betraktas som ett katastrofalt misslyckande för Sverige. Skulle ni verkligen vilja medverka till något sådant?»

Bouchet flyttade på några osynliga hårstrån, lutade sig bakåt och studerade spänt revisorernas reaktion.

Carina och Jonas ryckte till och tittade oförstående på varandra under det att budskapet sakta sjönk in i deras medvetande.

Atmosfären i rummet vibrerade av utpressning.

Efter ett tag öppnade Jonas munnen. «Som revisorer kan vi inte ta några som helst politiska hänsyn. Det är helt främmande för oss.»

RECENSIONSEX

Bouchet satt tyst en lång stund och funderade. Till slut fäste hon sina beräknande och sluga blickar på revisorerna.

«Hur mycket vill ni ha för att ta bort de avsnitt som avser mig och mina närmaste?»

Carina och Jonas tittade förvånat på varandra och undrade om de hört rätt.

«Nu förstår vi inte vad du menar», erkände Carina.

«Jag pratar förstås om pengar.»

«Låt mig sköta det här», sa Jonas på svenska till Carina.

«Hur mycket hade du tänkt dig?» undrade Jonas.

«Nämn en summa», föreslog Bouchet.

«Vi funderar aldrig i de banorna, så jag måste resonera med Carina först.»

«Vi ger sken av att vi är intresserade, så får vi se hur långt hon är beredd att gå», föreslog Jonas.

«Bra, vi låter henne löpa linan ut, men klanta inte till det.»

«Lugn, det här kommer att gå bra.»

Jonas vände sig till Bouchet igen. «Vi har resonerat om ditt erbjudande och föreslår att du lämnar ett bud.»

Bouchet funderade en stund. «Hur skulle det kännas att bli miljonärer? Vad sägs om fem miljoner euro? Till var och en av er», lade hon till.

«Det är en förskräcklig massa pengar», kommenterade Jonas. «Det låter väldigt frestande, men hur har du tänkt redovisa utbetalningarna?»

«Bokföringen är inget problem. Det finns ett antal konton som är tänkbara. Bidrag och konsulttjänster är nog de jag närmast har i tankarna. Som ni själva sett har EU en enorm budget för jordbruksstödet.»

Du fortsätter med andra ord på den inslagna vägen, konstaterade Jonas för sig själv.

«Men du kan ju inte använda våra namn», invände han.

«Naturligtvis inte, men det går att lösa på ett smart sätt. Så har vi en deal?»

Jonas betraktade Bouchet med avsky. Nu var det dags att slå till.

«Vi trodde inte våra öron när du tog upp frågan om att ändra i rapporten mot betalning. Du är inte lite fräck som vågar dig på att försöka muta revisorer. Vi är naturligtvis inte det minsta intresserade.»

Bouchet försökte sig på ett leende, men ögonen vara kalla och fientliga.

«Det var bara ett skämt från min sida. Jag ville testa om revisorer kan köpas. En sak till innan ni går. När ska ni lämna rapporten till revisionsenheten?»

«Senast sista oktober», svarade Carina korthugget.

«Skicka över en ny rapport med mina förklaringar och synpunkter», uppmanade Bouchet. «Jag behöver se hur ni uttrycker det plus att jag behöver läsa igenom den nya versionen i lugn och ro och ta slutlig ställning till den. Det är möjligt att jag kan lämna flera förklaringar till era påpekanden.»

«Vi mailar över den nya versionen i morgon och du får en vecka på dig», bestämde Carina. «Du vet hur du når oss.»

Carina och Jonas hade precis kommit ut på trappan utanför EU-palatset och stannade till.

«Jag är helt tagen, känner mig nästan knäsvag», sa Carina och pustade ut.

«Jag med», sa Jonas. «Jag har aldrig varit med om något liknande.»

«Tror du Bouchet verkligen skämtade med oss om mutan?»

«Inte en chans», svarade Jonas. «Det var uträknat in i minsta detalj. Och beloppet, bortåt 90 miljoner kronor. Man tror inte det är sant. Hon måste ha blivit helt desperat. Du lade märke till motivet?»

«Du menar hennes kandidatur till ordförandeposten i kommissionen?»

«Just det. Uppenbarligen är den oerhört viktig för henne, så viktig att hon är beredd att muta för att få posten. Och det är klart. Med vår rapport är hon körd.»

«Utan tvekan», höll Carina med om. «Fåfänga, total brist på respekt för andras pengar och hunger efter makt straffar

RECENSIONSEX

sig till slut. Nu har vi i alla fall hela samtalet inspelat. Fiffigt att du köpte USB-minnet med inbyggd dold röstinspelare. Vad hette det igen?»

«USBSpy.»

Carina skrattade nöjt och tog Jonas under armen.

«Kom Mister Spy så går vi.»

«Är det ledigt här?»

Den ensamme, spenslige mannen med blont, tonat hår vid bordet i en av alkoverna inne på anrika Café Schwarzenberg mitt i centrala Wien som suttit och spanat ut genom fönstret mot Ringstrasse vände blicken och tittade upp. En kvinna i grå sidenslöja med tonade glasögon pekade med sin högra, bruna hand med välpolerade röda naglar mot den tomma platsen mitt emot mannen. Den del av ansiktet som syntes var gyllenbrunt och lätt sminkat.

Mannen synade den heltäckta kvinnan uppifrån och ner med ogillande min. Han hade inte mycket till övers för muslimska kvinnor som inte klädde sig på europeiskt vis. Någon kvinna i slöja hade aldrig tilltalat honom tidigare och han kände sig obekväm. Kvinnan hade ställt frågan på tyska, så hon var säkert invandrare från något arabiskt eller afrikanskt land.

«Det är upptaget», svarade han avvisande.

«Men jag ser att platsen är tom», insisterade kvinnan.

«Om jag säger att det är upptaget, så är det det. Är det så svårt att fatta. Jag väntar besök», upplyste mannen irriterat.

«En vacker dam kanske», föreslog kvinnan.

«Vilken typ av sällskap jag väntar på har ni inte med att göra.»

En krusning av ett leende syntes på kvinnans läppar. Hon böjde sig ner och sa med låg röst. «Vad sägs om en skorpion?»

Mannen ryckte till som om han blivit stucken. Ordet skorpion fick honom att fullständigt tappa fattningen och han började röra händerna nervöst på bordet.

«Är, är du Scorpionen?» stammade han och såg sig ängsligt omkring. Ingen tycktes dock ha noterat hans bryderi.

Kvinnan nickade och satte sig.

RECENSIONSEX

«Jag känner mig helt snurrig», sa mannen skärrat. «Är du man eller, eller kvinna. Jag trodde Scorpionen var man och inte kvinna, i vart fall inte en muslimsk kvinna. Ursäkta min dåliga hörsel, men du låter som en man.»

«Ibland kan skenet bedra», sa Sergei. «Om jag är man, muslimsk kvinna eller något mitt emellan spelar väl ingen roll, eller hur?»

«Naturligtvis inte», svarade polacken stirrigt med flackande blick.

«Du kan slappna av», fortsatte Sergei. «Du har inget att frukta. Det här är ju en ren affärsträff, inget annat.»

«Jag blev så överraskad att se dig i en sådan där skepnad, absolut det sista jag förväntade mig», fick polacken fram, nu lite lugnare.

Sergei smålog. «Jag kan tänka mig det. Men du inser nog att du inte får se mer än så här av mig.»

«Absolut, inga problem», sa polacken med sin sirapsröst och slog ut med händerna i en inställsam gest. «Men varför pratar du tyska? Vi har ju alltid haft kontakt på engelska.»

«Jag tyckte det passar bra när vi är i Österrike och jag kan tänka mig att du är mer hemtam med tyska också.»

«Hur kunde du veta det?» undrade polacken förvånat.

«Kvalificerad gissning plus en del erfarenhet», svarade Sergei.

Samtalet avbröts genom att en servitris kom fram och gav dem var sin meny. «Var så goda.»

När servitrisen avlägsnat sig böjde sig Sergei fram och sa med låg röst. «Det gör ingenting om du i fortsättningen antyder att Scorpionen är en arabisk kvinna. Om myten kring min identitet späs på är det bra för affärerna, eller vad säger du?»

Polacken stirrade på Sergei med ett fåraktigt uttryck i ansiktet, som om han hört fel. Men efter en stund kom det.

«Brilljant idé, jag gillar den. Det kan nog sätta myror i huvudet på folk», fjäskade han och fick till ett ansträngt leende. «Och du talar arabiska?»

«Givetvis.»

Och det stämde. Sergei talade förutom sitt eget modersmål ryska sex språk flytande: arabiska, engelska, franska, italienska, spanska och tyska, plus att han hjälpligt kunde förstå och uttrycka sig på ytterligare några språk.

Som son till Sovjetunionens ambassadör i Saudiarabien växte Sergei upp med arabiska. Umgänget med barnen till den saudiska eliten och andra nationaliteter gjorde att Sergei tidigt fick en känsla för melodin i olika språk. Och arabiska blev lika naturligt att tala som ryska. Så egentligen var det inte alls långsökt att Sergei klätt ut sig till en muslimsk kvinna.

«Jag ska inte snoka mer, men jag antar att du bor i ett arabland.»

En glimt av tillfredsställelse kunde skönjas i Sergeis ögon. «Det stämmer», ljög han. «Men som du förstår kan jag inte avslöja vilket land.»

«Självklart», fick polacken snabbt ur sig.

«Jag uppskattar att du ställde upp på den här träffen», fortsatte Sergei. «Därför ska du få en liten ersättning för besväret.»

Sergei tog fram ett tjockt kuvert ur handväskan och räckte över. «Det är 10 000 schweizerfranc. Gör något roligt för pengarna här i Wien. Själv skulle jag inte säga nej till någon vacker dam.»

Polacken log och tog girigt emot pengarna. «Tack för tipset. Vi kanske ska beställa något.»

De studerade menyn och när de bestämt sig vinkade polacken till sig servitrisen.

«Jag tar en Kaffee «Maria Theresia» och en Hausgemachter Milchrahmstrudel mit Vanillesoße.»

Servitrisen vände sig till Sergei.

«Samma strudel som han och en Kaffee «Pharisäer».»

Servitrisen tackade för beställningen och gick iväg.

«Jag har funderat en del kring måltavlan för det senaste uppdraget», sa Sergei sakta. «Den har förbryllat mig. Jag har naturligtvis inte med det att göra och egentligen bryr jag mig inte, men ändå. En oskyldig brittisk diplomat. Vet du något?»

Sergei tittade forskande på polacken.

Denne skakade på huvudet. «Inte ett smack. Jag blev faktiskt också förvånad.»

Sergei nickade förstående. «Vet du händelsevis vem som gjorde beställningen?» frågade han nonchalant liksom i förbigående.

Polacken studerade Sergei med avvaktande blick. «Jag får aldrig några namn. Jag trodde du kände till det. Det är lika anonymt som när det gäller dig. Anonymitet är ju vår livförsäkring i den här branschen.»

«Jag vet», medgav Sergei. «Det är bara det att uppdraget var så pass ovanligt att det gjort mig nyfiken. Har du möjligen telefonnumret?»

«Det var skyddat. Men om du är så intresserad, varför kollar du inte vem som fört över pengarna till ditt konto?»

«Jag har redan gjort det», svarade Sergei. «Men den förbannade banksekretessen satte stopp för det. I och för sig kan jag förstå det. Detsamma gäller ju mitt konto i Schweiz och i det fallet är det väldigt bra med sekretess.»

«Jag skulle ta en helvetes risk om jag gav dig ett telefonnummer», bedömde polacken.

«Eftersom du inte har något, så glöm att jag frågade», muttrade Sergei besviket.

«Nu råkar jag ändå ha ett», avslöjade polacken med ett brett leende.

Sergei satte upp ett förvånat ansikte. «Vad är det du säger? Nyss sa du att det var ett skyddat nummer.»

Polacken skrattade. «Det stämmer, men jag lyckades med lite experthjälp få fram numret ändå. Jag gjorde det av säkerhetsskäl. Man vet aldrig. Det gäller att vara om och kring sig. Så för det goda samarbete vi har ska du få det. Men du är införstådd med att det är högsta sekretess på den här informationen.»

«Naturligtvis, du kan vara helt lugn», lovade Sergei.

«Om du skulle råka få frågan var du fått tag på numret, vilket vi nog kan utgå ifrån, får du väl dra till med att du mutat någon på banken. Under förutsättning att du ringer förstås.»

Sergei nickade instämmande. «Ja, det brukar vara rätt gångbart. Har du förresten forskat vidare i vem numret står på?»

«Aldrig i livet», utbrast polacken bestört. «Gjorde jag det skulle jag ligga risigt till. Nej jag kollar aldrig i efterhand något med den som tar kontakt med mig. Jag är inte beredd att lämna in än. Är det så att du tänker forska vidare så ta ett gott råd. Var försiktig.»

«Du behöver inte vara orolig», försäkrade Sergei. «Jag har varit med i gamet tillräckligt länge. Då ska jag ta och skriva upp numret.» Han tog fram penna och papper.

Polacken tog fram numret i mobilen och visade Sergei.

«Så där. Tack, det var hyggligt. Är det så att du någon gång behöver personlig hjälp i något avseende så hör av dig. Det kommer inte att kosta något. Det är gratis.»

Polacken log. «Jag ska komma ihåg det.»

«En annan sak jag kom att tänka på», erinrade sig Sergei. «Hur lät rösten på den som ringde. Kunde du höra vilken nationalitet det var?»

«Vi pratade engelska. Av brytningen var det inte så svårt att gissa sig till varifrån samtalet kom.»

Sergei lutade sig nyfiket framåt. «Och?»

«Frankrike.»

Sergei noterade med tillfredsställelse uppgiften. «En fransman, lysande. Tänk, det slår aldrig fel när fransmän talar engelska. Man missar nästan aldrig deras speciella accent. Perfekt. Ifall jag går vidare så har sökandet avgränsats avsevärt.»

Servitrisen uppenbarade sig med kaffet och strudeln. Det blev tyst en lång stund under det att Sergei och polacken avnjöt det spetsade kaffet och det läckra bakverket med vaniljsås.

Sergei lade ifrån sig besticken och tömde den sista skvätten av kaffet.

«För att återgå till betalningen för uppdraget. Vilka uppgifter om betalningen gav du fransmannen?» Han sirrade med ett hårt uttryck i ansiktet på polacken.

Polacken, som märkte attitydförändringen hos Sergei, reagerade med förvåning över frågan.

RECENSIONSEX

«De vanliga villkoren förstås, hälften i förskott och hälften sedan uppdraget verkställt. Jag till och med poängterade att slutbetalningen skulle ske helst samma dag som dödsfallet meddelades i nyheterna, senast dagen efter. Har det inte fungerat?» Polacken började oroligt vrida på sig.

«Förskottet fick jag, inget problem med det. Men», fortsatte Sergei med en olycksbådande vass röst, «någon slutbetalning har jag inte fått än och det har gått mer än två veckor. Det är en av anledningarna till att jag ville träffa dig. Du kanske har en förklaring?» En mörk skugga drog över hans ansikte.

Polacken bleknade inför den påtagligt hotfulla situationen.

«Jag? Inte en chans», fick han ur sig med ostadig röst.

«Hur reagerade fransmannen när du nämnde priset?» pressade Sergei.

«Det är väl ingen överdrift att säga att reaktionen var negativ. Han svor och gormade över att det var alldeles för dyrt.»

«Och vad sa du då?»

«Take it or leave it, sa jag. Det är Scorpionens pris och inte förhandlingsbart.»

«Bra», sa Sergei belåtet. «Något annat hade jag inte förväntat mig heller.»

En svag suck av lättnad kunde höras från polacken. «Jag kompromissar aldrig i en sådan fråga, ifall jag inte fått några andra instruktioner från dig förstås.»

«Vad sa fransmannen sedan?»

Polacken tänkte efter. «Ett ögonblick, sa han. Och det blev många ögonblick. I bakgrunden hörde jag röster så han diskuterade uppenbarligen med någon eller några personer. Till slut accepterade han priset, så då fick han ditt nummerkonto. Jag är väldigt förvånad att du inte fått den sista halvan.»

«Det är första gången det händer», informerade Sergei stramt. «Och jag hoppas den sista. Lindrigt sagt är jag skitförbannad. Vad är det för idioter som försöker snuva mig på fem miljoner dollar. Om de tror att de kan komma undan med det är de fan i mig inte kloka.»

«Nej, de måste vara sanslöst korkade», instämde polacken. «Det verkar amatörmässigt på något sätt. Skiter de i att betala skulle jag inte vilja vara i deras kläder, den saken är klar», sa han med eftertryck.

«Så nu kanske du förstår varför jag var så angelägen att få träffa dig.»

«Absolut. Som sagt, jag hade ingen aning om att det inte fungerat», sa polacken, betydligt lättare till mods.

«Du behöver inte vara orolig», poängterade Sergei. «Du har skött dig perfekt som du brukar. Men du kan vara övertygad om att fransmannen ligger jävligt risigt till.»

Sergei tittade på klockan och reste sig. «Jag har ett flyg att passa så jag måste ge mig iväg. Vi hörs säkert någon mer gång. Och som sagt, gör något trevligt för pengarna.»

«Om du träffar den där fransmannen...»

«Du menar när», avbröt Sergei.

«Naturligtvis», rättade sig polacken skyndsamt. «När du alltså träffar fransmannen, kan du göra mig en tjänst?»

«Självklart, vad då?» undrade Sergei förvånat.

«Hälsa inte från mig.»

Sergei skrattade och pekade med ena fingret på polacken. «Den där var bra, riktigt bra.»

«Han har trots allt lite humor», mumlade Sergei för sig själv med ett leende på läpparna när han gick ut från caféet.

Upprinnelsen till träffen med polacken var att Sergei inte kunde bli kvitt tankarna från London på att försöka ta reda på vem som låg bakom uppdraget att mörda Campbell, trots att han visste vilka risker som låg i vågskålen. Frestelsen blev havande och födde handling. Han tog kontakt med polacken och lyckades trots dennes tvekan få till träffen i Wien. Dessutom behövde han prata med polacken om den uteblivna betalningen, så på det viset slog han två flugor i en smäll.

Så fort datum för träffen var bestämd började Sergei fundera över vilken förklädning han skulle ha. Det var uteslutet att polacken skulle få se vem han egentligen var.

Idén att klä ut sig till muslimsk kvinna fick han en dag då han flanerade nere i Moskvas centrum och mötte några muslimska kvinnor. Det förde tankarna bakåt till hans barndom i Riyadh som han hade många fina och roliga minnen ifrån. En muslimsk kvinna i slöja blev svaret på hans fundering.

Han gick in i en affär som sålde arabiska kläder och sa att han ville överraska sin fru med en fin slöja. Frun var i ungefär samma storlek som han. Det blev en grå sidenslöja. Sedan återstod att få till den rätta hudfärgen. Efter att ha provat några gånger kände han sig nöjd.

Sergei kände sig nöjd och avslappnad där han satt i den bekväma flygstolen i business class på planet hem till Moskva. De hade för en liten stund sedan lyft från flygplatsen i Wien och en flygvärdinna hade varit snabb med att sätta fram en drink åt honom.

Träffen med polacken blev lyckad. Sergei smålog för sig själv när han tänkte på hur paff polacken blivit över att den arabiska kvinnan var Scorpionen. Tankarna förde honom vidare långt bort, till landet som kändes som hans andra hemland, Saudiarabien. Egentligen var det inte så konstigt att det fanns i hans tankar. Det hade varit roligt att åka dit och hälsa på några vänner från barn- och ungdomsåren. Men den sista tiden var det ett grannland som funnits i hans tankar, nämligen Förenade Arabemiraten och närmare bestämt Dubai.

Han hade länge haft ögonen på Dubai och kände väl till dess kolossala utveckling med en byggboom utan motstycke som temporärt utlöste en finansiell kris. Dubais ambitioner kunde sammanfattas i tre begrepp: högst, störst och mest spektakulärt. Detta hade förverkligats i världens högsta skyskrapa, Burj Khalifa på 828 meter och världens största shoppingcenter, Dubai Mall, och de tre konstgjorda öarna Palm Islands som var och en hade formen av en palm.

För några veckor sedan hade Sergej beslutat sig för att köpa ett av de åtråvärda ställena på en av öarna. Ön han fastnat för var Palm Jebel Ali. Han hade haft kontakt med en mäklarfirma i Dubai och valet stod mellan två villor. All tänkbar lyx han kunde önska sig fanns och den senaste tekniken givetvis.

Bortsett från de angenäma tankarna på att snart bli ägare till en drömvilla i Dubai var Sergeis hjärna sysselsatt med en

annan sak, nämligen ett samtal till Frankrike. Han hade redan kommit fram till att det var för riskabelt att ringa från Moskva. Kunde samtalet spåras dit, vilket han utgick ifrån att de som inte fullgjort sina skyldigheter mot honom var kapabla till, var risken stor att hans nationalitet skulle avslöjas. Det fick under inga omständigheter ske.

Så varför inte spinna vidare på hans nya image, den arabiska kvinnan. Det gjorde ingenting om samtalet spårades till Dubai, tvärtom. Han skulle köpa en mobil där och registrera den i ett fejkat namn. Sergei småskrattade nöjt för sig själv.

Polacken hade försett honom med telefonnumret till beställaren av mordet. Den första åtgärden var att få fram ett namn. Men hur skulle han bära sig åt? Sergei funderade en stund. Till slut kom det till honom. Naturligtvis. Vladimir, en av Rysslands skickligaste hackare. Han fanns på Sergeis lönelista. Det var lika bra att slå en signal till honom på en gång. Sergei tog fram mobilen och slog numret.

«Vladimir.»

«Hej, det är jag.»

«Hej Sergei, long time no see. Det låter som att du är en bit bort.»

«Det stämmer. Jag sitter i ett plan på väg hem. Du, jag skulle behöva hjälp med en sak.»

«Inga problem. Vad handlar det om?»

«Jag har ett telefonnummer, förmodligen franskt, och skulle vilja veta vem det är registrerat på.»

«Peace of cake», försäkrade Vladimir. «När vill du ha uppgiften?»

«Klarar du det tills i morgon eftermiddag?»

«Du bör nog kunna få namnet redan ikväll om du vill», trodde Vladimir.

«Super. Här kommer numret.»

«Så där», bekräftade Vladimir sedan han skrivit ner numret. «Något annat?»

«Nej, det var allt», svarade Sergei. «Slå en signal vid nio-tiden.»

RECENSIONSEX

Vladimir höll vad han lovade. Han ringde kvart över nio och berättade att mobilnumret var registrerat på en Maurice Gaillard. Det hade tydligen inte varit någon match att få fram namnet. Därmed fick Sergei bekräftat att personen var fransman. Men vem var han och vem representerade han?

Inom maffian generellt fanns det en hederskodex att hålla fast vid ingångna avtal, speciellt i den typ av transaktioner det var fråga om här. Det verkade därför osannolikt att Gaillard tillhörde den franska maffian. Men säker kunde man aldrig vara. Sergei hade ingen större erfarenhet av den franska. Men om det inte var maffian, vem var det då som låg bakom?

Flygresan med Emirates från Paris till Dubai blev en höjdare. Servicen och komforten i first class ombord på Airbus A380 var superb, men så hade han valt det allra bästa som erbjöds, en privat svit. Det var första gången han flög med världens största passagerarplan och det överträffade med råge hans förväntningar. Maten och vinet var av yppersta klass.

Flygvärdinnorna satte extra guldkant på resan. Vid ett tillfälle när han varit på toaletten och var på väg till sin svit gick han förbi två av dem som stod och småpratade på sitt modersmål arabiska. En av dem sa.

«Vad tycker du om den där snyggingen?»

«Jag skulle inte säga nej om han bjöd ut mig», svarade den andra och fnittrade.

Sergei vände sig om med ett brett leende och sa på arabiska. «Tack för komplimangen.»

Flygvärdinnorna blev generade och bad om ursäkt. Men Sergei hade enbart roligt åt episoden och kom i samspråk med den ena av dem längre fram under flygningen. De kom överens om att träffas en kväll för att äta en bit mat. Sergei fick hennes telefonnummer.

För de fyra dagarna i Dubai hade Sergei tagit in på världens lyxigaste hotell, det sjustjärniga Burj Al Arab, 321 meter högt och i form av seglet på en dhow, det trekantiga latinseglet på

framåtlutade master på arabiska segelfartyg. Denna speciella design på hotellet var som klippt och skuren där det stod på den konstgjorda ön ute i Arabiska golfen, 280 meter från stranden och ansluten till fastlandet med en bro.

Det som fascinerade Sergei mest var när hotellets fasad på kvälls- och nattetid färgades upp av konstnärliga ljuseffekter som representerade vatten och eld.

Sergei hade anlänt till hotellet med stil. Han hade bokat transfer från flygplatsen med hotellets helikopter. Kalaset kostade 10 000 AED inklusive Vip-rum. I priset ingick en 15 minuters sightseeing över Dubai. Helikopterturen kulminerade i landningen på hotellets helikopterplatta på tjugioåttonde våningen.

Panoramasviten på 225 kvadratmeter i två plan hade all tänkbar lyx och kostade 8 490 AED eller cirka 2 425 US-dollar per natt. Men för Sergei var det bara fickpengar.

Dagen efter ankomsten till Dubai åkte han in till centrum i en av hotellets Rolls Royce med chaufför. Först till Guld Souk, världens största guldmarknad. Han strosade omkring en bra stund där.

Det glittrade och gnistrade av guld vart man än vände sig. Inte så konstigt att Dubai förtjänat titeln «Guldstaden». Han köpte ett vackert guldhalsband till sin mamma och ytterligare ett i reserv för att ge bort vid lämpligt tillfälle.

Efter guldmarknaden bar det iväg till Dubai Mall för att se vad världens största varuhus med 1 200 butiker kunde erbjuda. Och det var massor. Utbudet var obegränsat.

Han tillbringade flera timmar där. Bland annat köpte han ett par QuietComfort 15-hörlurar från Bose med den mest avancerade brusreduceringstekniken. I affärens monter testade han dem med bullret i ett flygplan. Knappt något alls hördes. Det skulle bli perfekt när han var ute och flög.

Det viktigaste inköpet var mobilen för samtalet till Frankrike. Valet föll på en Nokia och abonnemanget registrerades på namnet José Fernández.

Efter shoppingrundan i Dubai Mall åkte Sergei tillbaka till sviten på Burj Al Arab. När klockan var halv fem på eftermiddag

dagen, halv två fransk tid, var det dags för ett av de viktigaste och känsligaste samtalen någonsin. Jakten hade börjat.

Sergej slog sig ner i en av de stora röda fåtöljerna vid panoramafönstret och njöt av utsikten över Arabiska golfen och ett glas vodka. Många tankar for genom hans hjärna. Efter ett tag tog han fram mobilen och slog telefonnumret.

«Oui.»

«Maurice Gaillard?»

«Oui. Och vem är ni?»

«Låt oss säga att jag representerar en gemensam affärsbekant.»

«En gemensam affärsbekant? Vem skulle det vara?»

«Scorpionen.»

«Scorpionen?» undrade Gaillard reserverat. «Är det här ett skämt eller?»

«Det är definitivt inget skämt. Ni vet mycket väl vem det är», väste Sergei med iskall röst. «Varför har ni inte betalat de resterande fem miljonerna?»

Det blev tyst några sekunder och Sergei tyckte sig höra hur fransmannen flämtade till och uppfattade röster i bakgrunden. Hade Gaillard utrustning för att spåra samtal och försökte göra det mån tro?

«Vet ni inte om att det här är ett skyddat nummer?»

«Jo.»

«Hur har ni fått tag på det?»

«Av en kontakt i Paris.»

«Vem då?»

«Det kan jag inte avslöja.»

«Och ni ringer ifrån?»

«Paris kanske eller kan det vara från London. Jag har inte riktigt koll på det. Antingen finns jag närmare er än ni kan ana eller så ringer jag från en plats långt borta.»

«Hör ni min herre. Jag gillar inte er raljerande ton och känner ingen med namnet Scorpionen. Har ingen aning om vad ni menar med att inte ha betalat.»

«Vore jag i era kläder Monsieur Gaillard skulle jag se till att betala illa kvickt, annars kommer det att hända otrevliga saker.»

RECENSIONSEX

«Vi är färdiga med varandra», avslutade Gaillard.

«Jag skulle inte...»

Mer hann Sergei inte säga förrän han hörde att fransmannen lade på. Så var det med det. Sergei svor för sig själv. Nu hade Gaillard retat upp honom ordentligt. Det skulle han dyrt få ångra.

Sergei satt en lång stund och funderade hur han skulle gå vidare. Han kom inte på någon omedelbar lösning utan bestämde sig för att ta det senare.

Den tredje dagen träffade Sergei mäklaren och avslutade köpet av hus. Det blev villan med fem sovrumms sviter, fyra badrum, bubbelpool, mycket stort vardagsrum, matsal och kök, garage för tre bilar, swimmingpool, tropisk trädgård, högsta säkerhetsarrangemang i material och utrustning och dygnetrunt bevakning.

Enligt mäklaren var villan ett klipp, en unik fastighet i Dubai. Men smakar det så kostar det. Han fick punga ut med 3 900 000 euro. För honom var dock pengar inget problem. Bra och spännande investering. Och läget gick inte av för hackor. En fantastisk panoramautsikt över Dubai City och med beachen alldeles nedanför villan. Kunde inte bli bättre.

Höjdpunkten i Dubai blev på kvällen samma dag. Som han lovat ringde han flygvärdinnan och bjöd henne på middag. Och det blev inte vilken restaurang som helst. Det blev Al Muntaha, restaurangen på Burj Al Arab, 200 meter ovanför marken. De hade en enastående utsikt över Jumeirah beach och Palm islands.

Al Muntaha gjorde verkligen skäl för vad namnet betydde, «det högsta» eller «den ultimata». Och maten var superb. Flygvärdinnan hade varit alldeles till sig och hade inte nog med superlativer över kvällen. Sergei ordnade så hon fick skjuts hem med en av hotellets Rolls Royces.

Väl hemma i Moskva igen kom Sergei på hur han skulle tackla problemet Gaillard. Den bästa lösningen för tillfället var mi-

litärattachén på Rysslands ambassad i Paris, Marko. Han var en god vän till Sergei sedan tiden på KGB och skyldig honom flera gentjänster. Han skulle kanske kunna få fram om fransmannen tillhörde maffian eller om han fanns i något annat sammanhang. Så fick det bli.

«Ja», hördes det korthuggna svaret i ett av tjänsterummen på den ryska ambassaden i Paris.

«Marko gamle vän, hur har du det?»

«Sergei, vilken överraskning. Hur lever livet med dig?»

«Ska inte klaga, har det egentligen hur bra som helst. Och du själv?»

«Samma här men saknar Moskva emellanåt och tiden vi hade tillsammans.»

«Skulle du kunna hjälpa mig med en sak?» undrade Sergei.

«Självklart, vad handlar det om?»

«Spåra upp en person, en fransman. Jag gör det här på uppdrag av en affärsbekant. Det har tydligen strulat till sig för honom med någonting. Han känner till att jag har kontakter lite varstans och undrade om jag ville hjälpa till. Och då kom jag att tänka på dig.»

«Jaha. Berätta vad det handlar om så ska jag se vad jag kan göra», sa Marko dröjande.

«Jag är rädd att jag inte har mycket att komma med, bara ett namn faktiskt. Jo förresten. Förutom namnet fick jag ett telefonnummer också, ett skyddat nummer som han tydligen lyckats få fram.»

Marko skrattade. «Precis som du säger var det inte mycket, men telefonnumret är en viktig pusselbit. Nämnade din affärsbekant om han har någon idé i vilken krets av personer den här fransmannen kan finnas? På mig låter det som om det är någon inom affärsvärlden.»

«Det var väl min första tanke också», svarade Sergei. «Men så nämnade han att det möjligen kan finnas en koppling till maffian.»

«Maffian!» utbrast Marko förvånat. «Det låter helskumt och inte helt riskfritt. Är det så kommer vi in på minerad mark. Men kläm fram med namnet så får jag höra om det ringer en klocka.»

«Maurice Gaillard.»

Sergei hörde hur Marko drog efter andan och det blev tyst.

«Hallå, är du kvar Marko?»

«Jag är kvar», kom det till slut. «Massor med klockor började klämta, så jag blev helt paff. Om namnet och kopplingen stämmer förstår.»

«Det låter oroväckande», kommenterade Sergei förbryllad.

«Speciellt med tanke på din position på ambassaden.»

«Ja, jag känner en, eller rättare sagt vet var det finns en Maurice Gaillard.»

«Är det någon inom maffian eller kretsen av andra kriminella?» Sergei väntade spánt på svaret.

«Nej, tvärtom. Det finns en kille med namnet du nämnde hos den franska säkerhetstjänsten.»

Nu var det Sergeis tur att dra efter andan. «Säkerhetstjänsten? Är du säker?»

«Bombsäker», svarade Marko. «Om det nu verkligen är den Gaillard jag tänker på. Det skyddade numret pekar i den riktningen, men det behöver inte betyda något. Det finns säkert ett antal personer som heter Maurice Gaillard, varav några kan ha skyddade nummer, till exempel affärsmän. Med tanke på att din vän sysslar med affärer borde förklaringen rimligen ligga där. Om det är han på säkerhetstjänsten blir jag bekymrad. Folket där är inte att leka med. Men i och med att du har telefonnumret borde det vara relativt lätt för mig att få fram vem personen är och vad han sysslar med.»

«Det har du rätt i», medgav Sergei. «Här kommer det.»

Marko skrev ner telefonnumret. «Det är inget nummer jag känner igen», sa han efter en stund. «Å andra sidan är det ju inte så konstigt eftersom det är ett skyddat nummer. Men jag ska se vad jag kan göra.»

«Det uppskattar jag», sa Sergei. «Händer det något intressant annars inom underrättelsevärlden? Det är ju några år sedan jag lämnade branschen, men är fortfarande intresserad och har kvar en del kontakter.»

«Som du vet är allt hemligstämplat även om mycket har avdramatiserats. Det är ganska sällan det dyker upp spännande saker eller att jag får ett uppdrag som får igång adrenalinet. Skillnad var det förr när du och jag var i farten.»

«Ja, det var en härlig tid. Faktiskt saknar jag den, men mycket förändras och vi får anpassa oss så gott det går», konstaterade Sergei. «Du har inget kvalificerat skvaller att stimulera min svältande agenthjärna med?»

Marko lade av ett bullrande skratt. «Det är klart att det finns ett och annat även för din kräsna smak. Som gamla agentbröder kan jag ju avslöja en intressant sak som bara några få personer känner till. Och jag behöver väl inte påminna om att det är högsta sekretess om jag berättar det.»

«Givetvis Marko. Du känner mig. Jag har aldrig svikit ett förtroende och att inte föra hemligstämplad information vidare sitter i ryggmärgen på mig sedan tiden då jag var aktiv. Du kan vara helt lugn.»

«Jag trodde väl det, men som du förstår kände jag mig tvungen att ändå föra det på tal.» Marko gjorde en konstpaus.

«Kommer du ihåg att en brittisk diplomat hastigt dog i London för inte så länge sedan? Han hette Campbell och var favoritkandidaten till posten som ny ordförande för EU-kommissionen.»

«Jag har för mig att jag läste något om det i en av dagstidningarna», svarade Sergei dröjande för att ge sken av att han försökte komma ihåg händelsen. «Dog han inte av en hjärtattack?»

«Exakt», bekräftade Marko. «Men han fick hjälp med den.»

«Nu hänger jag faktiskt inte med. Det där var väldigt gåtfullt sagt.»

«Campbell blev mördad», upplyste Marko med illa dold förtjusning av att kunna servera något smaskigt för sin väns öron.

«Va», utbrast Sergei med stor spelad förvåning. «Mord! Är det verkligen sant?»

«Japp.»

«Men hur i hela världen kan du veta det?» Sergei fick ett bekymrat uttryck i ansiktet.

«Inside information. Det är ju sådant jag är bra på att fånga upp. Men som sagt. Här på ambassaden är det bara jag som känner till det. Inte ens ambassadören vet något.»

«Top secret med andra ord. Och en källa har förstås försett dig med den informationen», gissade Sergei.

«Naturligtvis, men den är så hemlig att jag inte ens vågar andas vem det är så här på telefon. Oss emellan kan jag i alla fall säga så mycket att jag aldrig i mitt liv på KGB eller senare varit med om eller hört talas om något så djävulskt utstuderat.»

«För att komma från dig måste det vara något riktigt raffinerat», anmärkte Sergei.

«Det kan du skriva upp. Hjärnan bakom upplägget, jag menar alltså källan, måste ha legat allra överst på skalan av intelligens och strategiskt tänkande. I vart fall är jag själv inte ens i närheten, även om jag anses vara en bra analytiker och strateg. Inte heller du i din vildaste fantasi skulle ha kunnat hosta upp en sådan innovation.»

«Det där var inte snällt sagt», sa Sergei lite surt.

«Du menar att du inte är smart nog?» undrade Marko förvånat.

«Inte alls. Det är klart att det funnits och finns briljantare hjärnor än din och min.»

«Tack för den passningen», inflikade Marko.

«Vad jag menade var att du lyckats kittla min nyfikenhet och min agentfåfänga så till den grad att jag tror jag håller på att gå upp i limningen», förklarade Sergei. «Är det så att du vet vem mördaren är också?»

«Både ja och nej.»

«Du är väldigt hemlighetsfull med både det ena och det andra», påpekade Sergei.

«Ibland måste man vara det.»

«Jag utgår ifrån att det var ett beställningsmord», fortsatte Sergei.

«Rätt gissat», bekräftade Marko.

«Och du vet förstås vem som var beställare också.»

«Ja. Och för att bespara dig en följdfråga tänker jag inte avslöja vem det är heller, inte på telefon. Alltför känsligt och hemligt som du kanske förstår.»

«Det ante mig. Vi lämnar den frågan. Men när det gäller din så kallade hemliga källa sitter du på explosiv information, rena tickande bomben», fastslog Sergei.

«Vem har du som backar upp dig, om du skulle åka ut i kylan? Inte för att jag tror att du skulle klanta till det, men ibland kan man hamna i onåd för struntsaker hos sin chef. Och i ditt fall också bland topparna på den ryska säkerhetstjänsten. Vi har ju erfarenhet av det både du och jag från tiden på KGB.»

Marko blev tyst några sekunder. «Ja tyvärr. Man kan aldrig vara hundra procent säker. Förutom mig är det endast två av de högsta hönsen inom vår egen säkerhetstjänst som känner till källan.»

«Så du tror att de skulle stötta dig om det börjar osa katt?»

«Det utgår jag ifrån», hördes det lite tveksamt från Marko.

«Kom igen. Du vet lika bra som jag att inget offer är för stort för att tillvarata statens intressen och framför allt deras egna.»

Det blev tyst en stund innan Marko tog till orda igen. «Jag måste erkänna att jag inte tänkt så långt, men vid närmare eftertanke har du alldeles rätt. De skulle nog inte tveka att offra sin egen mor om det krävdes.»

«Där ser du», konstaterade Sergei. «Skulle det inte kännas tryggt och säkert att ha någon som höll dig om ryggen?»

«Absolut, jag skulle nog se det mer eller mindre som en livförsäkring», erkände Marko. «Men det finns bara en som jag skulle ha så stort förtroende för.»

«Och vem skulle det vara?»

«Du naturligtvis. Den gången du räddade mitt liv finns ständigt i mitt medvetande. Du var beredd att offra ditt liv för mig. Det är det största man kan göra. Jag glömmer det aldrig. Lyckligtvis klarade vi oss båda två.»

RECENSIONSEX

«Jag kommer ihåg», sa Sergei. «Det var nära ögat. Men du skulle ha gjort samma sak för mig.»

«Absolut», sa Marko med värme.

«Så vad säger du? Ska vi sluta en deal om att jag blir din backup, eller vad vi ska kalla det för, plus din rådgivare? Det kan vara skönt att få diskutera kniviga frågor med färsk ögon och öron utifrån. Och som dessutom varit med i gamet och håller tätt. Rådgivningen är förstås gratis.»

«Vem kan säga nej till ett sådant erbjudande», sa Marko tacksamt.

«Då inser du också vad det innebär», gissade Sergei.

«Du menar dom där två känsliga frågorna vi pratade om nyss?»

«Just det», bekräftade Sergei.

«Nu har jag sagt så mycket så jag lär väl inte komma undan det», sa Marko sakta. «Faktum är att det skulle kännas rätt skönt att få prata av sig det plus en del annat också för den delen.»

«Avgjort», slog Sergei snabbt till. «Då är frågan när vi ska träffas. Paris är väl den lämpligaste platsen?»

«Ja, så måste det bli. En dag nästa vecka kanske.»

«Det passar mig perfekt», sa Sergei. «Vad sägs om tisdag?»

«Ett ögonblick ska jag kolla. Tyvärr är jag upptagen då. Men hur har du det på onsdag?»

«Det går också bra», svarade Sergei.

«Finemang. Då säger vi onsdag. Ta morgonplanet från Moskva så hämtar jag dig på flygplatsen.»

«Det ska bli riktigt roligt att träffas igen, och spännande», sa Sergei uppskattande.

«Jo, en sak till. Jag höll nästan på att glömma det. Om Gailard visar sig vara han på säkerhetstjänsten, kan du få fram ett foto av honom?»

«Ett foto? Vad ska du med det till?»

Sergei tyckte sig höra hur Marko studsade till inför frågan.

«Att min affärsbekant skulle ha något att göra med någon på den franska säkerhetstjänsten tycker jag verkar långsökt.

RECENSIONSEX

Det har säkert blivit något missförstånd. Är det en affärsuppgörelse som ligger i botten har man säkert träffats. Har jag ett foto att visa upp kan han lätt bekräfta om han känner igen honom eller inte. På så sätt kunde vi få frågan ur världen.»

«Det låter rimligt», kommenterade Marko men lät fortfarande tveksam.

«Ett foto ska nog inte vara så svårt att fixa. Vi säger det ifall jag får napp. Vi ses nästa vecka.»

Mannen var inte lång men verkade längre än han var. Inte heller var han särskilt tung men gav ändå intryck av att ha en välmående figur. Hans behagliga ansikte med tjocka ögonbryn, trimmade hår och ljusa skägg kombinerat med alerta blå ögon och ett till synes ständigt leende gav intryck av en man som njöt av livet. Han var klädd i ljusgrå, kortärmad skjorta och jeans.

Det var Marko, militärattachén vid ryska ambassaden i Paris, som stod och väntade på ankommande passagerare på Charles de Gaulle flygplatsen. Den som eventuellt iakttog Marko och observerade de gemytliga ansiktsdragen skulle antagligen gissa att han väntade på sin käresta. Klockan var halv tolv på onsdagen näst sista veckan i oktober och planet från Moskva hade nyss landat.

Sergei nickade med ett leende på sina läppar igenkännande när han på avstånd fick se Marko. Han var i stort sett sig lik sedan Sergei såg honom senast och verkade vara vältränad. Marko hade i sin ungdom varit elitidrottare, en av Sovjetunionens främsta på hundra meter med ett personbästa på 10,37. På KGB gick han under namnet Vesslan.

«Välkommen, kul att se dig igen», hälsade Marko när de gav varandra en rysk björnkram.

«Detsamma», sa Sergei.

«Har resan gått bra?»

«Ja, inga problem. För en gångs skull höll de tiden också.»

När de kom ut ur terminalen gick Marko fram till en ledig taxi.

«Ska vi åka taxi?» frågade Sergei förvånat. «Jag trodde du hade din egen bil.»

«Idag är jag extra försiktig», sa Marko. «Jag var upp på ambassaden ett par timmar innan jag åkte hit och har bilen parkerad där. Anledningen var att jag upptäckte att vi hade ambassaden under uppsikt, två män i en bil, förmodligen från säkerhetstjänsten. De vet vilken bil jag har och de kan lätt ha koll på den.»

«Ja, sådana detaljer hör ju till jobbet», tyckte Sergei.

«Därför gick jag ut bakvägen och haffade en taxi. Säkerhetsfolket kan sitta och glo där bäst dom vill. Jag dyker inte upp förrän i morgon. Det är alltid roligt att retas lite.» Marko skrattade lätt.

«Katt- och råtta leken har sina poänger», höll Sergei med om. «Men det händer väl inte så ofta längre?»

«Nej, men det förekommer. Att de hade bevakning på ambassaden idag gjorde mig faktiskt lite orolig.»

De steg in i taxin och satte sig i baksätet.

«Les Quatre Temps», sa Marko till taxichauffören.

«Vad är det för något?» undrade Sergei.

«Ett stort shoppingcenter. Jag tänkte vi kunde ta en fika eller lunch där, vilket som passar dig. Dessutom ingår det i min plan idag för att göra det svårare för den som eventuellt skuggar mig. Jag tror inte att det är så, men man kan aldrig vara hundra procent säker.»

Sergei stirrade förvånat på Marko. «Målar du inte fan på väggen helt i onödan nu?»

«Nej, han finns redan där. Som jag nyss antydde. Idag tar jag inga som helst risker. Det är bättre att vara misstänksam nu än ångra sig senare. Är bevakningen av ambassaden idag en ren tillfällighet eller inte? Det är något jag funderat på en hel del på vägen ut till flygplatsen.»

«Kan någon ha snappat upp vårt samtal förra veckan?» frågade Sergei.

«Tanken har slagit mig», svarade Marko. «Nej, inte en chans och ändå. Med dagens sofistikerade teknik är det snart ingenting som förvånar mig. Å andra sidan är det nog inte många som behärskar ryska, speciellt inte fransmän. För dem är det bara franska som duger.»

RECENSIONSEX

«Ja, konservativa när det gäller språk. Med de försiktighetsmått du vidtagit tror jag vi kan känna oss lugna», fastslog Sergei. «Det märks att du inte tappat stinet.»

«Visserligen har man väl blivit lite ringrostig med åren, men det mesta sitter där det ska.»

«Vad har du för plan efter shoppingcentret? Ska vi hem till dig?»

«För fan Sergei. Det skulle vara som att bjuda in ovälkommet besök på fest. Nej min våning kan vi glömma. Det blir ett hotellrum. Du ska ju ändå bo någonstans och då är ett hotell det perfekta stället för vårt samtal.»

«Har du bokat rum åt mig?»

«Nej, det ingår också i planen», förklarade Marko. «Dessutom visste jag inte i vilket namn du kommer att checka in med. Jag antar att du har flera pass med dig.»

«Självklart, det ingår alltid i utrustningen.»

«Vi får hoppas att det finns något ledigt rum på hotellet dit vi ska.»

«Och vilket hotell är det?» undrade Sergei.

«Vi tar det senare», avslutade Marko samtalet.

Efter att ha intagit en lätt lunch på en av restaurangerna i shoppingcentret strosade de runt ett tag bland alla affärer i myllret av människor. De kunde snart konstatera att ingen skuggade dem så de gick ut och haffade en taxi.

«Musée des Arts Décoratifs», sa Marko till taxichauffören.

Sergei tittade förvånat på Marko. «Har du tänkt dra iväg med mig till ett museum också.»

Marko skrattade. «Inte idag, en annan gång ifall du är inresserad.»

Så småningom kom de fram till museet på 107 Rue de Rivoli.

«Vad händer nu?» frågade Sergei och vände sig mot Marko när taxin åkt iväg.

«Dags för en uppfriskande promenad. Du gillar väl frisk luft?»

Sergei satte näsan i vädret och sniffade. «Om den är så värst frisk är väl tveksamt, men definitivt bättre än i Moskva. Du bjuder i alla fall på en fin höstdag i Paris.»

«Kom», uppmanade Marko. «Hotellet ligger några kvarter bort.»

Den uppfriskande promenaden på Rue de Rivoli var välgörande då de båda tidigare KGB-agenterna kopplade bort tankarna på presumtiva förföljare och allt hysch hysch kring kommande samtal.

«Där borta ser du hotellet», upplyste Marko och pekade på det ljusbruna, fyrstjärniga hotellet i gammal aristokratisk stil.

När de kom närmare såg Sergei namnet på hotellet lysa från fasaden: Saint James & Albany Hotel – Spa.

«Hotellet riktar sig främst till affärsresande och jag tänkte det kunde passa bra», informerade Marko. «Det ligger centralt och nära till bland annat Place de la Concorde och Musée du Louvre. Du har en metrostation inte alls långt ifrån hotellet också.»

«Perfekt», betygsatte Sergei.

«Jag väntar borta vid hissarna», sa Marko när de kom in i lobbyn som andades klass och stil.

Sergei gick fram till receptionen där en mörkhårig, attraktiv kvinna stod med ett välkomnande leende.

«Good afternoon», hälsade Sergei.

«Good afternoon Sir. Har ni bokat rum?»

«Nej.»

«Vad har ni för önskemål?»

«Enkelrum, men dubbelrum går också bra.»

Receptionisten kollade i sin dator och tittade sedan upp med ett beklagande uttryck i ansiktet.

«Tyvärr är alla enkel- och dubbelrum upptagna, men vi har en Junior Suite ledig om den är tänkbar. Sviten ligger på tredje våningen och har ett ypperligt läge mot vår privata trädgård. Den har både sovrum och vardagsrum. Jag kan verkligen rekommendera den.» Hon tittade inbjudande på Sergei.

RECENSIONSEX

«Faktum är att den skulle passa alldeles utmärkt», svarade Sergei vid närmare eftertanke. «Vad kostar den förresten?»

«Trehundratjugo euro.»

Sergei nickade. «Inga problem.»

«Hur länge tänker ni stanna?»

«I första hand ett par dagar, men det kan bli fler.»

«Då ska vi se. Vill ni vara vänlig och fylla i formuläret här.»

Hon lade upp blanketten framför Sergei.

«Får jag be om ert pass också», uppmanade hon.

Sergei tog fram sitt brittiska pass och räckte över.

«Tack.» Receptionisten kontrollerade uppgifterna som Sergei fyllt i och passet och nickade bekräftande att allt var i sin ordning. Hon tog fram nyckelkortet och lämnade över det tillsammans med passet.

«Välkommen Mister Smith. Hoppas att ni kommer att trivas hos oss. Tveka inte att ta kontakt med mig om ni behöver hjälp med något. Jag heter Nicolette och finns här fram till klockan tio i kväll. Svit 126 och som sagt, tredje våningen.»

Sergei gick bort till hissarna där Marko väntade.

«Allt gick som smort, antar jag», kommenterade Marko när de steg in i en av hissarna och Sergei tryckte på knappen för tredje våningen.

«Jajamän. Det blev en svit, faktiskt det enda som var ledigt, men den passar utmärkt för vårt samtal.»

«Absolut. Stilig kvinna i receptionen förresten. Hon skulle passa dig bra.»

Sergei skrattade. «Säkert. Hon var mycket trevlig och serviceminded.»

Hissen stannade till på våning tre och dörrarna öppnades. Sergei och Marko gick bort till svit 126.

Sergei satte in kortet i dörrlåset. En grön lampa tändes och det sa klick. Han öppnade dörren och sträckte ut sin vänstra arm mot Marko. «After you.»

«Snygg svit», konstaterade Marko när han sett sig omkring. «Ovanligt med de mörka träpelarna och balkarna i taket. De har fått fram en karaktär av gammalt och nytt. Jag gillar det faktiskt.»

Ljusa, rostbruna mattor täckte golven och matchade de ljusa väggarna. Tyget på sängar och möbler gick i samma färg som mattorna. Fräscha blommor i kristallvaser på borden hälsade gästerna välkommen. På bordet i vardagsrummet fanns dessutom en champagneflaska och välfyllda skålar med frukt och praliner.

Sergei och Marko slog sig ner i soffgruppen.

«Skönt att äntligen kunna koppla av i lugn och ro», började Sergei. «Du har rätt. Sviten har klass.»

Hans ögon föll på champagneflaskan. «Vad sägs om lite champagne?»

«Utmärkt förslag.»

Sergei öppnade champagneflaskan och hällde upp i glaset. Han höjde sitt glas. «Na zdorovje!»

«Na zdorovje!» svarade Marko med ett brett leende.

Det blev tyst en stund medan de njöt av den goda champagnen. Sergei sträckte sig framåt och tog ett par praliner.

«Då så», sa han och stoppade in en pralin i munnen. «Det kanske är dags att prata om det jag kom hit för.»

«Exakt», svarade Marko. «Var tycker du vi ska börja?»

«Vi har tre huvudfrågor», sa Sergei eftertänksamt. «Varför inte börja bakifrån och ta den minst intressanta först, nämligen Maurice Gaillard. Fick du något napp?»

«Ja. Det är faktiskt han på säkerhetstjänsten, vilket gjorde mig förvånad. Jag fattar inte hur din affärsbekant kan ha något med franska säkerhetstjänsten att göra. Mycket märkligt, helt obegripligt.» Marko skakade oförstående på huvudet.

«Som jag sa när vi pratades vid senast måste det ha blivit ett missförstånd», antydde Sergei. «Precis som du tycker jag det är långsökt att en rysk affärsman skulle vara inblandad på något sätt med den franska hemliga polisen. Det enda jag kan tänka mig är om min bekant har gjort affärer med suspekta personer i Frankrike och att säkerhetstjänsten fått nys om det. Om det är så, vilket jag inte vet, ser det allvarligt ut. Men vi kanske inte ska fördjupa oss alltför mycket i det. Fick du fram något foto?»

RECENSIONSEX

Marko fiskade upp tre foton ur bröstfickan och lade framför Sergei. «Det där är Maurice Gaillard. Jag tog dem själv för några dagar sedan med teleobjektiv. Hyfsat bra, om jag får säga det själv.»

Sergei böjde sig fram och lade fotona bredvid varandra på bordet. Ett var i helbild, ett i brösthöjd och ett med bara ansiktet. Han studerade Gaillard noga och lät blicken vandra från det ena fotot till det andra.

Maurice Gaillard hade reslig, smärt kroppsbyggnad, svart, kort hår, spetsig näsa och bestämda anletsdrag. Typiskt franskt utseende tänkte Sergei för sig själv.

«Inte illa. Du hanterar kameran som ett proffs», bedömde Sergei.

«Tack. Det är inte första gången som du förstår.»

«Känner du till något om Gaillard?» undrade Sergei utan att låta alltför nyfiken.

«En del», svarade Marko.

«Är det en hårding?»

«Som jag förstått det, ja.»

«Vi ödslar inte mer tid på honom. Jag ska lämna över fotona till min affärsbekant så blir han säkert nöjd.»

«Varför blandade han in dig överhuvudtaget?» frågade Marko.

«Han känner till min bakgrund och att jag har kontakter lite varstans, så jag antar det var därför.»

«Det låter troligt. Men ett gott råd på vägen. Säg åt din affärsbekant att vara försiktig och klippa alla eventuella band till säkerhetstjänsten. Killarna där är inte att leka med», upplyste Marko med allvarlig min.

Sergei nickade jakande. «Du har rätt. Jag ska förmedla det. Vi går över till den andra frågan, den om den mördade engelsmannen. Vad hette han nu igen?»

«George Campbell», svarade Marko.

«Ja visst ja, nu kommer jag ihåg. Han blev alltså mördad?»

«Ja.»

«Men ingenting har framkommit i nyhetsflödet att det

rörde sig om mord. Om jag inte minns fel var det en naturlig dödsorsak. Så hur kan du vara så säker på att han blev mördad?»

Marko log. «I och för sig är det andrahandsinformation jag fått, men som jag bedömer som mycket trovärdig. Det var ett kontraktsmord.»

«Kontraktsmord!» utbrast Sergei och spelade mycket förvånad. «Vem förmedlar sådan klassificerad information?»

«En säker källa.»

«Är det den så kallade hemliga källan du pratat om?»

«Ja.»

«Du kanske till och med vet vem som lejdes för uppdraget?»

«Självklart», replikerade Marko belåtet. «Han kallas Scorpionen. Har du hört talas om honom?»

Sergej behärskade sin förvåning och tog en klase vindruvor från fruktfatet och låtsades tänka. «Ibland når vissa rykten även mig», kom det efter en stund.

Marko småskrattade. «Vad jag kommer ihåg hade du väldigt långa öron som fångade upp både det ena och det andra när du var ute på fältet. Du är alltså inte helt obekant med namnet?»

«Både ja och nej. Jag ska berätta en sak för dig som jag inte talat om för en enda själ.»

Marko satte sig upprätt och väntade spánt på vad Sergei skulle leverera. «Jag är idel öra.»

«För inte alls längesedan var jag i Dubai. Jag har fortfarande en del värdefulla kontakter i några av länderna i regionen, bland annat inom deras underrättelseverksamhet. Jag träffade en av deras agenter och han berättade att det cirkulerar ett rykte om en yrkesmördare som går under namnet Scorpionen.»

«Där nere i arabvärlden? Det är ju inte direkt vad man kunde vänta sig. Hur kommer det sig att det har spritts ända dit?»

Sergei skakade på huvudet. «Jag reagerade precis som du, men han avslöjade en sak som eventuellt förklarar det hela.»

Marko höjde på ögonbrynen. «Och?»

«Det ryktas att Scorpionen är en arabisk kvinna.»

Marko blev lång i ansiktet av förvåning. «Arabisk kvinna? Jag tror knappt mina öron. Nu är det du som överraskar mig. Att Scorpionen skulle vara en kvinna fanns inte i min värld, än mindre från ett arabland. En muslimsk kvinna. Visserligen känner jag till att självmordsbombare i Irak, Pakistan och Afghanistan ibland är kvinnor, men yrkesmördare. Det låter nästan för bra för att vara sant. Vad tror du själv förresten?»

«För det första visste inte min kontakt vilken nationalitet hon har, om nu ryktet är sant att det verkligen är Scorpionen, vilket alltså ingen kunnat bekräfta. Men som du vet, ingen rök utan eld.»

Sergej försåg sig med några frestande praliner igen innan han fortsatte. «Är det en arabisk kvinna kan hon förstås vara från Förenade Arabemiraten eller Saudiarabien men egentligen från vilket arabland som helst. Det finns ju flera att välja mellan. Vad jag själv tror?»

Marko nickade.

«Egentligen tror jag ingenting. Ett rykte är ett rykte, varken mer eller mindre. Det kan finnas substans bakom det, men också vara hur ihåligt som helst. Vet man förresten på vilket sätt Scorpionen mördade den brittiske diplomaten?»

«Nej, inga som helst spår. Det är det som är så konstigt», svarade Marko.

Sergei noterade upplysningen med djup tillfredsställelse. «Inget våld användes alltså?»

«Nej.»

«Scorpionen måste med andra ord vara smart», konstaterade Sergei.

«Det får man nog säga är ett understatement.»

«Jag skulle inte bli överraskad om det trots allt finns substans i ryktet att det är en kvinna», sa Sergei.

«Säger du det. Vad får dig att dra den slutsatsen?» Marko lät inte alls övertygad.

«Avsaknaden av yttre våld. Kvinnor har inte samma fysiska

styrka som män, generellt sett i alla fall. Alltså har den här kvinnan, arabisk eller inte, använt sig av smartare metoder, både för att inte väcka uppmärksamhet och för att lämna så lite spår efter sig som möjligt. Dessutom tycker jag namnet Scorpionen passar bra in på en kvinna.»

Marko drog på munnen. «Det åtminstone kan jag hålla med om, giftigare med andra ord.»

«Just det. Vem var det som hyrde in Scorpionen?»

«Franska säkerhetstjänsten. Enligt min källa alltså.»

«Nu blir jag verkligen förvånad. Av vilken anledning skulle den vara inblandad?»

Marko kliade sig i huvudet. «Bra fråga, men jag har ingen aning. Min gissning är att det har med speciella kontakter att göra, högt upp skulle jag tro. Det är nämligen så att det var säkerhetstjänsten som tog kontakt men gjorde det på uppdrag av någon.»

«Det hela blir snurrigare och snurrigare. Vem var det?»

«Ingen vet. Locket är på. Det är tyst som i graven. Om jag fått rätt information finns det endast en person som vet vem den verkliga uppdragsgivaren är.»

«Det börjar bli intressantare och intressantare», sa Sergei tankfullt. «Vem är denna betydelsefulla person?»

«Högste chefen för säkerhetstjänsten.»

«Och han säger ingenting?»

«Nej, det är knäpptyst. Inget har läckt ut. Det är så hemligt det kan bli.»

Sergei blev tyst en lång stund. «Men hur kan du sitta på den typen av inside information?»

Marko smålog. «Ja, då halkar vi in på den tredje frågan, nämligen den hemliga källan. Vi har en mullvad inne i det allra heligaste.»

Sergej studsade till. «Idag, 2009? Det låter som ett skämt.»

«Det kan tyckas så, men så är det och det är en lång historia.»

«Nu känns det som om jag behöver en styrketår innan vi fortsätter», sa Sergei och sträckte sig efter champagneflaskan.

RECENSIONSEX

«Passar mig utmärkt, men sa du inte styrketår?»

Sergei hejdade sig och pekade skämtsamt mot Marko.
«Aha, nu vet jag vad du menar. Du har alldeles rätt. Vodka, eller hur?»

«Vad annars?» sa Marko med ett brett leende.

«Jag fixar det», sa Sergei och gick bort till telefonen och slog numret till receptionen.

«Receptionen, Nicolette.»

«Det är James Smith i svit 126.»

«God afton Mister Smith, vad kan jag stå till tjänst med?»

«James går alldeles utmärkt.»

«Vad kan jag hjälpa dig med James?»

Sergei tyckte sig höra hur Nicolettes behagliga röst fick en varm underton och för sin inre syn såg han hennes bländande leende och de glittrande, mörkbruna ögonen inramat av det svarta glänsande hårsvallet.

«Jag skulle vilja få upp en flaska vodka och två glas.»

«Naturligtvis. Någon speciell sort?»

«Smirnoff, om den finns.»

«Det är jag säker på. Jag ska se till så du har den om några minuter.»

Mycket riktigt. Inom fem minuter knackade det på dörren. Sergei gick och öppnade. Utanför stod en upppassare med Smirnoff flaskan och två glas på en bricka. Där fanns också en skål med cashewnötter. Han gick in och ställde brickan på bordet i hallen.

«Får jag be om er signatur på notan Sir.»

Sergei satte dit sin väl inövade namnteckning för James Smith. Han stack handen i bröstfickan och tog fram en fem-eurosedel och gav servitören.

Denne bugade sig. «Thank you Sir.»

Sergei gick in i vardagsrummet och ställde ifrån sig brickan.

Marko som stått och tittat ut på den inre trädgården gick tillbaka och satte sig i fåtöljen igen.

«Minsann har du inte min favorit», sa han och slickade sig om munnen med ett smackande läte.

«Endast det bästa är gott nog», konstaterade Sergei med ett leende. Han öppnade flaskan och höll upp i glaset.

Sergei höjde glaset. «Na zdorovje!»

«Na zdorovje!»

«Ah», undslapp sig Marko. «Den kallar jag för en styrketår.»

Hans ögon fastnade på lappen som låg på brickan. «Vad är det för lapp som ligger på nötskålen?»

Sergei fäste blicken mot nötskålen. «Ingen aning. Jag har faktiskt inte lagt märke till den förut», svarade han och tog fram lappen.

With compliments from Nicolette.

Sergei räckte över lappen till Marko. «Vad säger du om den?»

Marko skrattade. «Hon i receptionen gissar jag.»

«Precis.»

«Du föll henne tydligen i smaken när du checkade in?»

«Inte vet jag. Jag kanske bara är hennes typ, gjorde ett bra intryck.»

«Förmodligen. Det är ju i så fall inte första gången, om jag känner dig rätt.»

«Man kan inte rå för att man är populär», sa Sergei med en nonchalant min och tog några praliner igen.

«Du gillar visst andra sötsaker också», observerade Marko.

«Ja, choklad är en av mina laster. Dessutom är det nyttigt, speciellt mörk choklad. Tillsammans med cashewnötter blir det en utsökt kombination.» Sergei stoppade in några nötter i munnen. «Excellent, förse dig.»

«Några nötter kanske, men annars jag håller mig till frukten. Skönt att vi fick en paus i smacket. Var var vi någonstans?»

«Du nämnde att mullvaden finns inne i det allra heligaste. Det leder mina tankar till Vatikanen och påven», sa Sergei. «Men jag antar du inte syftade på kyrkans domäner.»

Marko drog på munnen. «Knappast, det är liksom inte mitt område. Nej, vad jag menade är att han sitter så nära makens centrum som det är möjligt. Han är president Fouberts säkerhetsrådgivare.»

«Holy shit», utbrast Sergei och höll på att sätta en nöt i hal-sen. «Det var det värsta jag hört eller rättare sagt det bästa. Sagolikt, outstanding. Jag vet inte vilka superlativer som ger rättvisa åt en sådan bedrift. Hur i hela världen har ni lyckats med det?»

«Lång och målmedveten planering och strategi. Som jag sa tidigare så är det en lång historia och hände långt före min tid här.»

«Berätta!» uppmanade Sergei.

«Gärna. Jag har inte alla detaljer, men allt väsentligt känner jag till. Vi får gå tillbaka några generationer, ända till 1920-talet. Då emigrerade nämligen det franska paret Lacombe till Ryssland, närmare bestämt till Sant Petersburg. De tillhörde franska vänstern och drogs till det kommunistiska Ryssland. Mannen var en framstående läkare och forskare inom medicin och kvinnan professor i konstvetenskap. Hon var dessutom en duktig konstnär, speciellt inom landskapsmålning. Som du förstår hade de inga som helst problem att få jobb och etablera sig i det ryska samhället.»

Sergei nickade. «Ingen dålig bakgrund för emigranter måste jag säga. De kom väl snart in i societetscirklarna också gissar jag.»

«Exakt. De togs emot med öppna armar. Fransmän hade generellt högt anseende, ansågs tillhöra eliten i Europa, speciellt den kategori det här paret tillhörde.»

«Jag antar att deras politiska hemvist inte var en nackdel», gissade Sergei.

Marko skrattade. «Tvärtom, det var som en skänk från ovan. Paret Lacombe gick snart med i det kommunistiska partiet och blev framträdande figurer där. Paret fick fyra barn, tre pojkar och en flicka. Alla barnen fick franska förnamn. Föräldrarna ville förmodligen inte släppa taget om sina rötter. Två av sönerna fick en spikrak karriär inom det militära, blev höga officerare, en inom armén och den andre vid flygvapnet. Att det gick så bra för dem var en kombination av föräldrarnas ställning i partiet och egna meriter.»

«Partiboken har alltid varit en tillgång», konstaterade Sergei. «Påfyllning?» undrade han och sträckte sig efter vodkaflaskan. «Självklart.»

«Vad hände sedan?» frågade Sergei efter att återigen försett sig med några praliner och nötter.

«Jo, nu börjar det intressanta», fortsatte Marko. «KGB fick så småningom upp ögonen för den som var inom armén, en riktig hårding och strateg, och rekryterade honom.»

«Inte så konstigt», kommenterade Sergei som spánt väntade på fortsättningen.

«Exakt. Stephan, som han hette, träffade en lovande konstnär som hade studerat för hans mamma på universitetet och tagit privatlektioner av henne i målerikonsten. De gifte sig och fick tre barn, en pojke och två flickor.»

«När i tiden var det här?» undrade Sergei.

Marko tänkte en stund. «Det måste ha varit i slutet på femtio-talet. Om jag inte minns fel gifte de sig 1958. I början på 1970-talet började det hända saker. Någon intelligent hjärna på KGB hade tänkt ut en sinnrik plan för att nästla in sig i Frankrike. Stephan och hans fru fick erbjudande om att flytta till Paris. Lockbetet för paret och täckmanteln för deras verksamhet blev ett konstgalleri.»

Sergei nickade och gjorde en grimas. «Fascinerande.»

«Det kan man säga. Listigt också med tanke på det franska efternamnet och att Stephan är både franskt och ryskt pojknamn. Hans fru Katarina blev eld och lågor över konstgalleriet. KGB satsade stort, sparade inga medel. En fashionabel fastighet i centrala Paris köptes in där man inredde ett stort konstgalleri och ovanför det en stor våning åt familjen. Inte nog med det. Inledningsvis köpte Katarina in verk av stora och mindre kända mästare, betalda av KGB förstås.

Konstgalleriets profil skulle vara fransk och rysk konst. Bland de mera kända franska konstnärerna fanns Cazin, Lorrain och Monet och bland de ryska Chagall, Shishkin och Aivazovsky. Den sistnämnda är världens främste marinmålare. Du kanske känner till honom?»

RECENSIONSEX

«Jag är inte så värst intresserad av konst, men honom känner jag faktiskt till», medgav Sergei. «Du verkar vara väldigt initierad i konst. Hur kommer det sig? Jag har inget minne av att du hade dragningar till konsten.»

Marko smålog. «Det stämmer nog. Men jag har blivit det på senare år.»

«Jaså», sa Sergei förvånat. «Får man fråga varför?»

«Jag återkommer till det», svarade Marko och fortsatte.

«I konstgalleriet inredde Lacombe också ett särskilt visningsrum med gräddan av rysk och fransk konst som inte var för försäljning. KGB såg till att ryska staten lånade ut tavlor och när det gällde fransk konst köpte man upp ett antal dyrbara tavlor.»

«Med den satsningen gissar jag att KGB:s målsättning var att göra konstgalleriet till det främsta i Paris för att locka dit folk och knyta värdefulla kontakter, speciellt inom societeten», sa Sergei.

«Exakt, det var strategin.»

«Fortsätt!» sa Sergei.

«De två döttrarna fick smak för konsten så de gick i mammas fotspår och tog så småningom över konstgalleriet. Och då passar det bra att jag avslöjar mitt nyvakna intresse för konst.»

Sergei rätade på sig och spetsade öronen. «Jaa.»

«Jag har ihop det med en av döttrarna.» Marko lade upp ett belåtet leende.

«Du serverar idel överraskningar min vän. Hur lyckades du få in en fot där?»

Marko skrattade. «Det gick av sig själv. Skämt åsido. Jag blev faktiskt presenterad av sonen i familjen. Han heter Raul och det är han som är den hemliga källan.»

Sergei visslade till. «Det är tydligen fler än en som är med i det här rackarspelet. Är ni gifta?»

«Nej, sambos.»

«Och hur länge har du känt henne? Jag antar hon har ett namn också.»

RECENSIONSEX

«Hon heter Clemence. Jag träffade henne på ett party för fem år sedan. Det tog väl nästan ett års bearbetning innan jag hade henne i hamn och vi blev ett par.»

«Man får gratulera.»

«Tack.»

«Hur lyckades Raul komma in i maktens korridorer?»

«Alla turer kring det känner jag inte till, men så mycket vet jag att hans pappa gjorde ett bra jobb.»

«Uppenbarligen.»

Marko fortsatte. «Pappan var sonens föredöme och han lyckades få in Raul på den rätta politiska banan, om du förstår vad jag menar.»

Sergei log. «Ungefär.»

«Raul intresserade sig för pappans bakgrund inom det militära och fick smak för tuffa utmaningar. På sommarloven och ett par vinterveckor under studierna vid universitetet tränade han med de sovjetiska elittrupperna. Blev duktig fallskärmschoppare också.»

«Men satsade inte på den militära banan», förmodade Sergei.

«Nej. Han gillade som sagt fysiska utmaningar, men framför allt hade han läshuvud, var extremt begåvad, hade ett IQ på 190. Vad säger du om det?»

«Imponerande. Han behövde nog inte anstränga sig i onödan under studietiden», gissade Sergei.

«Förmodligen inte», höll Marko med om. «Hur som helst. Rauls far såg till att sonen läste de rätta ämnena eller snarare fick honom intresserad. Jag tror att det var pappan som insåg Rauls potential som toppagent. Inte den traditionella som du och jag var under det kalla kriget utan mer som analytiker av säkerhetspolitik, men också politik i ett bredare perspektiv. Den franska givetvis men i ännu högre grad den europeiska. Pappan måste ha haft en särskild känsla för hur samarbetet inom Europa utvecklades och Frankrike som en av de ledande nationerna. Och det är ju där vi är idag. Frankrike tillsammans med Tyskland är de tongivande inom EU och som gärna vill styra och ställa.»

«Inte dåligt», kommenterade Sergei. «Jag är imponerad. Var det det här som KGB hade tänkt sig?»

«Nej, jag tror inte det. Det var nog pappan som insåg möjligheterna och fick KGB:s välsignelse.»

«Och den militära sidan, försvarshemligheter och sådant?»

«Det fanns förstås med i bilden också eftersom det var det pappan i huvudsak hade jobbat med. Det Raul mer kom in på var information och analys av NATO och EU:s framtida roll. Som säkerhetsrådgivare åt presidenten satt den biten som handsken.»

«Men hur lyckades Raul få den positionen?»

«Idogt arbete och planering där huvudingredienserna var kontakter och begåvning. En så extrem begåvning som Rauls stack naturligtvis ut och lämnade ingen oberörd. De rätta examina och kontakterna banade vägen. Raul och givetvis hans pappa är ett av få guldägg som KGB värpt, åtminstone i modern tid.»

«Det är jag den förste att stämma in i», fastslog Sergei. Han tog vodkaflaskan. «En liten tår till?»

«Absolut», sa Marko uppskattande. «Jag börjar bli torr i munnen.»

«Samma här.»

«Då har jag en tämligen klar bild om bakgrunden», sa Sergei. «Men för att knyta ihop säcken. Har du någon aning om motivet bakom mordet på engelsmannen?»

Marko tänkte till en stund. «Svårt att säga. Här är vi i allra högsta grad inne på området spekulationer. Den fulla sanningen har så långt jag kan förstå endast en person.»

«Vem då?»

«Uppdragsgivaren.»

«Och hur kan du vara så säker på att det endast är en person som är uppdragsgivare. Det skulle kunna vara flera, till exempel en grupp, eller hur?»

«Ja, det har du faktiskt rätt i», sa Marko tankfullt. «Men är det en grupp är det fortfarande en uppdragsgivare.»

Sergei kostade på sig ett erkännande leende. «Du får sista

ordet där. Men har jag fattat det rätt att det bara är högste chefen för säkerhetstjänsten som vet vem uppdragsgivaren är?»

«Det stämmer», bekräftade Marko.

«Så då är frågan. Vem är uppdragsgivaren?»

«Jag tror inte det hjälper om vi slår våra kloka huvuden ihop. Inte ens med hjälp av Raul. Han är lika vis som vi i det här fallet.»

«Men spekulationer finns det?» försökte Sergei.

«Det saknas inte. Men som sagt. Spekulationer är spekulationer.»

«Och hur låter dom?» frågade Sergei.

«Det första man frågar sig är om det finns någon som tjänar på att Campbell är ute ur leken.»

«Eftersom det är ett kontraktsmord på en diplomat och kandidat till ett toppjobb inom EU är frågan i högsta grad relevant», höll Sergei med om. «Vilka skulle du säga tjänar på det?»

«Åtminstone två personer», svarade Marko.

«Och de är?»

«President Foubert och EU:s kommissionär Michelle Bouchet, den senare i praktiken enda kandidaten till posten som ordförande för EU-kommissionen.»

«Vad får dig att tro det?»

«Det är Rauls analys och den är intressant ur flera aspekter. Av de tre kandidater som tävlade om ordförandeposten låg Bouchet på andra plats. Nuvarande ordförande, García, ställer upp för omval. Men han har gjort sitt, är inte särskilt populär, så honom kan vi räkna bort. Den brittiske kandidaten Campbell tippades bli nästa ordförande. Han var favorit och skulle med all säkerhet ha blivit vald. Nu när han är borta ur bilden ligger alltså Bouchet etta, helt utan konkurrens. Sedan är det förstås ingen nackdel för presidenten att få en fransyska till ordförande.»

«Slutsatsen är med andra ord att Campbells död har spelat henne i händerna», summerade Sergei.

«Precis. Så den delen av analysen är lätt att förstå. När det gäller presidenten är det betydligt mer komplicerat. Enligt

Raul alltså. Raul som jobbar nära presidenten och har hans öra vet vad som döljer sig längst inne. Utåt visar Foubert upp en fin fasad och kan vara hur trevlig som helst, inte minst i EU-sammanhang. Han försöker göra sig märkvärdig, vara lite för mer än andra statschefer. Men på hemmaplan, i den inre kretsen, är han en helt annan människa.»

«Hur gammal är han förresten?» avbröt Sergei.

«Femtio. Ser bra ut och lär vara en kvinnokarl. Hur som helst. Foubert är nyckfull, hetlevrad, har kort stubin och kan häva ur sig saker som får den mest härdade att rodna. Empati existerar inte i hans sinnesvärld. Har han satt upp ett mål drar han sig inte för att gå över lik för att uppnå det, bildligt talat förstås. I vanlig ordning är det andra som får göra skitjobbet, vare sig de vill eller inte. Och den som inte ställer upp, ja du vet.»

Marko drog med högra handen tvärs över halsen.

«Jag tycker jag känner igen det där», kommenterade Sergei med ett bistert leende. «Hur har Raul klarat sig?»

«Han är smart, diplomat ut i fingerspetsarna, vet hur man ska hantera presidenten. Det hindrar inte att han fått en och annan avhyvling. Men låt oss återgå till Rauls analys när det gäller EU-perspektivet. Där finns det en intressant infallsvinkel», fortsatte Marko.

«Jaså, jaha. Vad har han kommit fram till?»

«Det är rätt avancerat, tycker i alla fall en annan. Jo, om nu Bouchet blir EU:s ordförande, vilket allt talar för, så kan det vara till nytta för Foubert också, i ett längre perspektiv. Eller rättare sagt. Han kommer att utnyttja det till max.»

Sergei spetsade öronen. «Säger du det. På vilket sätt då?»

«Som du säkert vet vill Frankrike helst spela första fiol, men den platsen är ju redan upptagen av Tyskland. Frankrike är inte längre en stormakt, har inte varit det på många år, och det smärtar förstås att inse det. För vissa personer inom militären och statsledningen är det där väldigt jobbigt, vill helst att det ska vara som förr. Speciellt Foubert lider av mindervärdeskomplex. Men det kanske finns andra sätt att

kompensera sig för det. Har du någon kvalificerad gissning vad det skulle kunna vara?»

Sergei skakade på huvudet. «Ingen aning. Politik är inte mitt område.»

«Jo, Foubert har en målsättning att EU ska bli Europas förenta stater, ungefär som det är i USA.»

«Vilka ambitioner! Men det är väl ett dödsdömt projekt.»

«Hur menar du?»

«Alla länder är inte med i eurosamarbetet. Det är det första. Tongivande länder som Storbritannien, Sverige och Danmark är ju ihärdiga motståndare. Och tanken på ett Europas förenta stater är i vart fall för engelsmännen som ett rött skynke. Det finns inte en sportslig.»

«Säg inte det, säg inte det», invände Marko. «Raul anser att det inte alls är en omöjlighet. Visst. Inte idag, inte i morgon, men på lång sikt. Han gissar att om tjugo till trettio år kan det vara en verklighet. Och det är det som Foubert stenhårt jobbar för. Han har fått det på hjärnan. Och med Bouchet vid rodret på EU-skutan blir det lättare att styra och lägga ut de krokar som behövs. Foubert kommer enligt Raul att på olika sätt smyga in det här tänket.»

«Ingen dålig strategi. Men om det tar så lång tid lär väl inte Foubert få någon glädje av det.»

«Kan så vara, men är han initiativtagare och får igång processen kan det bli en fjäder i hatten och inte minst att historieböckerna kommer att uppmärksamma hans och Frankrikes betydelsefulla roll i utvecklingen av EU.»

«Återstår att se. Hur man än vrider och vänder på steken så ligger det något i Rauls framtidssyn. Ser vi på hur EU har utvecklats där man tar för sig alltmer, lägger det ena direktivet efter det andra, så har väl medlemsstaterna snart inte mycket att säga till om. Får man in samtliga länder i valutasamarbetet, en gemensam skattelagstiftning och budgetdirektiv så är det som bäddat för Fouberts målsättning.»

«Du ser», sa Marko nöjt. «Det är ett helsikes scenario som ligger i potten.»

RECENSIONSEX

«Men om Campbell blivit ordförande hade situationen varit en annan.»

«Definitivt», slog Marko fast. «Foubert hatar att förlora. Han gillar inte engelsmännen, tycker att de är översittare, the upper class så att säga. Med Campbell som ordförande kunde Foubert glömma sina planer för lång tid framöver. Men som sagt, nu är det ett helt annat läge.»

«Ingen annan än de två vi pratat om skulle med andra ord ha en fördel av att Campbell försvann?» undrade Sergei.

Marko skakade på huvudet. «Inte om vi ser till den personliga kopplingen.»

«Bra. Då kan vi bocka av den frågan, tills vidare. Men den intressantaste biten kvarstår. Vem är uppdragsgivare till mordet?»

Marko kliade sig i nacken. «Jaa du. Här famlar vi i mörkret. Inget har som sagt läckt ut. Du undrar förstås om det skulle kunna vara Foubert eller Bouchet eller de tillsammans.»

«Tanken har givetvis slagit mig. Om det handlat om Ryssland hade jag inte blivit det minsta förvånad om presidenten var inblandad på något sätt. Men Frankrike är en annan femma, mindre korrupt. Vad säger Raul? Vore det tänkbart att självaste presidenten ligger bakom? Jag menar, Raul som säkerhetsrådgivare känner honom väl.»

«Även om presidenten har en del mörka sidor i sin karaktär tror inte Raul det. Så långt tror han inte presidenten skulle vara beredd att gå. Men hundra procent säker är han inte.»

«Men med tanke på hans ambitioner med EU borde han vara en het kandidat, eller hur?» anmärkte Sergei.

«Det har du faktiskt rätt i», medgav Marko sakta.

«Jag skulle nog satsa några rubel på honom», sa Sergei. «Och vad tror säkerhetsrådgivaren om Bouchet. Är hon tänkbar?»

«Visserligen lär hon vara en riktig bitch som inte heller drar sig för att ta till hårdhänta metoder för att nå sina syften. Men att göra det genom mord? Tveksamt. Å andra sidan känner Raul inte henne så väl, så han har svårt att uttala sig. Båda alternativen känns så osannolika. Vi pratar Sergei om 2009.»

«Javisst, men tror du politiker har förändrats särskilt mycket när det gäller hungern efter makt?»

«Kanske inte så mycket i grund och botten, men man har lärt sig att vara mer försiktig, dölja saker och ting. Man har ju ögonen på sig på ett helt annat sätt än förr.»

«Där träffade du mitt i prick», avbröt Sergei. «Att mörka verkliga förhållanden och sanningar Marko, det är politikers signum. Sedan tror jag inte det spelar någon större roll var de finns någonstans. Man ska nog inte utesluta något när mycket står på spel. Vem skulle misstänka en president eller en EU-kommissionär? Det är så osannolikt och främmande att ingen överhuvudtaget skulle komma på tanken. Och just bakom det orimliga brukar ibland den obehagliga sanningen ligga. Det är i alla fall min erfarenhet.»

Marko tittade forskande på Sergei. «Kanske det, men i det här fallet lär vi aldrig få veta sanningen.»

«Det ser inte bättre ut», sa Sergei besviket. «Men låt oss vidga perspektivet. Det finns säkert andra som är mån om Frankrikes intressen. Jag tänker närmast på militären och polisen, extrema individer och grupper.»

«Självklart kan du hitta potentiella uppdragsgivare där med kontakter in i säkerhetstjänsten. Det torde främst gälla militären och polisen. Sedan vet vi inte vilka personliga kontakter och lojaliteter bossen för DCRI har, han som sitter på hemligheten. Räknar vi in de här grupperna hamnar vi långt ut på djupt vatten min vän. Vi vet inte ett skit och vi kan spekulera till döddagar utan att bli visare. Jag tror den här frågan blir olöst, precis som Palmemordet i Sverige.»

«Du har antagligen rätt», gissade Sergei. «Men skillnaden här är att vi vet vem som mördade Campbell även om vi inte känner till vem Scorpionen är. När det gäller mordet på Palme vet man inte vem som mördade honom och om mördaren eventuellt gjorde det på uppdrag av någon. I den mastodonta utredningen har det ju också förekommit konspirationsteorier om att polis och säkerhetstjänst var inblandade.»

«Det är riktigt», kommenterade Marko. «Fördelen med

Campbells död är att det bara är en snäv krets som känner till att det var ett mord. Annars hade det blivit ett helsikes liv.»

«Ja, det är ett som är säkert», höll Sergei med om. «Men osvuret är bäst. En vacker dag kanske hemligheten avslöjas.»

«Måhända, men knappast troligt. Men säker kan man aldrig vara.»

«Vi går vidare», föreslog Sergei. «Vem tror Raul kan vara den troligaste uppdragsgivaren? Vilken analys har han gjort, han som känner makteliten och den franska mentaliteten?»

«Hans hetaste tips är att det är extremister på högerkanten inom polisen och militären. Polischefen och några av hans närmaste medarbetare plus cheferna för armén och gendarmeriet tillhör säkerhetschefens umgängeskrets. Och jag kan nämna att han är ultrakonservativ, en riktig hök. Det är faktiskt ingen dålig gissning om dom figurerna har kokat ihop någonting. Ju mer jag analyserat det alternativet desto troligare förefaller det vara. Krafterna inom den kategorin skulle nog inte dra sig för ett kontraktsmord.»

Sergei nickade instämmande. «Det har du nog rätt i, men vad skulle de i så fall tjäna på att Campbell försvann?»

«Jo, med Bouchet som EU-kommissionens ordförande blir det helt andra förutsättningar att ta tillvara Frankrikes intressen.»

«Det finns en poäng i det resonemanget även om det är svårt att se vilka effekter det kan få. Vi lämnar det. Jag kom faktiskt på att vi glömt en potentiell uppdragsgivare», sa Sergei.

«Jaså minsann. Vem då?»

«Maffian.»

Marko skrattade. «Maffian. Nu tar du väl i så du storknar. Visserligen sysslar maffian med skumma saker och har sina tentakler både här och där. Men tänk efter Sergei. Skulle maffian ha någon kontakt med säkerhetstjänsten? Vi är i Frankrike, inte i Italien.»

«Så du tror att den italienska maffian har förgreningar in i Italiens säkerhetstjänst?»

«Det skulle inte förvåna mig. I Italien verkar det mesta vara möjligt», svarade Marko. «Dessutom brukar maffian själv klara av likvideringar, men tyvärr alltför ofta med brutala metoder. Den enda anledning jag kan se att maffian skulle söka sig utanför sin egen krets och hyra in en yrkesmördare är att mordet på Campbell är så djävulskt skickligt utfört. Den expertisen saknar maffian. Det är i alla fall min åsikt.»

«Du ser», sa Sergei. «Vi ska nog inte utesluta maffiaspåret eller något annat heller för den delen.»

«Kanske det. Men tala om för mig vad maffian skulle tjäna på att en brittisk diplomat och tänkbar EU-ordförande försvann för gott? Jag har då väldigt svårt att förstå vad det skulle kunna vara.»

«Lyssnade du till Campbells programförklaring i EU-parlamentet?»

Marko höjde på ögonbrynen och gjorde en nekande grimas. «Nej sådant brukar jag inte bevaka. Men du gjorde det uppenbarligen.»

«Jajamän. Han höll ett mycket bra tal och det som var intressant utifrån det vi diskuterar var att han, om han blev ordförande, skulle ta krafttag mot den organiserade brottsligheten. Den italienska maffian nämndes specifikt. Om några där lyssnade eller tog del av talet efteråt, vilket jag utgår ifrån att de gjorde, var det nog många som gick i taket. Maffian, oavsett var den finns i Europa, skulle definitivt uppfatta det som ett hot mot deras existens eller åtminstone ett reducerat utrymme. Så där fanns det definitivt motiv.»

Marko verkade fortfarande inte övertygad. «Det ligger något i det du säger, men det här fallet är liksom inte riktigt maffians stil. De brukar ju agera först när de känner sig hotade och myndigheter har vidtagit åtgärder mot dom. Att stämma i backen är nog bra i många sammanhang, men jag är tveksam om det faller in i ramen här. Och förresten. Mord är inte det första maffian gör.»

Sergei betraktade Marko med ett illmarigt leende. «Vad gör de då, enligt din åsikt?»

«Det som de alltid har gjort. Man mutar. Pengar, hot, beskydd. You name it. Det är de experter på och gör det med framgång.»

«Där är vi helt överens», fastslog Sergei. «Så du tror maffian skulle ha försökt muta Campbell om han blev ordförande?»

«Det sa jag inte. Han var nog i princip omutbar. Men du har ett antal italienare och andra ledamöter från vissa länder i EU-parlamentet som nog inte är opåverkbara. Med den rätta prislappen kan det bli frestande för många, för att inte tala om hot. Det senare brukar vara mycket effektivt för att sätta munklave på folk eller att få dom att rösta i en viss riktning.»

«Du har rätt Marko. Det är nog bara fantasin som sätter gränser när det gäller mutor. Men från det ena till det andra. Du som har fortsatt inom gebitet. Vad är det mest effektiva sättet en säkerhetstjänst arbetar på idag, till exempel den ryska?»

Marko funderade en stund och sa sedan med ett brett leende. «Tiderna förändras. Inget är egentligen sig likt längre, men ändå. Jag skulle kunna uttrycka det så här. Gamla rävar, nya trick.» Han lade av ett bullrande skratt.

Sergej stämde in i skrattet. «Jag kunde inte ha uttryckt det bättre själv. Men fortfarande står sig en del av de gamla tricken också, eller hur?»

«Absolut. Vissa som vi tillämpade ute på fältet står sig väl även idag, en del till och med effektivare än en del nya.»

Marko reste sig. «Vi kommer nog inte längre än så här idag, men det har varit enormt roligt att träffa dig och veta att dyker det upp något speciellt kan jag ta kontakt med dig.»

«Det har varit en höjdardag», instämde Sergei. «För mig har det varit flera ahaupplevelser. Och jag antar vi kommer att ha lite tätare kontakt i fortsättningen.»

«Räkna med det», avslutade Marko.

Sergei stod vid fönstret i sviten på Saint James & Albany Hotel – Spa och blickade ut över Paris i oktobernatten. Klockan var halv tolv och snart skulle en ny dag födas. Vart han än tittade möttes han av glittret från alla ljus. Riktigt mörkt blev det aldrig i en storstad och så här dags på dygnet hade intensiteten i trafiken på gatan utanför avtagit betydligt.

Han kände sig på extra gott humör. Inte nog med att det blev en lyckad träff med Marko utan morgondagen såg också ut att bli en höjdpunkt. När han efter en utsökt middag i hotellets restaurang tidigare på kvällen var på väg till hissen noterade han att Nicolette var ensam i receptionen. Han gick fram och tackade för den utmärkta och snabba servicen med vodkan och inte minst den personliga hälsningen med cashewnötterna.

De hade stått och småpratats ett tag när hon frågade om han kände till Paris något närmare. Nej, det måste han tillstå att han inte gjorde efter bara några korta besök i den franska huvudstaden. Då undrade Nicolette om hon kunde få visa honom Paris nästa dag då hon var ledig. Vem kunde motstå en sådan invitation? Så de kom överens om att träffas vid några småbutiker ett stycke bortanför hotellet klockan tio på förmiddagen.

Sergei hade tagit sig en ordentlig funderare sedan Marko lämnat honom. Nu visste han vem Maurice Gaillard var, vilket ju var det primära syftet med resan till Paris. Att han dessutom fått hyperkänslig information och själv planterat villospår om Scorpionen gjorde inte saken sämre. Han smålog för sig själv. Märkligt ibland med tillfälligheternas spel.

En sak som Sergei lärt sig genom åren, inte bara från tiden som KGB-agent utan också senare som framgångsrik affärs-

man, var att smida medan järnet var varmt. Och det som kändes extra varmt den här gången var kunskapen om Gaillard på den franska säkerhetstjänsten.

Det hade inte tagit lång tid för honom att bestämma sig för att spendera mer tid i Paris än han från början hade tänkt och få saker och ting utträttade. Improvisation var ett av Sergeis ledord och som han hade näsa för. Nicolettes invitation att visa Paris kom som en skänk från ovan. Absolut perfekt. Så det första han gjorde var att avboka resan hem till Moskva.

Fem miljoner dollar var inga småpengar, inte ens för Sergei. Men det var framför allt principen det handlade om. Ingen bröt ett kontrakt med honom ostraffat, oavsett om det var skriftligt eller muntligt som i det här fallet. Men han hade kommit fram till att han skulle nöja sig med pengarna. Att ge någon på en säkerhetstjänst en läxa var alltför riskabelt. Det var tillräckligt farligt ändå.

För att lösa problemet krävdes noggrann planering. Det handlade om tänkbara platser för överlämnandet av pengarna och reträttvägar. Han var medveten om riskerna, inte minst att det skulle finnas agenter lite varstans. Män som blandade sig i folkvimlet och krypskyttar ifall han valde någonstans utomhus. En sak var dock säker. Överlämnandet av pengarna måste ske på en offentlig plats för att begränsa riskerna. Den brännande frågan var: vilken plats då?

Morgondagen med Nicolette skulle få bli upptakten till planeringen och förhoppningsvis ge svar på frågan. Han skulle hålla alla sinnen öppna och skanna in tänkbara miljöer, men först och främst tänkte han njuta av Nicolettes sällskap. Var dagen skulle sluta någonstans kunde han bara gissa. Hennes varma ögon hade gett lovande indikationer.

Efter en väl tilltagen frukost på hotellet gick Sergei i god tid ut på Rue de Rivolis inbyggda promenadstråk som ut mot gatan kantades av robusta, fyrkantiga cementpelare. Utanför souvenirbutikerna stod ställ med färggranna sjalar, paraplyer, vykort med mera. Sergei stannade till utanför affären Lily à

Paris och väntade på Nicolette. Han tittade på klockan. Den var kvart i tio.

Paris bjöd denna dag på ett gråmulet väder. Än hade det inte börjat regna men det liksom hängde i luften. Det vore kanske inte så dumt att gardera sig med ett paraply. Sergei gick fram tillståndet med paraplyer och valde ett i ett blåspräckligt mönster.

Sergei tittade på klockan igen. Tio minuter över tio och ingen Nicolette i sikte. Några minuter senare såg han henne komma gående med raska steg. Hon var klädd i svarta byxor och kort, ljusbrun läderjacka. Hennes svarta hår uppsatt i hästsvans slängde fram och tillbaka.

«Ursäkta att jag är sen», sa hon andfådd när hon kom fram till Sergei. «Metron var försenad och jag som vanligt ute i sista stund. Ingen bra kombination.» Nicolette gav honom ett urskuldande leende.

«Inga problem», sa Sergei och återgäldade leendet.

Nicolette såg om möjligt ännu mer tilltalande ut nu än i receptionen på hotellet.

«Så vad har du för intressant att visa mig idag?» frågade Sergei.

«Fattade jag rätt igår att du inte sett så mycket av Paris tidigare?»

«Det stämmer. Jag har varit här i affärer några gånger, men då har det liksom inte funnits tid för någon sightseeing.»

«Då har du missat mycket», konstaterade Nicolette.

Sergei log. «Det är jag säker på, men det är tur det för annars hade jag inte fått dig som guide.»

Nicolette gav ifrån sig ett klingande skratt. «Kanske det. På en dag hinner man inte med så mycket, men jag tänker ta dig med till några av de mest kända platserna. Hoppas att du kommer att gilla det.»

«Det tror jag säkert. Jag överlämnar mig i dina händer», sa Sergei med ett brett leende och rörde lätt vid hennes axel.

Hennes respons blev ett varmt leende. Kunde han skymta antydning till okynne i hennes ögon?

«Det låter bra. Så här har jag tänkt. Vädret har inte sett så bra ut på morgonen, men det verkar som att det börjar lätta upp, så det passar bra för första platsen vi ska åka till.»

Sergei tittade upp mot himlen. Mycket riktigt. Man kunde se några blå revor i molntäcket.

«Först ska du få se basilikan Sacré-Coeur. Det betyder det Heliga hjärtat. Sacré-Coeur uppfördes till minne av de 58 000 franska soldater som stupade i det fransk-tyska kriget 1870-1871. Det tog 46 år innan basilikan blev klar 1923.»

«Intressant», sa Sergei och nickade.

«Bakom Sacré-Coeur ligger Montmartre, där du har konstnärer som visar upp sin konst och där man kan bli avmålad eller avklippt om du så vill.»

Sergei skrattade. «Det låter barbariskt.»

Nicolette rörde lätt vid honom. «Ingen fara. Du ska få se när vi kommer dit. Vi ger oss iväg, så berättar jag mer senare. Jag tänkte att vi tar metron. Det går snabbast att ta sig fram med den. Dessutom måste du ju prova på hur det är att åka tunnelbana i Paris också, du som är van vid London.»

«Passar mig bra», samtyckte Sergei och myste när hon nämnde London.

«Då ska vi gå ett stycke bort till en metrostation som heter Concorde och ta den gröna linjen till Abbesses. Därifrån är det inte så långt att gå innan vi kommer fram till trapporna upp till Sacré-Coeur. Jag har fixat biljett på metron åt dig.»

«Hyggligt. Tack», sa Sergei uppskattande.

Det var mycket folk i farten och fullt på metron så det blev ståplats.

Väl uppe ur metrostationen Abbesses kom de efter några minuter in på en smal gata som ledde upp till den öppna platsen och trapporna nedanför Sacré-Coeur. Den smala gatan kantades av små butiker med ett stort utbud av billiga sjalar, T-shirts med mera. Angelägna försäljare försökte locka in Nicolette och Sergei, men de avböjde artig.

Efter att ha korsat en tvärgående gata längst upp gick de in på den öppna platsen mot trapporna där det låg en liten,

gammal karusell och en souvenirshop. Högst upp syntes den majestätiska vita konturen av Sacré-Coeur med basilikans karaktäristiska äggformade kupol.

Basilikan inramades av lummig grönska. Terrasser och trappor sträckte sig upp mot den imponerande byggnaden. Mitt på området bredde gräsmattor ut sig mellan trapporna där folk satt och slöade på parkbänkar och i gräset. Andra fotade basilikan ur olika vinklar och man tog kort på varandra med basilikan i bakgrunden.

När Nicolette och Sergei hade avverkat de sista trappstegen upp till basilikan vände de sig om och tittade ut över Paris.

«Det här är den högsta punkten i Paris», upplyste Nicolette efter några minuter.

«Fin utsikt», kommenterade Sergei.

De stod och betraktade utsikten ett tag och människorna som rörde sig nedanför dem. Sedan fortsatte de in i basilikan.

«Prästerna ber fortfarande för de dödas själar dygnet runt, precis som de har gjort sedan 1885», berättade Nicolette efter att de stått och betraktat de magnifika valven i kupolen.

Sergei drog på munnen av förvåning. «Dygnet runt, vilket hästjobb. Men är det inte väl sent att be för folk när de redan är döda?»

Nicolette ryckte på axlarna. «Tja, det kan man ju tycka. Det har med den katolska kyrkans tro på skärselden att göra. Vad jag hört ber prästerna att själar ska bli renade från sin synd innan de får komma in i paradiset.»

«Tror du verkligen på det där?» undrade Sergei skeptiskt.

«Jag vet inte, är inte så religiös av mig», svarade Nicolette. «Det kanske är som i det verkliga livet att människor ska få en andra chans.»

«Det kan jag däremot ställa upp på. Vi behöver väl allihop ibland få en andra chans. Men att det skulle kunna hända efter att man kolat av. Nej, det låter som hokus pokus. Har man inte fixat det medan man lever är det kört. Det är i alla fall min uppfattning. Men det kanske är bra marknadsföring för katolska kyrkan.»

På valvet ovanför koret syntes den stora Kristusmosaiken. Kristus med sina utsträckta armar såg ut som att han välsignade församlingen och alla besökande.

«Den där Kristusbilden symboliserar Frankrikes trohet mot Heliga hjärtat», förklarade Nicolette.

Sergei lyssnade förstrött. Hans tankar kretsade kring något helt annat. Kunde Sacré-Coeur vara en bra plats för att överlämna pengarna? Basilikan uppfyllde kraven på allmän plats och mycket folk, vilket skulle göra det svårt för folk från säkerhetstjänsten att sätta igång ett våldsscenario. I vart fall inte att våga skjuta. Nackdelen var reträttvägarna, men fördelen att det fanns gott om pelare och skrymslen där man kunde gömma sig.

Nicolette pratade på medan de gick runt i basilikan och Sergei försökte visa sig intresserad och komma med lämpliga kommentarer då och då.

«Nu ska vi gå till konstnärerna på Montmartre», sa Nicolette och vek av åt höger när de kom ut från basilikan.

Strax bortanför kom de fram till ett gatukök där en kock höll på att lägga på nya korvar och grillspett till de redan färdiggrillade på en jättestor, rund grill. Inbjudande dofter letade sig fram till näsorna på Nicolette och Sergei. De stannade till.

«Man blir lite sugen», kommenterade Sergei. «Ska vi ta en korv med baguette?»

«Varför inte», samtyckte Nicolette.

«Jag bjuder», sa Sergei. «Eller vill du hellre ha ett grillspett?»

«Nej tack, så hungrig är jag inte, men jag ska säga till om extra mycket lök.»

På grillen låg en välfylld bunke med lök.

«Jag hakar på», sa Sergei.

Nicolette beställde och de fick sina korvar och baguettes, toppad med senap, ketchup och rikligt med lök. Med korv och baguette och var sin Coca Cola ställde de sig lite längre bort och började mumsa i sig.

Nicolette betraktade Sergei.

«Så du bor i London?»

«Det stämmer», svarade Sergei med munnen full av mat.

«Vad jobbar du med?»

«Jag är fastighetsmäklare. Det är alltid hett med bostäder i London, så det är en bra bransch att jobba i.»

«Kan tänka mig det», tillstod Nicolette.

«Och du trivs inom hotellbranschen?»

«Ja, mycket. Man kommer i kontakt med intressanta människor. Jag har varit på hotellet jag arbetar nu i tre år. Trivs bra, men funderar på att se mig om efter ett annat, större hotell. Vi får se. Det är ingen brådska.»

«God korv», inflikade Sergei. «Är du gift förresten?»

Nicolette log. «Nej. Hade jag varit det skulle jag inte ha gått ut med dig idag. Och du själv?»

«Samma här. Trivs bra med att leva ensam. Inga förpliktelser och man gör precis det som faller en in.»

«I like your style», sa Nicolette.

Sergei fick ett roat uttryck i ansiktet.

Nicolette torkade sig om munnen med servetten och slängde den i en soptunna.

«Nu tar vi och drar vidare», föreslog hon.

Sagt och gjort. Mätta och belåtna styrde de in sina steg på en smal gata full med souvenirbutiker och gatumålare som ville måla av dem. Gatan ledde upp till torget i Montmartre.

Många turister hade i likhet med Nicolette och Sergei kommit för att få se den karaktäristiska gatukonsten från det välkända området i Paris. Hela torget andades skaparlust och kreativitet. Gatumålarna trängdes med varandra vid enkla bord och sina små välfyllda utställningar av tavlor. Vissa av konstnärerna satt och målade medan andra satt med förvåntansfulla ansikten mot turisterna och väntade på att få sälja en tavla. Stadsmotiv från Paris var ett ständigt återkommande motiv på tavlorna. Inte så konstigt egentligen.

«Är du intresserad av konst?» undrade Nicolette och vände sig till Sergei.

«Inte särskilt, men det är intressant att gå omkring här och se allt gytter av tavlor och folk.»

Nicolette skrattade. «Absolut. Det här är ett typiskt inslag i Paris. Jag antar att du känner till Picasso?»

«Självklart. Det gör väl varenda kotte.»

«Ätminstone de flesta», medgav Nicolette och drog på munnen. «I alla fall bodde och målade två av de mest kända konstnärerna under en tid i Montmartre, Picasso och van Gogh.»

«Innan dagen är slut har jag nog blivit väldigt kulturell», skämtade Sergei.

«Det vore väl inget dåligt resultat», fastslog Nicolette med ett leende.

De stannade till vid en stor skylt med rubriken «Silhouettes» och ett antal siluetter av personer. De hade inte mer än hunnit stanna till för att betrakta skylten förrän en man kom fram till dem utrustad med sax och papper.

«Här har du konstnärerna jag nämnde om förut där du kan bli avklippt», förklarade Nicolette.

Och mycket riktigt. Mannen ville gärna klippa en siluett av dem.

«Jag är inte intresserad», sa Sergei. «Men låt honom klippa en siluett av dig så får jag ett minne härifrån.»

Nicolette skrattade. «Det kan du väl få.»

Konstnären började med van hand klippa ut en siluett av Nicolette. Konturerna på hennes profil började snart ta form och när mannen var färdig med sitt verk visade han upp det för Sergei och Nicolette.

«You like?» frågade han Sergei.

«Perfect», svarade Sergei gillande.

Nicolette nickade instämmande.

Mannen monterade den svarta siluetten på en oval vit botten på en röd passepartout.

Sergei gav honom 20 euro, vilket var priset enligt skylten.

«Vad gör vi nu?» undrade Sergei när de gått runt torget.

Nicolette stannade upp. «Jo, vi ska åka till Musée du Louvre

där Leonardo da Vincis Mona Lisa finns. Men hur gör vi förresten med mat resten av dagen?»

«Middag framåt kvällen skulle passa mig bra. Men det är ju ett tag till dess. Jag börjar faktiskt bli lite hungrig. Vi kanske ska ta en lättare lunch innan vi åker till museet?» föreslog Sergei.

«Bra förslag. Det börjar kurra i magen på mig», sa Nicolette. «Det finns en liten bra japansk restaurang lite längre bort som har mycket bra havs mat. Restaurang kanske är att ta i. Det är mer en take away där det finns några bord och stolar om man vill slå sig ner.»

De var snart framme vid stället. Mängder av läckra rätter från havet låg i en lång disk och frestade lystna och hungriga blickar.

«Det var inte lätt att välja mellan allt det här goda», kommenterade Sergei efter att svept med sin blick över innehållet i disken.

«Verkligen inte», sa Nicolette. «Men nu har jag bestämt mig. Jag har fastnat för friterade jätteräkor och curryfriterad calamari. Till det får det bli lite ris.»

Sergei slickade sig om munnen. «Jag kan inte komma på något bättre, så det får bli det för mig också.»

Sergei slog sig ned vid det enda lediga bord som fanns i den lilla restaurangen medan Nicolette beställde. Hon vände sig till Sergei.

«Vad vill du dricka?»

«En Seven Up blir bra.»

«Mums», sa Sergei efter en stund. «Du kunde inte ha gjort ett bättre val.»

Nicolette log mot honom. «Tack. Det smakar underbart. Efter det här lär vi klara oss till kvällen.»

«Absolut», sa Sergei.

Det var tidig eftermiddag när Nicolette och Sergei steg av metron vid stationen Palais Royal-Musée du Louvre efter den gula linjen. De följde den blå skylten med Sortie i gul-

vita bokstäver och därunder Le Carrousel de Louvre. För att framhäva museet lyste Musée du Louvre på en röd bakgrund. Öppettider 8.30 till 20.30.

Souvenirbutikerna började rada upp sig på löpande band när Nicolette och Sergei kom in från metron till varuhuset Le Carrousel. Det var ett vimmel av folk som rörde sig på det breda affärsstråket där boutiqueerna var det tongivande inslaget.

«Jag ska köpa biljetter till museet», sa Nicolette och gick in i den första souveniraffären på vänster sida.

«Låt mig betala», erbjöd sig Sergei.

«Den här gången är det min tur», avböjde Nicolette. «Du bjöd ju på lunchen.»

Sergei spanade med stort intresse omkring sig när de fortsatte bort mot museet. Kunde någon plats i Le Carrousel vara något för en träff med Maurice Gaillard och överlämnandet av pengarna? Inte omöjligt. Förmodligen ett bättre alternativ än Sacré-Coeur. Varuhuset var mycket större och erbjöd mängder av tänkbara ställen. Nu gällde det att hålla ögonen öppna.

Efter att ha passerat flera boutiques kom de fram till den exklusiva väskaffären för damer, Lancel. Nicolette stannade till och betraktade de fina handväskorna.

«Är du intresserad av väskor?» undrade Sergei.

«Mycket», mumlade Nicolette som knappt kunde ta sina ögon från de läckra väskorna. «Jag vill gärna stanna till här och kolla lite efter museet.»

«Inga problem», sa Sergei.

När de kom ut ur Lancel fastnade Sergeis ögon på en upp och nervänd glaspjramid i korsningen mellan de två huvudgångarna i shoppingcentret.

Han vände sig till Nicolette. «Festligt med en upp och nervänd pjramid.»

«Ja, visst är det», höll Nicolette med om. «Den kallas La Pyramide Inversée.»

«Vad betyder det?» undrade Sergei under det att de gick fram för att titta närmare på pjramiden.

«Helt enkelt för att den har placerats i omvänd ordning,

alltså med spetsen neråt. Glaspyramiden utanför, där du har den stora entrén in till museet, står som man är van att se en pyramid.»

«Men varför har man placerat pyramiden på det här viset?» frågade Sergei.

«För att få ett ljusinsläpp och så kan man se ner i lokalerna från markplanet.»

Sergei blickade uppåt.

«Nu ser jag tanken bakom det hela», sa Sergei och gick närmare spetsen på pyramiden. Den slutade bortåt en och en halv meter från golvet.

Ett stort gäng japanska turister hade dykt upp med kamerorna i högsta hugg. Det blev ett flitigt fotograferande.

Sedan Nicolette och Sergei tittat färdigt på glaspyramiden gick de in på den vänstra huvudgången som ledde till museet. Det var dags för kvinnan med det gåtfulla leendet.

Efter att ha passerat biljettkontrollen kom de fram till informationsdisken i den stora hallen och försåg sig med några broschyrer om museet. De styrde sina steg mot högra delen av hallen och upp i första våningen där bland annat Mona Lisa och annat franskt och italienskt måleri pryddes väggarna. De religiösa motiven var ett dominerade inslag i tavlorna. Små änglar verkade ha varit populära hos konstnärerna som säkert var färgade av den tro och de religiösa föreställningar som fanns under deras samtid.

Rummet med tavlan på Mona Lisa var fullt av folk. En stor skara hade samlats framför den avskärmade delen och studerade nyfiket dyrgripen där den hängde på väggen en bit bort. Folk trängde sig fram med sina kameror för att få ett så bra foto som möjligt av tavlan.

Nicolette vände sig mot Sergei. «Nå, vad tycker du om Mona Lisa?»

«Fint porträtt, men direkt snygg tycker jag inte hon är. Men gåtfull. Där har da Vinci träffat rätt.»

«Och vilka fina kontraster det är mellan ljus och skugga i hennes ansikte», fyllde Nicolette på med.

RECENSIONSEX

«Jag är ju ingen expert och tänkte inte i dom banorna, men när du nämner det stämmer det bra.»

Väggen vid ingången till rummet, mitt emot Mona Lisa, täcktes av en tavla i jätteformat som sträckte sig från den ena väggen till den andra. Efter att ha stått och betraktat tavlan ett tag återvände Nicolette och Sergei ut till den avlånga utställningshallen där majoriteten av konsten fanns.

Efter att ha vandrat runt ett tag och tittat på tavlorna vände sig Nicolette till Sergei. «Har vi sett nog för idag?»

«Jag är mer än nöjd. Så här kulturell har jag aldrig varit, har fått tillräckligt för flera år framöver.»

Nicolette skrattade. «Det ante mig. Vi ger oss. Nu ska åtminstone jag ägna mig lite åt ögonshopping i väskaffären vi stannade till vid förut.»

Hyllorna på väggarna inne i Boutiquen Lancel var fyllda med vackra handväskor. Nicolette stannade till vid några där två förgyllda B:n hängde på en kedja efter varandra på ena sidan.

«Vad står dom där B:na för?» undrade Sergei intresserat.

«Brigitte Bardot», svarade Nicolette. «Det är Le Brigitte Bardot Collection. Här kan du se beskrivningen av väskorna på både engelska och franska. Du kan ta den här röda till exempel.»

Sergei läste.

Bucket bag, Alcantara, red 1876.

Inspired by Brigitte Bardot this line
reflects her femininity coquettishness
and curvaceous sensuality.

Sergei lade av ett gapskratt. «Det var då verkligen att ta i, jämföra en väskas utseende med en kvinnas linjer. Men i marknadsföring kan man väl kosta på sig det mesta. Visst är väskan snygg och på den här toppiga modellen kan man se en och annan kurva. Brigitte Bardot utstrålade ju sensualitet, men jag kan inte påstå att jag i första hand tänker på henne

när jag ser väskan. Och inte på någon annan kvinna heller för den delen.

Nicolette stämde in i skrattet och tittade flörtande på Sergei.

«Det heter att i krig och kärlek är allt tillåtet. Man skulle ju kunna byta ut krig mot marknadsföring.»

Sergeis ansikte sprack upp i ett brett leende när deras ögon möttes.

«Absolut. I marknadsföring tycks man kunna tillåta sig vad som helst.»

Nicolette synade väskan igen. «Den är jättesnygg.»

Hon kände på det tvinnade handtaget i konstmaterial, smekte det.

«O vilket skönt handtag. Och den designade axelremmen i läder är så vacker. Vad tycker du?»

Sergei gick närmare och synade den. «Mycket tjugig. Så du tänker köpa den?»

Nicolette skrattade lite ansträngt. «Tyvärr har jag inte råd, inte just nu i alla fall. Den kostar 750 euro. Men det var kul att se lite närmare på BB-väskorna.»

«Låt mig få ge dig en som tack för den här dan», erbjöd sig Sergei.

«Det är alldeles för mycket», protesterade Nicolette. «Inte kan jag ta emot en så fin present av dig.»

«Visst kan du det. Det skulle vara roligt att få ge dig en väska, speciellt eftersom du är så förtjust i dom här.»

Nicolette böjde sig fram och kysste honom på kinden. «Du är alldeles för snäll James, men tack så mycket.»

Nicolette blev tyst en stund och funderade. «Frågan är vilken jag ska välja. Det är antingen den här röda vi kollat eller också den där som heter Alcantar top handle coffee. Jag gillar den färgen också. Vad säger du? Du får vara smakråd.»

Sergei lät sin blick vandra från den ena väskan till den andra och sa slutligen.

«Den röda skulle klä dig bra, matchar bland annat ditt svarta hår. Färgen är inte skrikig utan varm och fyllig för att knyta an till beskrivningen på väskan.»

Nicolette nickade instämmande. «Du har rätt. Det var den jag fastnade för på en gång.»

«Jag tar den här», sa hon till expediten som diskret stått och väntat en bit ifrån.

«Jag behöver gå på toan», sa Nicolette när de kom ut ur boutiquen. «Kom ska jag visa dig något riktigt lyxigt i toalettväg. Det kallas Point WC och finns bara här och på Champs-Élysées.»

«Den har jag aldrig hört talas om. Vad är det?» undrade Sergei förvånat.

«Point WC är ett japanskt toalett företag som satsat på designade toaletter för allmänheten med mera. Du ska snart få se», svarade Nicolette och drog iväg med honom.

Ända sedan de kom in i Le Carrousel hade tankarna snurrat runt i Sergeis huvud kring olika scenarier för den kommande aktiviteten med säkerhetstjänsten. Så även nu då de gick bort till toaletterna. Hans skarpa blick skannade av utformningen av trappor, restauranger, sidogångar och utrymningsvägar.

Point WC såg verkligen lyxig ut. Entrén in till toalettutrymmena var inget mindre än en toalettboutique. På väggen bakom receptionen där värdinnan stod syntes Point WC med stora bokstäver. Högra väggen var en enda stor, sprakande färgkavalkad av toaletttrullar: gula, blåa, orangea och röda. Det fanns till och med en rad med svarta rullar. Så långt ögat kunde nå gick det däremot inte att upptäcka en enda vit rulle. Utöver utbudet av toaletttrullar fanns det extravaganta och humoristiska sittskydd och andra badrumstillbehör.

Sergei lät blicken svepa över toaletttrullarna. Han blev full i skratt när han observerade de svarta och vände sig till Nicolette.

«Du kanske köper med dig några svarta toaletttrullar hem», skämtade han.

Nicolette skrattade. «Det är väl inte direkt mitt första val. Hur användbara är svarta om jag får fråga?»

«Nej, man får nog ha en god portion fantasi för det och framför allt god syn så man inte missar något», svarade Sergei med ett brett leende.

«Jag antar det inte är gratis att besöka faciliteterna här?» fortsatte han.

«Nej, du har prislistan på disken.»

Mycket riktigt. En standardtoalett kostade 1,5 euro. Ville man lyxa till det med en japansk high tech spa fick man punga ut med 2 euro.

«Jag ska passa på och besöka en toa också så är det gjort», sa Sergei. «Det får bli den lyxigare varianten för se vad som är så speciellt med den. See you later alligator.»

«After a while crocodile», kontrade Nicolette.

Den unga värdinnan i chic, blåvit uniform visade Sergei var toaletten låg. Atmosfären i den rymliga toaletten andades klass och stil, en sober formgivning rakt igenom och allt var skinande rent. Det fanns ett skåp och uppe på stod en vas med rökelsestickor. Träet på skåpet hade en varm framtoning. Ett bonsai träd i en vacker japansk kruka, ett fantastiskt runt svart handfat, och sist men inte minst en glänsande ren och vit toalettstol fullbordade den väl genomtänkta designen. På hyllor bakom toalettstolen fanns bland annat extra toaletttrullar i gult och blått. Det fanns också en fjärrkontroll med många knappar och en display som visade över 20 funktioner hur toaletten fungerade.

Sergei blev nyfiken på fjärrkontrollen och alla funktioner. Han kunde tänka sig både det ena och det andra: skämtsamma ljud, musik kanske och inte minst dofter och rengöring. Han prövade den ena knappen efter den andra utan att något hände. Efter att ha tryckt på samtliga funktioner flera gånger utan att något hände gav han upp. Synd. Men besöket var ändå värt sitt pris. Han gick ut till receptionen och informerade värdinnan att fjärrkontrollen inte fungerade.

Nicolette var redan klar med sitt toalettbesök och stod och väntade på Sergei. Besöket på Point WC blev mer givande än han hade föreställt sig och det var med ett belåtet leende på läpparna som han gick fram till Nicolette.

Konturerna på ett listigt scenario började sakta ta form i hans huvud. Som alltid var säkerheten kruxet. Men oddsen på

RECENSIONSEX

ett lyckat resultat låg definitivt på den övre delen av skalan, så säkert som det kunde bedömas utifrån hans erfarenhet. I slutändan måste kortet med improvisation ligga långt ner i rockärmen. Och Sergei var duktig på sådant.

«Du ser nöjd ut», kommenterade Nicolette när hon såg Sergei dra på smilbandet.

«Ja, lyxtoaletten jag besökte var toppen och sedan känns det speciellt bra när man har en kvinna som du som väntar på en.»

Nicolette tittade på Sergei med okynne i blicken. «Vad gör man inte när man får en chans att ta hand om en engelsman för en dag.»

«Jag kunde inte ha fått någon bättre», betygssatte Sergei. «Du talar förresten bra engelska.»

«Tack, det är ett måste när man jobbar inom hotellbranschen. Jag var duktig på engelska i skolan och så var jag utbytesstudent i USA ett år. Det var då det lossnade för mig.»

«Då förstår jag. Var i USA?»

«I Denver, Colorado. Jag hade tur att få bo hos en mycket trevlig familj, där ett av barnen var en tjej i min ålder. Det var ett roligt och lärorikt år.»

«Kan tänka mig det. Vad händer nu?»

Nicolette tittade på klockan. «Klockan är lite över fem. Jag har faktiskt inte planerat något mer besök utan tänkte att det kanske snart är dags för middag. Är det något mer du vill se?»

«Som du sa förut så hinner man inte med så mycket på en dag», konstaterade Sergei. «Nej, jag är helnöjd med vad jag sett. Middag låter bra. Jag antar att du som känner Paris har något förslag.»

«Det finns ju massor att välja mellan», sa Nicolette dröjande. «Men det finns en bra restaurang alldeles intill Concorde, metrostationen där vi startade dagen.»

«Låter bra för min del. Jag är öppen för alla förslag.»

Nicolette tog Sergei under armen. «Bra, då går vi till metron.»

Mycket folk var i farten så här dags på dagen, de flesta på väg hem efter arbetet plus alla turister. Sergei lade märke till

att det var bra skyltat nere i metron. De följde skylten för den gula linjen med La Défense som slutstation.

«Se upp för ficktjuvar och väskryckare», uppmanade Sergei Nicolette.

«Det är lugnt, jag brukar ha koll på saker och ting. Och med den nya väskan är jag särskilt försiktig, men tack ändå för påminnelsen.» Hon tog ett ännu stadigare grepp om kassen där väskan låg.

Det var tjockt med folk på perrongen. Efter bara någon minut kom tåget inrusande. Många skulle gå av och ännu fler på. Det blev ont om plats och trångt. Väl inne i vagnen blev Sergei omotiverat knuffad och noterade de två skumma tjejer han iakttagit tidigare alldeles intill sig. Alarmklockorna började omedelbart ringa i hans huvud. Han hade varit med om det en gång tidigare, i Mexico City. Efteråt hade han känt sig som en stor idiot.

Allt går så fort när ficktjuvar är i farten och de flesta märker ingenting förrän det är för sent, men den här gången var Sergei på sin vakt. I en ficka med dragkedja längre ner på vänstra låret hade han tvåhundrafemtio euro. Han var nära att missa, men blixtsnabbt fångade han handen när den var på väg upp ur fickan med pengarna.

Tjejens hand med alla sedlar satt som i ett skruvstöd i Sergeis hårda nypor. Han vred om och tjejen skrek av smärta och ilska. Hon spottade honom i ansiktet och öste galla över honom. Sergei kunde inte riktigt identifiera svordomarna, men bulgariska eller rumänska var det han närmast kom att tänka på.

Sergei blev nu riktigt förbannad och vred om ännu hårdare medan han med sin högra hand kvickt tog sedlarna och stoppade dem innanför jackan. Sedan tog han tag i tjejens lilafärgade hår och höll hennes huvud tätt intill sitt och spände ögonen i henne. En blandning av trots och rädsla kunde skimras i hennes uppspärrade ögon.

«Don't do that again you fucking little rat, ever», väste Sergei och gav henne en rungande örfil.

«Thieves», ropade Sergei med hög röst och de i vagnen som ännu inte hade noterat händelsen vände sina blickar mot honom. Kvinnorna höll ännu hårdare i sina väskor och männen tittade misstänksamt omkring sig och kände på sina fickor.

Tåget hade nu kommit fram till Tuileries, stationen innan Concorde, och stannade till med ett ryck. De två ficktjuvarna trängde sig fram för att gå av. Sergei hängde efter och gav den som försökt råna honom en hård knuff så hon föll ner på perrongen.

«Get lost», skrek han till henne och gick in till Nicolette igen som häpen bevittnat vad som hänt.

Sergei hade observerat tjejerna redan på väg till avgångsperrongen. Där hade de stannat en bit ifrån honom och Nicolette. Deras uppträdande gjorde honom misstänksam. Han hade svårt att sätta fingret på vad det var. Kanske var det de menande blickar och miner de utbytte med varandra. Tjejerna var kraftigt sminkade och klädda i slitna jeans med stora fransade hål och sjaskiga, svarta läderjackor. Piercing-smycken satt lite varstans: i läppar, näsa, ögonbryn och öron. Han skulle inte bli förvånad om de hade piercat sig på en del andra ställen på kroppen också.

«Jag är imponerad», sa Nicolette. «Hur kunde du avslöja tjejen?»

«Lite tur och snabb reflex. Det var nära hon lyckades sno mig på pengarna. Men jag var lite misstänksam mot dem redan innan vi steg på tåget, så det var nog det som hjälpte mig. Hoppas dom fick sig en läxa. Men ficktjuvar lär sig nog aldrig.»

Nicolette nickade. «Det har du alldeles rätt i.»

Det var med en viss lättnad som Nicolette och Sergei steg av metron vid Concorde och gick till restaurangen som låg bara ett stenkast från metrostationen.

«Oui.»

«Monsieur Gaillard?»

«Oui.»

Tyckte Sergei sig höra antydan till igenkännande av hans röst eller var det inbillning? Något var det.

«Vi pratades vid för ett tag sedan. Jag ringer på uppdrag av Scorpionen igen.»

Nu var det definitivt några biljud i andra ändan. Han kunde med sin skarpa hörsel urskilja viskningar i bakgrunden. Spårning av samtalet var en kvalificerad gissning.

«Och?»

«Scorpionen har fortfarande inte fått andra halvan av arvodet och låter hälsa att tiden håller på att rinna ut för er.»

«Precis som förra gången förstår jag inte vad det är för pengar ni svamlar om», försökte Gaillard.

«Antingen är ni trög i skallen eller försöker spela dum. Jag ska färskas upp ert minne. Kontraktsmordet på George Campbell hade ett pris på tio miljoner dollar. Ni har betalat fem miljoner i förskott som det var överenskommet. De resterande fem miljonerna skulle betalas så fort nyheten om hans död hade tillkännagetts. Scorpionen har inte sett röken av dem.»

«Vi har inget kontrakt på det ni påstår.»

«Nej tacka fan för det», sa Sergei med hånfull röst och satte upp långfingret i en obscen gest. Det hände att han gjorde så när en medtrafikanter körde som en idiot.

«Den typen av jobb sätter man aldrig på pränt. Ni på säkerhetstjänsten är nog inte helt obekanta med muntliga kontrakt, så kallade gentlemen's agreement. Försök inte med några billiga undanflykter.

RECENSIONSEX

Ni har gjort misstaget att försöka blåsa Scorpionen. Att göra det kan få ödesdigra konsekvenser. Ni har två saker att välja mellan. Antingen betalar ni eller också får ni göra sällskap med Campbell. Jag vet var ni arbetar, bor och har koll på er familj. Har jag varit tydlig nog?»

Han hörde Gaillard dra efter andan.

«Jag måste överlägga med mina överordnade», fick han ur sig med nervös röst.

«Ja gör det», sa Sergei nöjt.

Det dröjde en stund innan Gaillard var tillbaka igen.

«Hur vill ni ha det?»

«Jag vill ha dom fem miljonerna i hundra dollars sedlar, använda förstås.»

«Det kan ordnas.»

«Pengarna ska överlämnas av er personligen i morgon fredag klockan 15.00 på Le Carrousel du Louvre.»

«Vi hinner inte få fram pengarna så snabbt.»

«Tiden är inte förhandlingsbar», sa Sergei med iskall röst.

«Ni har gott om tid, närmare bestämt trettio timmar.»

Och det stämde. Klockan var nio på morgonen denna torsdag.

«För er på säkerhetstjänsten bör det inte vara något större problem. Ni bara fixar det. Så enkelt är det.»

«Okej, ni ska få pengarna», lovade Gaillard motvilligt. «Men var på Le Carrousel?»

«I östra ändan finns det toaletter som heter Point WC. Känner ni till platsen?»

«Hört talas om den, men har inte varit där.»

«Det är säkert inga problem att hitta det fashionabla stället. Ni ska stå utanför Point WC och ha en röd keps på er så jag lätt ser er.»

«Något mer?»

«Ni ska komma ensam och vara obevakad. Inga poliser eller agenter. Är det förstått?»

«Självklart.»

Kyss mig i arslet din lögnhals, tänkte Sergei ironiskt för

sig själv. Han hade ju själv arbetat inom branschen och visste hur det gick till.

«Alltså i morgon 15.00 prick vid Point WC på Le Carrousel du Louvre. Bli inte sen», poängterade Sergei och avslutade samtalet.

Han stängde av mobilen och reste sig från parksoffan där han suttit i Jardin des Tuileries och gick kvickt därifrån tillbaka mot hotellet. Det var inte många som besökte parken så här dags på morgonen, inte den här tiden på året i alla fall.

Sergei hade inte mer än hunnit över på andra sidan Rue de Rivoli förrän han hörde ljudet av tjugande däck och vände sig om. Två svarta bilar med kraftigt tonade rutor hade stannat till vid parken. Ur bilarna hoppade fem män ut och sprang in i parken. Säkerhetstjänsten förstås. Det var nära ögat. Hade han blivit ringrostig och oförsiktig? Han hade uppenbarligen känt sig alltför säker. Det var något som inte fick upprepas. Definitivt inte i morgon då all hans skicklighet skulle sättas på prov.

Sergei spanade inåt parken. Han såg hur agenterna brottade ner en man som hade stannat till vid papperskorgen en bit ifrån parksoffan där Sergei suttit. Stackars krake. Det skulle nog dröja en stund innan säkerhetstjänsten blev förvisad om att det inte var han som hade ringt Maurice Gaillard.

Den här morgonen hade Sergei haft tur. Otur existerade inte i hans värld. Klantade han till det var det inte otur utan oskicklighet, något han inte hade råd med. Däremot var det inte fel att ibland ha lite tur. Kanske var det så att skicklighet och en god portion tur var goda följeslagare.

Sergei gick in på hotellet och tog hissen upp till sitt rum där han slängde sig på sängen och kopplade av en stund. Tankarna gick tillbaka till gårdagen med Nicolette. Det hade blivit en succédag, bättre än han hade väntat. Nicolette var inte bara den perfekta guiden utan också mycket trevlig. Charmig och attraktiv var en bra beskrivning. Det bästa med dagen var utan tvekan besöket på Le Carrousel där han fick idén till upplägget för morgondagen. Den karamellen skulle han behöva suga på resten av dagen.

Middagen igår kväll hade varit superb, den bästa på mycket länge. De hade fastnat för restaurangens specialare, cognacsflamberad hummer och en fin årgång vitt vin. Det hade inte varit svårt att efteråt tacka ja till Nicolettes inbjudan att följa med till hennes våning, inte så långt från modestråket på Avenue Montaigne med modehusen Dior, Nina Ricci, Louis Vuitton med flera. Det ena gav det andra under kvällen och natten med Nicolette hade varit helt underbar. Vilken kvinna!

Taxin stannade till utanför Le Carrousel du Louvre och ur steg en svartklädd kvinna i niqab. Över axeln hängde en handväska. Klockan var halv tre på eftermiddagen denna fredag. Mycket folk var i rörelse i varuhuset. Många var ute och shoppade och andra styrde sina steg mot Musée du Louvre.

Inslaget av muslimer i Paris från främst de franska exkolonierna i Maghrebländerna i Nordafrika: Algeriet, Marocko och Tunisien var påtagligt. Men så hade Frankrike också Europas största muslimska befolkning på cirka fem miljoner, koncentrerad till Paris och Marseille.

Knappt två tusen muslimska kvinnor i Frankrike bar heltäckande slöja, de flesta i niqab som endast lämnar en springa för ögonen, men också ett fåtal som hade burka där ingenting syntes. Många av dessa kvinnor bodde i Paris. Det var alltså inget konstigt att se en kvinna i niqab, även om de flesta i den kvinnliga muslimska befolkningen, speciellt unga kvinnor, hade hijab där hela ansiktet visas. Det berömda museet drog förstås också till sig kvinnor i arabisk klädsel, inte minst turister från andra länder.

Några eleganta, kostymklädda fransmän som mötte kvinnan i niqab gav henne ogillande blickar och kommenterade klädseln. Av förklarliga skäl gick det inte att se om kvinnan kände sig besvårad, blev arg eller ledsen. Den uppmärksamme kunde dock notera att det glimmade till i de mörka, forskande ögonen. Men det var också det enda.

Allt högljuddare röster hördes som ville förbjuda kvinnor med heltäckande slöja på allmän plats. Till och med presidenten hade gjort ett fränt uttalande som fått förödande kritik från både höger och vänster, bland muslimer i Frankrike och i andra länder.

Detta var ett i raden av plumpiga uttalanden, det grövsta på länge. Men vad kunde man vänta sig från en president som alltför ofta sladdrade utan att tänka. Det var i alla fall uppfattningen hos många fransmän. Vissa delegater i Europaparlamentet ansåg att EU borde ta presidenten i örat, men det var en utopi att den svage ordföranden i kommissionen skulle komma på en sådan tanke.

Bortsett från de allmänna strömningarna i det franska samhället fanns det vissa som applåderade presidentens utspel, nämligen de myndigheter som bekämpade terrorismen. Dit hörde bland annat säkerhetstjänsten. Vem som helst kunde dölja sig bakom en heltäckande slöja. Man behövde ju inte vara expert för att fatta det.

Myndigheterna för rikets säkerhet förfasade sig över ett scenario där ett attentat utfördes av en man förklädd till kvinna i niqab eller burka. De terroristexperter som anlätades hade just varnat för detta och vissa ansåg att frågan inte var om utan när. Det hade gått så långt att nationalförsamlingen hade tillsatt en utredning om förbud att bära heltäckande slöja på allmän plats och ett beslut väntades nästa år.

Kvinnan i den heltäckande slöjan var inte på väg till mu-seet. Hon hade ett annat ärende, nämligen Point WC. Som andra besökare till de lyxiga toaletterna var det väl det trängande behovet som gjorde sig påmint.

Hon gick in i boutiquen och såg sig omkring bland utbudet av prylar för toalett och badrum. Den man som eventuellt spanat in kvinnan och börjat fantisera om det var en vacker kvinna med frestande behag skulle bli djupt besviken, kanske till och med förbannad. Den som dolde sig bakom den svarta klädseln från topp till tå var ingen mindre än Sergei. Han hade inte lämnat något åt slumpen denna dag. Händerna var täckta av tunna, svarta handskar.

RECENSIONSEX

Sergei gick fram till värdinnan vid receptionen.

«Ursäkta min heshet», sa han och vände sig sedan åt sidan och låtsades få en hostattack.

«Hoppas att det inte är något allvarligt», sa värdinnan med bekymrad min.

«Tyvärr är det risk för det», sa Sergei och försökte låta nedslagen. «För ett tag sedan var jag ordentligt förkyld och blev väldigt hes. Hesheten ville inte ge sig och den blev ännu värre. När min läkare hade undersökt mig och tagit prover sa han något mycket sorgligt.»

«Usch då», sa värdinnan och lutade sig nyfiket framåt.

«Han talade om att jag råkat ut för en hormonförändring. Det är därför jag låter som en man.»

Värdinnan rätade på sig igen och sa deltagande. «Men vad hemskt. Finns det inget hopp?»

«Jag vet inte vad jag ska tro.» Och nu lät Sergei riktigt ledsen. «Läkaren säger att det är ytterst få kvinnor som drabbas av det här, men i de flesta fall rättar det till sig igen, men att det kan ta tid.»

«Hoppas att ni tillhör dom», sa värdinnan uppmuntrande.

«Ja, det hoppas jag verkligen. Det är ju inte roligt för min familj heller.»

«Hur tar den det?»

«Mina barn är förstås ledsna, men min man skämtar om det och kommer med den ena lustigheten efter den andra. Kan ni begripa det?»

«Verkligen inte. Ja se karlar», sa värdinnan och himlade med ögonen.

«Nog om mina bekymmer», avslutade Sergei. «Kan ni hålla en standardtoalett och ett japanskt spa åt mig några minuter? Jag väntar på en vän och vi ska göra sällskap in.»

«Självklart, inga problem», svarade värdinnan och log.

«Ni får trettio euro för besväret», sa Sergei och lade pengarna på disken.

«Åh, tack så mycket. Det var mycket vänligt av er.»

Klockan var nu fem i tre. Sergei hade noterat lite tidigare

när han låtsades vara intresserad av varorna i botiquen att Gaillard höll tiden. Han hade dykt upp redan tio i tre och var lätt att känna igen med den röda kepsen på huvudet. I högra handen höll han en attachéväska. Vad den innehöll var inte svårt att gissa sig till.

Sergei hade ställt sig så han hade god uppsikt över folkvimmel utanför boutiquen. Förutom Gaillard hade han observerat åtminstone fyra agenter som försökte smälta in bland flanerande och shoppande människor. Men deras uppträdande stack ut för mycket, åtminstone för Sergei som med sin erfarenhet kunde läsa av när agenter var i farten. Det var inte mycket som undgick hans skarpa blick. Gaillard och hans agentkompisar pratade diskret med varandra genom dolda mikrofoner.

Sergei tittade på klockan. Den var prick tre. Han gick ut och närmade sig Gaillard bakifrån, som med sin flackande blick kollade omgivningen och nervöst hade börjat skruva på sig.

Den svarta handväskan som Sergei hade märktes knappt. Den var av tyg och hade formen av en kasse. Han hade valt den med omsorg. Den högra handen var redan nere i väskan och greppade vapnet.

«Monsieur Gaillard. Rör inte en fena», sa Sergei med hård röst och körde in pistolen med ljuddämpare i ryggen på honom.

Gaillard ryckte till och blev stel som en pinne men sa ingenting.

«Nu säger ni till era kamrater att hålla sig lugna, annars råkar ni illa ut. Ni ska tala om för dem att vi ska gå in på en toalett så jag får kolla pengarna. Är det förstått?» frågade Sergei och tryckte till hårdare med sin Glock 17 genom tygväskan.

Gaillard nickade som bekräftelse på Sergeis uppmaning. Han informerade de andra agenterna.

«Då går vi in och inga konstner», sa Sergei med skärpa.

Gaillard vände sig om och blev lång i synen av förvåning när han såg den svartklädda kvinnan i niqab. Han sa fortfarande ingenting och gick före Sergei in i Point WC.

RECENSIONSEX

Sergei nickade åt värdinnan och fortsatte med Gaillard in till en av standardtoaletterna. Han stängde dörren och tog upp Glocken ur sin väska och höll den riktad mot Gaillard.

«Ställ er mot väggen», uppmanade Sergei.

Gaillard gjorde som han blev tillsagd och Sergei muddrade honom med sin vänstra hand och blev förvissad om att han inte var beväpnad. Tillfredsställd med det bad han Gaillard öppna attachéväska.

Gaillard ställde väska uppe på toalettlocket och öppnade den.

Sergei kunde snabbt konstatera att den var proppfull med använda hundradollars sedlar. Han tänkte inte förvissa sig om det verkligen var fem miljoner. Ett snabbt överslag övertygade honom om att säkerhetstjänsten inte tänkt lura honom.

«Ställ väska på golvet», uppmanade Sergei.

Gaillard stängde igen väska och ställde den på golvet.

«Nu ska ni säga till era kamrater att allt är under kontroll och att det tar en liten stund innan jag är klar. Säg också att ni hör av er när allt är kontrollerat.»

För att understryka allvaret bakom sina ord riktade Sergei pistolen mot Gaillards huvud.

Gaillard meddelade ordagrant Sergeis ord till männen från säkerhetstjänsten.

«Ta av er kommunikationsutrustningen», beordrade Sergei.

Gaillard fumlade med utrustningen men fick av sig den och lade den på väska dit Sergei viftat med pistolen.

«Sätt er på toalettstolen», sa Sergei samtidigt som han tog upp ett rep av nylon ur väska.

«Bind ihop era ben. Ordentligt», tillfogade Sergei med eftertryck. «Ni vet nog hur det ska göras.»

Först nu öppnade Gaillard munnen och protesterade.

«Ni har fått pengarna som vi kom överens om, så vi är färdiga med varandra. Låt mig gå.»

Sergei hånflinade innanför slöjan. «Inte så bråttom min vän. Jag vill inte ha en massa agenter svärmande omkring här inne

så snabbt. Eftersom ni inte höll vår överenskommelse om att ni skulle komma ensam har ni bäddat för det här. Gör som jag säger.» Han viftade med pistolen igen.

Gaillard surrade fast sina ben. Sergei bevakade att det blev riktigt gjort. Sedan fiskade han upp handklovar ur sin väska.

«Och så lägger ni armarna bakom toalettstolen.»

«Så där, nu sitter ni riktigt bra», konstaterade Sergei nöjt och betraktade Gaillard sedan han satt på honom handklovarna. Gaillard satt ordentligt fast, hade ingen chans att göra sig fri.

Då var det bara en sak som fattades. Sergei lade ifrån sig pistolen och tog upp en halsduk ur handväskan. Sedan band han den hårt om munnen på Gaillard. Nöjd med sitt verk tog han snabbt upp kommunikationsutrustningen och attachéväsken och skyndade sig till den lyxiga toaletten.

Sergei tog snabbt av sig den svarta klädnaden. Under den var han klädd som vanligt: jeans, skjorta och jacka. Han tog av sig den tomma ryggsäcken och öppnade attachéväsken. Det tog inte många sekunder att föra över sedelbuntarna till ryggsäcken. Ovanpå sedlarna lade han niqab plagget. Sist av allt vek han ihop den behändiga tygväsken och placerade den överst i ryggsäcken.

Innan han stängde igen den tomma attachéväsken lade han ner en bild på en skorpion. Sergei ställde väskan invid väggen. Pistolen stoppade han i en av fickorna på insidan av jackan.

Sist av allt satte han på sig kommunikationsutrustningen och kunde följa samtalen mellan de andra agenterna och anropet till Gaillard. Det hördes att de började bli oroliga.

«M, hör du mig? Varför tar det så lång tid? Svara.»

Maurice kunde av naturliga skäl inte ge något svar.

«Du får en minut till. Sedan kommer vi in.»

Sergei gick ut i korridoren och stötte i sin brådska till en kvinna som också var på väg ut.

«Jag ber så mycket om ursäkt», sa han. «Jag har lite bråttom.»

«Se er för», sa kvinnan argt och tittade förnärmat på honom.

«Självklart.»

Sedan fick han en idé.

«Skulle ni kunna hjälpa mig? Ni får två hundra euro.»

Kvinnan som var i fyrtioårsåldern stannade upp och tittade misstänksamt på Sergei.

«Och vad skulle det vara?»

«Jo, jag är förföljd av några otäcka typer. Jag tror inte dom såg att jag slank in här. Det enda dom vet är att jag är ensam. Om vi låtsas vara ett par, om jag får lägga min arm om er, kanske jag lyckas lura dom. Ni behöver bara följa med bort till metron så jag är i säkerhet. Det tar inte lång stund. Det vore väldigt snällt av er om ni ville hjälpa mig ur den här knipan.»

«Då får det gå snabbt. Jag har bråttom», svarade kvinnan som inte verkade helt övertygad om Sergeis förklaring. Men de lättförtjänta pengarna verkade tillräckligt attraktivt för att hon skulle gå med på Sergeis förslag.

Precis när Sergei och kvinnan kom ut ur Point WC och såg ut som ett förälskat par rusade fem agenter in.

«Polisen», skrek de till värdinnan som skrämmd och förvånad ryggade tillbaka där hon stod.

«Är det polisen som är ute efter er? Vad har ni gjort?» undrade kvinnan förskräckt?

Sergei skrattade. «Nej, nej. Jag har inte gjort något och det där var inga snutar. Ni såg ju själv. De bluffade bara för att komma in. De tillhör maffian. Så nu förstår ni kanske att jag legat risigt till om ni inte hjälpt mig.»

«Maffian», utbrast kvinnan och såg nu ännu mer uppskrämmd ut. «Då är det nog bäst vi skyndar oss. Jag vill inte bli inblandad på något sätt.»

«Ni kan vara lugn», sa Sergei så övertygande han kunde. «Dom kommer inte att hitta oss.»

Det var mycket folk i farten denna fredag eftermiddag och Sergei såg till så de smälte in bland alla människor. Plötsligt blev det stor uppståndelse bakom dem, utanför Point WC. Sergei och kvinnan hade inte hunnit mer än cirka femtio meter.

Precis som flera andra vände sig Sergei och kvinnan om och tittade. De såg hur tre män gormade och skrek och flera gånger hoppade upp i luften för att få en överblick över människorna. Att det var agenterna från säkerhetstjänsten var det ingen tvekan om. Den de antagligen försökte få en skymt av var kvinnan i niqab. Men hon existerade ju inte längre, upphörde att finnas till på lyxtoaletten.

Sergeis hjärna arbetade för högttryck och hans snabba analys gav honom en ganska klar bild av situationen. Gaillard hade avslöjat Sergeis bluff med klädseln. Sedan hade agenterna rusat ut i boutiquen och frågat ut värdinnan om hon sett någon svartklädd kvinna i niqab gå ut. Det hade hon förstås inte. Å andra sidan kunde kvinnan ha slunkit ut utan att hon observerat det. Folk rörde sig ju in och ut i boutiquen hela tiden. Omöjligt att ha koll på alla.

Sergei underskattade aldrig folk. De som inte verkade smarta kunde i själva verket vara rätt klipska. Toalettvärdinnan hade kanske när allt kom omkring inte köpt Sergeis förklaring till mansrösten. I vart fall var det troligt att den tanken kom till henne vid agenternas utfrågning.

Nästa fråga var säkert om någon man gått ut som var i kvinnans längd. Och det hade hon förmodligen noterat när Sergei gick ut. Sedan var det troligt att värdinnan berättade om kvinnan i den svarta slöjan med mansröst. Men det visste ju agenterna redan om.

Sergei måste utgå ifrån att han i högsta grad var misstänkt, trots att han och kvinnan var ett par. Längden på honom var säkert något de spanade på. Han såg hur agenterna pekade och började springa i riktning mot dem. Var han avslöjad? Men agenterna kunde omöjligt veta hur han såg ut. De kanske bara tog en chansning eftersom de flesta människorna rörde sig i samma riktning som Sergei och kvinnan.

«Titta», sa kvinnan ängsligt vid Sergeis sida. «De är på väg mot oss. Vi springer iväg.»

«Lugn», sa Sergei. «Att springa innebär att vi i högsta grad är misstänkta. Vi kan skynda på lite, men vi uppför oss som alla människor runt omkring oss.»

De fortsatte med raska steg. När de vek av runt hörnet in till affärsstråket mot metron sa Sergei.

«Nu kan vi springa.»

Kvinnan fattade vinken och satte fart efter Sergei.

Andfådda kom de fram till dörrarna in till stationen Palais Royal-Musée du Louvre. Sergei drog kvinnan med sig innanför dörrarna där han stannade till och tog upp de två hundra euro han lovat och gav henne.

«Var så god och tack för hjälpen.»

«Tack», sa kvinnan. «Ingenting annat ni behöver hjälp med?»

Sergei log. «Nej det räcker med det. Vänligt att ni ställde upp. Nu måste jag kila vidare.»

Han skyndade fram till spärrarna och stack in den förköpta biljetten och var snabbt innanför vändkorset. Mycket folk var på väg hem efter att ha avverkat sista arbetsdagen för veckan.

Sergei försvann snart i den strida ström av människor som stressade sökte sig till olika perronger för att förhoppningsvis få en plats i de fullproppade tågen. Sergei fick tränga sig in när tåget han skulle åka med kom.

När dörrarna slagit igen och tåget satt sig i rörelse kikade han bakåt mot ingången till perrongen. Då såg han två män komma springande, men de var för sent ute. Sergei hann se deras frustration och ilska över att ha missat tåget och det hett eftertraktade föremålet.

President Pierre Fouberts säkerhetsrådgivare Raul Lacombe kom ut från sitt tjänsterum i Élyséepalatset. Rådgivarens rum låg vägg i vägg med presidentens kontor. Raul hade inte hunnit långt förrän han mötte Michelle Bouchet som kom gående i en lyxig, blå byxdress och högklackade skor. En doft av exklusiv parfym fyllde luften i korridoren. Hon nickade avmätt åt Raul och gick fram och knackade lätt på dörren intill Salon Doré där Foubert satt.

Raul vände sig om och stirrade efter Bouchet. När hon stängt dörren efter sig skyndade han raskt tillbaka till sitt rum.

Presidenten hade rest sig från det eleganta skrivbordet med förgyllningar runt om och svängda ben. Han gick fram mot Michelle med utsträckta armar. De omfamnades och möttes i en lång kyss. Pierre lade sina händer på Michelles axlar och tittade uppskattande på henne.

«Du är verkligen snygg idag älskling.»

Michelle trutade med munnen. «Är jag inte alltid snygg?»

«Jovisst, men idag är du särskilt tjugig. Jag gillar dressen. Är den ny?»

«Jag hämtade ut den på Dior igår.»

«Du har utsökt smak älskling. Och parfymen är underbar. Den gör mig nästan berusad.» Han böjde sig ner och sniffade på nedre delen av hennes hals. Hon strök honom över huvudet.

Pierre rätade på sig. «Du är en skönhet Michelle.»

«Jag vet», sa hon och log självsäkert.

Pierre pekade mot den ståndsmässiga soffgruppen i ljusblått med gula, dekorativa mönster, samma stil som stolarna med träpartierna målade i guldgul färg och de slog sig ner.

«Roligt att du kommer och hälsar på här för en gångs skull. Jag hoppas att du har något viktigt att berätta för jag har ställt in ett sammanträde för din skull.»

«Annars hade jag naturligtvis inte bett att få träffa dig», sa Michelle förnärligt. «Kommer du ihåg att vi diskuterade min kandidatur för ordförandeposten i kommissionen för inte så länge sedan på vingården?»

«Jag har samtalet i gott minne», svarade Pierre med en undrande min. «Hur går kampanjen?»

«Bättre än väntat. Allt fler backar upp mig.»

«Så ska det låta. Då lär det bli ett lätt val i november», fastslog presidenten. «Har parlamentet diskuterat om man ska ragga en ny kandidat efter Campbell?»

«Det har diskuterats, men tiden är för kort och inget intressant namn har dykt upp.»

«Perfekt. Vad var det du ville träffa mig om?»

Michelle tog fram revisionsrapporten ur sin Gucciväska och lade på bordet framför Pierre. «Den här. Ta och läs. Det räcker med sammanfattningen för att du ska få en bild av vad det handlar om.»

Foubert läste med stort intresse. Hans ansiktsuttryck växlade från stor förvåning till vrede. «Kvalitetsrevision», mumlade han.

«Vad sa du?» undrade Michelle.

«Jag bara tänkte högt.»

Efter några minuter rätade Pierre på sig och fixerade Michelle med mörk blick.

«Jävla revisorer», sa han argt.

«Det var det bästa du sagt på länge», kommenterade Michelle med ett belåtet leende.

«Jag kände på mig nere på vingården att något var väldigt fel», fortsatte Pierre. «Men du var som en mussla. Jag gav mig fan på att du hade ett lik i garderoben och jag fick rätt. Jag erbjöd dig hjälp, men om jag inte minns fel försäkrade du att du kunde hantera det på egen hand. Uppenbarligen har du kommit till insikt om att du inte gör det. Och det är inget fel

att erkänna att man kommer på bättre tankar. Det kan hända den bäste. Så vad har du för funderingar runt det här?»

«Det första är vad du anser.»

Pierre funderade en stund. «Utan att ha satt mig in i alla detaljer är det bara att konstatera att du ligger riktigt taskigt till. Du har verkligen ställt till det för dig. För dina motståndare är det här som en skänk från ovan. Framför allt kopplingen mellan vårt förhållande och att du gett bidrag till vingården.»

«Och vems idé med bidraget var det?» frågade Michelle syrligt.

«Jag kastade fram frågan för att inte vingården skulle gå i konkurs. Och du var minsann inte sen att nappa.»

«Du försöker få det att framstå som ett oskyldigt initiativ. Du är bra på sådant. Det var betydligt mer än att bara kasta fram frågan som du säger. Du mer eller mindre tiggde om pengar plus att du satte press på mig», invände Michelle surt. «Så egentligen är det ditt fel att det kommer upp till ytan nu. Om det är den här delen i rapporten som gör att jag inte blir vald vet jag inte vad jag ska ta mig till.» Michelles anletsdrag hårdnade till.

«Nu lugnar vi ner oss och försöker tänka konstruktivt», sa Pierre och gjorde en dämpande rörelse med händerna. «Det är inte kört på långa vägar än. Din förklaring att det pågår ett utvecklingsprojekt på vingården var ett smart drag. Hur lyckades du få revisorerna att skriva det?»

«Jag krävde att mina förklaringar till deras anmärkningar ska finnas med, så enkelt är det.»

«Men det är endast dina ord, eller hur?»

Michelle rynkade oförstående med pannan. «Vad menar du med det?»

«Vad jag kan se av rapporten finns det ingen dokumentation som backar upp det du påstår. Det finns en del skarpa hjärnor i både kommissionen och parlamentet som skulle tycka att en sådan förklaring är ihålig som en schweizerost.»

«Använd din smarta hjärna själv herr president», sa Michelle fränt. «Du tror väl inte att jag är helt bakom flötet. Känner

RECENSIONSEX

du mig verkligen så dåligt efter alla år vi varit tillsammans, då blir jag besviken.»

Presidenten ryckte till som om han fått en örfil och fick en röd nyans i ansiktet. «Och vad menar du med det om jag får vara ofin och fråga», kom det sarkastiskt.

«Kommer frågan om dokumentation upp hävdar jag naturligtvis att personalen slarvat bort den. Märkvärdigare än så är det inte.»

«Och om dina medarbetare säger att de aldrig sett något underlag?»

Michelle gav honom ett överlägset leende. «Ingen skulle våga opponera sig.»

«Hur kan du vara så säker på det, ifall det bränner till?» anmärkte Pierre.

«Jag känner min personal. Det behöver du inte vara det minsta orolig för. Är det så att något huvud rullar, så inte är det mitt.»

«Skönt att höra. Du lär få bevisa så småningom att det är så. En sak jag funderar över är hur revisorerna lyckats spåra upp att jag äger vingården. Vad var det dom hette igen?»

«Carina Stenlund Falk och Jonas Falk. Jag måste medge att de är duktiga. Men att kolla upp vem som äger vingården är väl inte så himla konstigt. Det skulle till och med jag klara av», sa Michelle självsäkert.

«Du har som vanligt svar på det mesta», konstaterade Pierre. «Frågan är hur vi får loss dig ur rävsaxen?»

Michelle log underfundigt. «Ska vi prata om rävsax så är det inte bara jag som sitter fast utan du också min vän.»

Pierre höjde förvånat på ögonbrynen. «Det vet jag inte om jag håller med om. På vilket sätt då?»

Michelle skrattade rått. «Det uppenbara som vem som helst kan begripa, till och med skolungar. Ditt företag Le Vignoble har fått pengarna.»

«Hur skulle det vara om du också använde din smarta hjärna fru kommissionär. Jag har naturligtvis ingen aning om några bidrag från EU. Som ägare av vingården är det inte

jag som sköter finanserna utan det har jag anställda som gör. En president håller inte på med sådant. Och precis som du sa. Det fattar till och med skolungar.» Presidenten skrattade.

«Skrattar bäst som skrattar sist», påpekade Michelle skadeglatt. «Du inbillar dig väl inte att någon skulle gå på att du inte skulle känna till att det pågår ett utvecklingsprojekt på vingården med så mycket pengar i bidrag. På tal om schweizerosten.»

«Men utvecklingsprojektet är ju påhittat», invände presidenten.

«Javisst, det är ju det som är hela poängen. Har du inte fattat det än? Du sa nyss att det var ett smart drag och det är klart att det är. Vem ifrågasätter om en EU-kommissionär hävdar att det pågår ett utvecklingsprojekt? Nej min käre vän, det är bäst att vi håller oss till samma version för vi sitter i samma båt. Och för dig som president vore det oerhört pinsamt om du skulle påstå att du inte känner till något om pengarna. Den typen av information kommer fram förr eller senare, det kan du skriva upp.»

Pierre surnade till. «Som jag ser det är nog inte allt så kristallklart som du vill ge sken av. Det finns ett par hållhakar. Revisorerna skriver att dom genom tillförlitliga källor fått fram att det inte har existerat något utvecklingsprojekt. Hur har du tänkt bemöta det?»

«Enkelt, mitt ord mot deras förstås. Har de inga konkreta bevis så lär de stå sig slätt. Du hade en hållhake till.»

«Patric. Hur kunde du vara så idiotisk och påstå att han leder utvecklingsprojektet. Han har ju knappt satt sin fot på vingården. Och vin är vad jag känner till inte hans specialitet.»

«Som kock vet han mer än de flesta», protesterade Michelle indignerat. «Och en konsult arbetar inte bara på ett ställe ska jag be att få upplysa om. Så det där kan jag hantera, lita på det.»

«Vi lämnar den frågan. För min del är det bara en sak till som är intressant i rapporten. Vem fan är Jucka Nutti?»

«En same från Sverige.»

RECENSIONSEX

«Honom har du inte berätta något om. Har ni något ihop bortsett från att du gett honom bidrag också?»

Ett drag av missnöje for över Michelles ansikte. «Hur då menar du?»

«Du har ju bjudit honom på en resa till en exklusiv semesterö, Seychellerna, och låtit EU betala för det.»

«Åker jag i tjänsten är det naturligtvis EU som får betala. Jag ville diskutera hans projekt uppe bland samerna lite mer. Det är väl inget konstigt med det. Oss emellan kan jag berätta att det mest var en artighetsresa.»

«En artighetsresa? Nu hänger jag inte med», erkände Pierre.

«Jucka bjöd nämligen upp mig till det där ishotellet som finns i norra Sverige i inledningsskedet så därför ville jag återgälda hans vänlighet genom att bjuda honom till ett fint ställe.»

«Så ni har blivit bundis med varann?»

«Varför tror du det?»

«Du använde bara hans förnamn. Normalt brukar du använda hela namnet eller bara efternamnet på typ ministrar, andra kommissionärer med flera. Så det naturliga i det här fallet hade varit att du sagt Monsieur Nutti.»

Michelle gjorde en grimas som visade vad hon tänkte om presidentens utspel. «Det bara halkade ur mig. Jag förstår inte varför du hakar upp dig på det. Så då säger jag väl Monsieur Nutti. Är du nöjd nu?»

«För sent. Du har redan avslöjat dig. Jag tror inte för ett ögonblick att du bara slant med tungan, bättre än så känner jag dig. Men säg mig en sak. Hur är han i sängen?» undrade Pierre svartsjukt.

«Jag tror herr president är sotis», noterade Michelle med ett snett leende. «Vem har sagt att vi har legat med varann?»

«Jag skulle inte bli förvånad, men jag skiter faktiskt i det. Vi lämnar ämnet innan jag blir på dåligt humör.»

Michelle rörde vid presidenten i en förmildrande gest men han drog sig undan.

Hon drog besviket tillbaka handen. «Som du vill din surkart. Vi lämnar det där ämnet som är över för min del.»

RECENSIONSEX

«Bra», samtyckte Pierre med stram min. «Låt oss ta och diskutera kärnfrågan. Hur går vi vidare med rapporten och revisorerna?»

«Jag har funderat vansinnigt mycket på det men det är fortfarande lite av kaos i huvudet. Vi får väl slå våra kloka huvuden ihop. Du kan nog tänka klarare än jag plus att du brukar komma upp med bra idéer. Det är därför du är president, eller hur?»

«Det har du förbannat rätt i. Det är rätt bråttom att få en lösning på det här delikata problemet.»

Michelle suckade djupt. «Tyvärr är det så. Vad säger du?»

«Sannerligen jag vet. Det är ingen lätt fråga så här rakt upp och ner utan att ha vetat något i förväg. Men varje problem har en möjlighet.»

Presidenten satt försjunken en lång stund med slutna ögon och djupa veck i pannan. Till slut öppnade han ögonen och rätade på sig.

«Det enda som stinker i rapporten är revisorernas anmärkningar mot dig personligen, det vill säga dina barn, mig och vingården. Kläd- och kosmetikaköpen tror jag har mindre betydelse, även om de kommer att sticka i ögonen på folk. Är inte dina förklaringar tillräckliga för att revisorerna ska ta bort de avsnitten i rapporten?»

«Har du haft att göra med revisorer?» undrade Michelle.

«Nej, jag har klarat mig.»

«Då vet du inte hur dom fungerar. Har de fått något på hjärnan ska det till ett under att de släpper det. Sedan må det lukta hur lite som helst. Jag tycker som du att med mina förklaringar borde de ha strukit den delen.»

«Försökte du inte hjälpa revisorerna på traven?»

Michelle hånskrattade. «Det är klart att jag gjorde.»

«På vilket sätt då?»

«Först försökte jag få dem att fatta att García måste bort om det ska hända något inom EU.»

«Men det hjälpte inte?»

«Nix. Efter det försökte jag vädja till deras nationalitets-

känsla. Jag sa att om inte Sverige som nuvarande ordförande-land klarar av att det väljs en ny ordförande och kommission kommer det att betraktas som ett katastrofalt misslyckande.»

«Genialt drag. Men det tog uppenbarligen inte heller skruv.»

Michelle skakade sammanbitet på huvudet. «Det kunde de inte ta hänsyn till sa de.» Hon suckade djupt.

«Bra försök i alla fall. Var det allt?»

«Nej, då återstod bara en utväg.»

«Och vad var det?» frågade Pierre nyfiket.

«Ja vad tror du. Pengar förstås.»

«Hur mycket?»

«Fem miljoner euro var.»

«Vow, det var ingen dålig muta», yttrade Pierre imponerad. «Men tog du inte en helvetes risk genom att försöka muta revisorer?»

«Visst, men det hade jag kalkylerat med.»

«Och hur reagerade de?»

«Först gav de sken av att nappa, så jag tänkte att nu har jag er i fällan. Sedan hällde de galla över mig för att jag hade fräckheten att överhuvudtaget ta upp frågan», svarade Michelle bittert. «Jag hade lust att strypa dem.»

«Kan de använda ditt utspel på något sätt?» undrade Pierre fundersamt.

«Inte en chans. Jag förklarade att det var ett skämt, att jag bara ville testa om revisorer var mutbara.»

«Smart tänkt igen. Hur reagerade de?»

«Ja vad tror du. Långa i synen förstås.»

«När det alternativet inte heller hjälpte, ja då vet jag inte hur vi ska kunna påverka rapporten eller stoppa den. Det verkar som att det är kört», konstaterade Pierre dystert.

«Den här träffen har inte alls gett vad jag hoppades på», konstaterade Michelle besviket.

Pierre fick ett förvånat uttryck i ansiktet. «Och vad hoppades du på egentligen?»

«Att du skulle komma med något konstruktivt, men det har helt lyst med sin frånvaro.»

«Du har ju inte ens gett mig en sportslig», invände Pierre syrligt. «Hur kan du förvänta dig att jag ska hosta upp en lösning på dina problem efter att endast ha ögnat igenom sammanfattningen i rapporten?»

«Jag trodde i min enfald att du som president är van att tackla kniviga frågor och fatta snabba beslut, men jag kanske har fel.»

«Låt mig då få upplysa dig min sköna att en president har skickliga rådgivare som står för det reella tänket. Så när frågorna hamnar på mitt bord är allt förberett i detalj. Jag behöver bara ta ställning till om förslagen är bra eller inte.»

«Jag stötte ihop med din säkerhetsrådgivare när jag kom», berättade Michelle. «Vad är det han heter igen?»

«Raul.»

«Ja, just det. Jag har för mig att du sagt att han är en riktig smarting. Han kanske skulle kunna komma med något vetigt.»

«Är du inte riktigt klok», utbrast presidenten. «Vi blandar inte in någon mer i den här soppan. Det borde du begripa.»

Michelle skrattade. «Jag bara skämtade. Du ska inte ta allt så allvarligt.»

«Ibland vet jag sannerligen inte när du skämtar eller menar allvar», kommenterade Pierre torrt.

Michelle satt tyst en stund. Så plötsligt lystes ansiktet upp i ett triumferande leende. «Nu kom jag faktiskt på en superbra idé, genial när jag tänker efter närmare. Har man funderat som en tok ett tag brukar det lossna till slut.»

«Och hur ser denna geniala idé ut?» undrade Pierre spydigt.

«Tillsvidare föredrar jag att behålla den för mig själv. Jag vill tänka igenom upplägget noga för att se om det är genomförbart, men jag tror det.»

«Gör som du vill», sa Pierre stött. «Vill du diskutera din idé vidare vet du att mina öron är vidöppna. Och kom ihåg en sak. Det börjar brinna i knutarna. Du har bara två veckor på dig att fixa det om du ska bli vald till ordförande.»

«Jag vet.» Michelle tittade på klockan. «Oj, är klockan så mycket. Då måste jag ge mig av så jag hinner med planet till Bryssel.»

De reste sig och gav varandra en avskedsskyss.

Raul lutade sig med ett belåtet leende bakåt i stolen. Genom den toppmoderna bild- och avlyssningsutrustningen kopplat till datorn hade han kunnat följa samtalet med presidenten och EU-kommissionären. Bara något år efter det han tillträdde som säkerhetsrådgivare installerades utrustningen och sedan uppdaterades den så fort nya versioner kom ut.

Det hade blivit många intressanta samtal mellan presidenten och höga dignitärer: statschefer från andra länder, generalsekreterare och överbefälhavare för NATO med flera potentater. Ledningen för FSB i Moskva var mycket nöjda med informationen Raul försåg dem med.

Bevakningen av vad som hände inom EU var ett prioriterat område. Nu hade han genom det komprometterande samtalet fått en riktig godbit.

Det var fredag eftermiddag och Sergei satt på sitt kontor i centrala Moskva. Mobiltelefonen plingade till. SMS från Marko.

Jag har en riktigt intressant grej att visa dig utifrån vårt samtal. Kom till Paris på tisdag om det passar.

Tisdag? Sergei kollade almanackan. Det såg grönt ut. Han klickade på svara och skrev.

Passar utmärkt. Kommer med samma flyg som senast. Stannar bara över dagen.

Det hade gått två veckor sedan de träffades. Sergei undrade i sitt stilla sinne vad Marko nosat upp. Det måste ha något att göra med deras diskussion om vem som var uppdragsgivare till mordet på Campbell.

Sergei var bland de första ankommande passagerarna med flyget från Moskva att gå igenom passkontrollen på Charles de Gaulle flygplatsen. Han reste lätt med endast en brun klassisk portfölj.

«Roligt att ses igen», sa Sergei när han hälsade på Marko.

«Detsamma», sa Marko.

«Ska vi åka taxi idag också?» undrade Sergei spefullt.

Ett brett leende spreds över Markos ansikte. «Nej, den här gången blir det min bil.»

«Och du är säker på att du inte har några snokande agenter i dina hasor?»

«Så säker man kan vara. Jag har inte varit på ambassaden idag utan åkte direkt hemifrån. Och runt min bostad har det varit lugnt.»

«Bra. Då kan vi känna oss lugna.»

RECENSIONSEX

Det var mycket trafik när de åkte ut från flygplatsen i Markos metallicröda BMW, en Coupé ur 6-serien.

«Du åker ståndsmässigt», konstaterade Sergei efter ett tag.

«Självklart. Jag köpte den förra månaden och är väldigt nöjd, hög prestanda och komfort.»

«Den känns superskön. Du har bra smak Marko.»

«Tack.»

«Blir det hotell även den här gången?»

«Nej, idag bjuder jag på ett bättre ställe, en liten överraskning», förklarade Marko hemlighetsfullt.

«Då avhåller jag mig från att fråga vilket», sa Sergei.

Marko körde med van och säker hand BMW:n in mot de centrala delarna i Paris.

Marko hade precis passerat Hotel De Buci och stannade till ett stycke bort på Rue de Seine vid Galerie Lacombe. Området verkade ha ett rikt utbud på konstgallerier, modebutiker, antikaffärer och restauranger.

«Aha», utbrast Sergei. «Nu hajar jag var vi är. Konstgalleriet där din sambo arbetar, eller hur?»

Marko log. «Jajamän. Tänkte du skulle få hälsa på henne och se lite fin konst innan jag bjuder på den andra överraskningen. Vi får hålla till i våningen ovanför konstgalleriet där Clemences system med familj bor. Det är tomt under dan. Systemen Jeanette arbetar på galleriet också. Clemence kommer att bjuda på lunch.»

«Ja vad ska man säga? Du har hittat det perfekta upplägget för besöket», berömde Sergei.

«Man tackar. Lite kultur blandat med annat smått och gott är aldrig fel. Kom så går vi in», inbjöd Marko.

De steg ur bilen och gick in på konstgalleriet. Clemence och Jeanette var fullt upptagna med kunder, så Marko och Sergei fick vänta ett tag.

Konst i allehanda motiv och schatteringar pryddes väggarna i de stora, ljusa lokalerna. Punktbelysningar på vissa större tavlor gjorde ett effektfyllt intryck.

«Det här är min vän Sergei», presenterade Marko när systerna så småningom blev lediga.

«Angenämt att träffas», sa Sergei och hälsade på Clemence och Jeanette på det sedvanliga franska och ryska sättet med kindpussar.

«Välkommen hit», hälsade Clemence leende. «Marko har berättat om dig.»

Sergei skrattade. «Jag hoppas han inte har avslöjat allt?»

«Nä då, men tillräckligt», svarade Clemence och blinkade åt honom.

De båda systerarna i fyrtioårsåldern gav ett propert och sympatiskt intryck. Clemence i en rufsig, mörkbrun frisyrr hade en garnfärgad randig jumper med polokrage i brunröda färger med ljusa inslag och blå klassiska stretchjeans med utställda ben. Hennes syster med svart hår som avslutades i en hästsvans var klädd i långärmad lila randig polo och en beige manchestersammet byxa med raka ben.

Jeanette ursäktade sig och gick för att ta hand om en kund.

«Min syster är den perfekta säljaren och har hand om ekonomin medan jag är mer konstnärligt inriktad och har en egen ateljé där jag målar», berättade Clemence.

«Intressant, då måste du visa mig dina tavlor», sa Sergei.

Clemence log. «Det ska jag visst göra. Vi kan väl ta en kort runda så ska jag visa dig konsten vi har.»

«Det vore trevligt», kommenterade Sergei.

«Vi har specialiserat oss på fransk och rysk konst, en del gammalt och en del nytt. Jag ska inte belasta dig med en massa namn för du kommer säkert att ha glömt dem när vi är färdiga.»

«Det har du alldeles rätt i», medgav Sergei.

«Jag kan i alla fall nämna ett par namn ur den mer exklusiva skaran. Du har säkert hört talas om Monet och Chagall.»

Sergei nickade.

«Men vi tar även in annat intressant för att bredda utbudet, speciellt unga lovande konstnärer. På så sätt får de chans att visa upp sig också», fortsatte Clemence.

Under visningen kom de fram till några färgstarka oljemålningar. Sergei gick fram och synade en av dem närmare. Den

visade en kvinna och en man i en båt på en flod. På himlen hade svarta åskmoln tornat upp sig och börjat nagga på solen vars knippe av ljusstrålar fortfarande letade sig ner mot vattnytan och paret i båten.

Sergej tog några steg tillbaka och begrundade tavlan en lång stund.

«Den där gillar jag. Vem har gjort den?»

«Det är en av mina tavlor», förklarade Clemence stolt.

«Fantastiskt fin. Den är jag intresserad av, skulle passa bra i mitt vardagsrum. Vad ska du ha för den?» undrade Sergei och vände sig mot henne.

«Egentligen kostar den fyra tusen euro, men för att du är Markos vän ska du få ett specialpris. Du får den för tre tusen», erbjöd Clemence med ett varmt leende.

«Vem kan säga nej till ett sådant erbjudande. Jag tar den», bestämde Sergei.

«Tack så mycket», sa Clemence uppskattande. «Det vore inte dumt att ha fler kunder som du som bestämmer sig så snabbt.»

Sergej log. «Det gäller att inte fundera för länge när man fastnar för något. Eller vad säger du Marko?» undrade han menande och blinkade.

Marko skrattade. «Där är vi helt överens.»

«Kan du slå in tavlan ordentligt eftersom jag ska ha med den på flyget?» frågade Sergei.

«Självklart, inga problem», svarade Clemence.

«Som jag nämnde har Clemence lovat ordna med lunch», sa Marko.

Hon vände sig till Sergei. «Tyvärr hinner jag inte laga den själv så jag har beställt hit mat. Den bör vara här när som helst. Gillar du Thai mat? Vi har en bra restaurang om hörnet.»

Sergej log. «Det blir bra. Jag gillar det mesta.»

Det plingade till i dörren och in kom en kille från restaurangen med maten.

«Perfekt», kommenterade Clemence och tog hand om maten. «Kom så går vi upp i våningen. Det är redan dukat.»

De gick upp i den rymliga våningen ovanför galleriet. Och mycket riktigt. Matrummet var förberett. Clemence lade upp maten på fat och ställde in på bordet.

«Var så goda», inbjöd hon. «Jag gör er sällskap en kort stund. Sedan får ni sköta er själva.»

Efter maten slog sig Marko och Sergei ner i vardagsrummet.

«Du har uppenbarligen varit aktiv sedan vi sågs senast», började Sergei. «Ditt SMS gjorde mig både konfunderad och nyfiken.»

Marko skrattade. «Om jag varit mer aktiv än jag brukar vet jag inte. Du undrar förstås om jag forskat vidare i den så kallade uppdragsgivaren?»

«Det var väl ungefär i den riktningen mina tankar gick», medgav Sergei.

«Nej, jag har faktiskt inte gjort det, men det finns ju andra som är aktiva på olika sätt.»

Sergei drog på munnen. «Det är jag övertygad om. Så du har alltså fått ny information?»

«Det kan man säga, men inte i ämnet vi precis berört utan något helt annat, men fortfarande en person vi diskuterat.»

«Det låter intressant. Hur skulle det vara om du slutar gå som katten kring het gröt och berätta vad du fått reda på.»

Marko hade ett nöjt leende på sina läppar när han tog fram en DVD-skiva. Han knäppte på TV:n och satte sedan in skivan i DVD-spelaren och tryckte på play.

«Kolla in det här.»

Sergei satt koncentrerad och följde med stor förvåning inspelningen av samtalet i Élyséepalatsets Salon Doré mellan den franske presidenten Foubert och EU-kommissionären Bouchet. Bild och ljud var av yppersta kvalitet.

«Mycket intressant samtal», summerade Sergei efter en stund. «Jag antar att det är mullvaden som gjort inspelningen.»

«Alldeles riktigt. För flera år sedan installerade Raul en avancerad utrustning och har försett vår säkerhetstjänst med en rad godbitar under åren.»

«Men hur kunde han tajma in besöket av kommissionären. Sitter Raul ständigt och häckar på rummet och spionerar?»

«Det tror jag inte. Han känner förstås till när presidenten får viktiga besök och bevakar dem. I det här fallet hade han inte en aning. Av en ren tillfällighet kom han ut från sitt rum när älskarinnan var på ingång, så han blev nyfiken på vad hon hade för ärende. Det är tydligen sällan hon dyker upp i Élyséepalatset.»

«Inte visste jag att presidenten och kommissionären var ett par.»

«Nej, det är väl inte så konstigt, du som inte känner till societetslivet i Paris.»

«Det har du alldeles rätt i. Däremot har jag bättre koll på läget i Moskva. Hur som helst var det fascinerande att följa deras resonemang om revisorernas rapport och vad de kunde göra för att rädda kommissionären ur knipan hon uppenbarligen hamnat i.»

«Jag blev faktiskt full i skratt över hur lätt de verkar ha att komma i luven på varann», sa Marko. «Bouchet verkar vara väldigt känslig och lättretad. Vad fick du för intryck av henne?»

Sergei funderade en stund. «Självsäker, dominant och manipulerande är väl det som först slog mig. Och bakom den vackra fasaden tyckte jag mig kunna se en kylig och slug person. Men det kanske man måste vara för att nå en position som EU-kommissionär.»

Marko skrattade lätt. «Det är nog ingen dålig gissning. De nämner inte hur mycket pengar presidentens vingård har fått. Vad tror du?»

«Sjukt mycket skulle jag tro. Det framkom ju att vingården haft finansiella problem och då talar vi förmodligen inte om några småpengar. Omöjligt att veta hur mycket. Bortsett från att få vingården på finansiella fötter igen har säkert presidenten fått en extra dusör. Med tanke på deras relation alltså.»

«Mycket troligt», höll Marko med om. «Speciellt utifrån vilken enorm budget Bouchet måste ha till sitt förfogande. Lade du förresten märke till det sista Bouchet sa?»

Sergei fick ett frågande uttryck i ansiktet. «Vad tänker du på?»

«Att hon kommit på en idé hur hon ska lösa problemet med revisionsrapporten. Om jag inte minns fel tyckte hon till och med att det var en genial idé.»

«Exakt. Det skulle vara intressant att veta vad hon planerar för något. Och jag gissar att det inte bara handlar om rapporten utan om revisorerna också.»

«Säger du det», sa Marko förvånat. «Varför tror du det?»

«Tyvärr glömde jag kristallkulan i Moskva, så jag har inte den blekaste.»

«Det var ju synd. Men även du kanske har en idé?»

Sergei skrattade. «Det händer lite nu och då, precis som med dig. Det jag tänker på är att det stora problemet för Bouchet är revisionsrapporten. När den EU-parlamentet lär det väl vara kört för henne. Frågan är. Vad kan hon göra åt den? Där slår det stopp för min fantasi. Så hennes geniala uppslag tror jag avser revisorerna. De är de enda som kan ändra rapporten.»

Marko reste sig och vankade fram och tillbaka. «Är det vad jag misstänker att du tror att hon skulle våga sig på att utöva påtryckning på dem?» kom det efter en stund. «Vi har ju båda hört från samtalet att hon misslyckades med att muta dem.»

Han tittade frågande på Sergei.

«Om det inte går med lock och pock för den desperate, då är det bara hot och våld som återstår, eller vad säger du?»

«Åtminstone i vissa kretsar», höll Marko med om. «Men menar du att en högt uppsatt politiker skulle vara beredd att gå så långt?»

«Absolut, det vore i så fall långt ifrån första gången. Vi behöver bara gå till vårt eget land.»

«Ja, det är sant, men en EU-kommissionär. Vad tror du att Bouchet i så fall skulle göra?»

Sergei kliade sig i nacken. «Det är det som är frågan. Om hon skulle välja hot anlitar hon förstås någon. Men budskapet skulle bli alltför uppenbart och peka mot henne.»

«Jag håller med dig», instämde Marko. «Alltså återstår endast våld.»

«Just det. Hur mycket är omöjligt att säga. Våld kan ju också urarta så det slutar med mord.»

«Hur skulle du reagera om dina revisorer blev utsatta för påtryckning?» undrade Marko.

«Det har faktiskt hänt ett par gånger.»

«I vilket sammanhang då?»

«Det var naturligtvis inte mina företag utan företag inom oljeindustrin som ägs av staten. De hade kommit oegentligheter och korruption på spåren, ända upp i toppen. Så du kan ju tänka dig att det var känsligt.»

«Och hur reagerade du?»

Sergei log bistert. «Jag blev förstörd störtförbannad. Ingen rör vare sig mina anställda eller revisorer jag anlitar ostraffat. Sedan spelar det ingen roll att det gäller andra företag. Revisorerna har varit till stor hjälp för mig och sådant glömmar man inte.»

«Så vad gjorde du?»

«Jag drog i några trådar och allt ordnade upp sig. Men det satt hårt åt kan jag säga. Revisorerna tog förstas en helvetes risk när de påtalade makthavarnas inblandning. Likaså spelade jag ett högt spel. Men så länge presidenten inte kände sig hotad vågade jag löpa linan ut.»

«För fan Sergei. Inte visste jag att du utmanade makteliten. Du får vara försiktig så du inte trampar för hårt.»

«Du kan vara lugn Marko. Jag vet ungefär var gränserna går plus att jag har vänner högt upp som stöttar mig.»

«Bra. Jag började nästan bli orolig, men du vet säkert vad du gör. Det är bara att gratulera dina revisorer», slog Marko fast. «De här svenska revisorererna som granskat Bouchet lär väl knappast vara så lyckligt lottade. Jag skulle nog inte vilja vara i deras kläder.»

Sergei blev tyst en lång stund. «Nej, det är inte utan att jag tycker synd om dem», sa han eftertänksamt.

«Skönt att vi inte behöver bry oss», konstaterade Marko.

Sergei kollade klockan. «Jag behöver bryta upp snart. Det var roligt att träffas igen. Samtalet i Élyséepalatset var en riktig godbit du bjöd på. Det är inte ofta man får chans att se och lyssna på en president och hans älskarinna Och du har verkligen fått tag på en pangbrud Marko. Du är bara att gratulera.»

Markos ansikte lystes upp. «Man tackar. Jag skjutsar ut dig till flygplatsen. Och glöm inte tavlan du köpt.»

«Ingen risk», sa Sergei och log. «Kom.»

Stockholm var sig inte riktigt lik denna dag i slutet på oktober. Inte så att huvudstaden väntade statsbesök och att polisnärvaron därför var särskilt påtaglig eller att det var några andra extraordinära händelser som ägde rum. Nej allt var som det brukade vara, en helt vanlig dag. Det som var påtagligt och olikt var den fuktiga värmen som dragit in över Stockholm under natten. Det var redan sjutton grader varmt fast klockan bara var halv elva på förmiddagen och folk var lättklädda. En och annan gissade säkert att något värmerekord skulle slås. Det var inte soligt. Nej. Himlen var liksom beslöjad av ett tunt grått täcke. Och som sagt fuktigt.

Den eleganta mannen i mörkblå kostym med vitskjorta och gul sidenslips stod och kikade in i ett av NK:s skyltfönster. En strid ström av shoppingsugna människor rörde sig in och ut ur varuhuset. Han kollade klockan. Det var dags. Mannen tog fram sin mobiltelefon och slog ett nummer.

«Carina Stenlund Falk på KVR.»

«Good morning, my name is Francois Duval.»

«Good morning.»

«Jag arbetar på IAS, EU:s revisionsenhet.»

«Åh, ringer ni från Bryssel?»

«Nej, jag ringer faktiskt härifrån Stockholm. Jag och en kollega har träffat folk på EU-kontoret här i stan. Jag är nära medarbetare till Jens Hansen. Han bad mig ta kontakt med er för att höra hur ni ligger till med granskningen. Så jag undrar om vi kunde träffas. Det ska inte behöva ta så lång tid.»

«Självklart, det vore trevligt. När skulle det passa?»

«Faktum är att jag är nere i centrum, närmare bestämt vid varuhuset NK.»

«Ja men det är inte alls långtifrån vårt kontor. Ska vi säga om en kvart. Går det bra?»

«Det passar alldeles utmärkt.»

«Har ni adressen hit?»

«Ja, jag har den nedskriven på en lapp någonstans. Ett ögonblick ska jag se. Nu hittade jag den. Regeringsgatan 52, stämmer det?»

«Alldeles riktigt. Då ses vi om en stund.»

När Francois kom upp till KVR:s kontor på andra våningen i kontorshuset stod Carina och Jonas och väntade på honom.

«Välkommen hit! Det var en trevlig överraskning att få besök från IAS», sa Carina med ett varmt leende.

«Tack», sa Francois och hälsade på revisorerna. «Roligt att det passade med så kort varsel.»

«Inga problem», försäkrade Carina. «Vi går in på mitt rum.»

De slog sig ner vid det runda sammanträdesbordet.

«Och hur står det till med Jens Hansen?» undrade Carina.

«Utmärkt, han hälsade så mycket. Han har fått positiva signaler från medarbetare till Michelle Bouchet över er granskning.»

«Det tackar vi för», sa Jonas. «Vi upplevde ett bra granskningsklimat. Alla ställde upp och servade oss med handlingar och svar på våra frågor.»

«Som jag nämnde i telefon till dig Carina arbetar jag under Hansen. Faktum är att jag i normala fall är ansvarig för granskningen av Bouchets förvaltning. Har väl varit det i cirka två år. Så därför är jag särskilt intresserad av vad ni kommit fram till.»

«Jag kan förstå det», sa Carina. «Hansen har inte nämnt något om det, men han kan ju inte tänka på allt.»

«Innan jag glömmer det. Här har ni mitt visitkort», sa Francois och tog fram kortet ur kavajen.

Carina studerade visitkortet. Francois Duval och IAS. Hon noterade att kortet hade samma design som det hon fått på Jens Hansen.

«Tack. Du ska få våra också.» Carina och Jonas räckte över sina visitkort.

«Så hur har granskningen gått? Ni kanske är färdiga vid det här laget?»

«Det har gått över förväntan», informerade Carina. «Rapporten har varit färdig ett tag. Det som har tagit en del tid har varit avstämningen med Bouchet. Vi träffade henne för drygt en vecka sedan och diskuterade rapporten och våra slutsatser. Efter den träffen gjorde vi vissa kompletteringar, mest i form av att hon ville ha med sina förklaringar till det vi anmärker på, vilket vi tyckte var ett rimligt krav. Sedan ville hon läsa igenom den nya versionen för att se om det var något ytterligare hon ville kommentera.»

«Hon brukar vara noga med sådant. Är lite känslig för kritik», berättade Francois leende.

Jonas skrattade instämmande. «Vi har noterat det.»

«Är rapporten färdig nu?» undrade Francois.

Carina nickade. «Det kan man nog säga. Vi har väntat på en slutlig bekräftelse från Bouchet och den kom sent igår kväll. Utifrån hennes kommentarer och lite egna funderingar har vi gjort några ändringar nu på morgonen, men vi ska gå igenom rapporten en sista gång för att kontrollera att allt är som det ska. Det gäller att väga orden på guldvåg med tanke på den kritik vi för fram och behandlingen i parlamentet. Vi räknar med att maila över den till Hansen senast i morgon, kanske redan idag.»

«Perfekt. Är det något som hindrar att jag kan få rapporten också? Jag är väldigt nyfiken på vad ni kommit fram till. Jag har med mig ett USB-minne så det vore snart gjort att kopiera över rapporten.»

«Självklart. Jag kan inte se något problem med det, tvärtom», sa Carina hjälpsamt. «Det är faktiskt en fördel om du kan gå igenom rapporten också ifall du har några kommentarer.»

Francois tog fram USB-minnet och räckte över det till Carina.

Carina satte in USB-minnet i datorn och klickade fram filen på rapporten. Överföringen gick snabbt.

«Ett ögonblick innan du tar ur minnet», skyndade sig Francois att tillägga. «Vill du vara vänlig och föra över bakgrunds-

materialet i granskningen också. Det skulle vara värdefullt för mig att ha det som dokumentation till granskningen och inte minst för framtida bruk.»

Carina nickade och började överföringen av de andra filerna.

«Så där. Då har du rubbet», konfirmerade Carina. Hon tog ut USB-minnet från datorn och räckte över det till Francois.

«Tack, det var hyggligt. Då ska jag inte uppehålla er längre. Det var trevligt att träffas. Det ska bli spännande att se vad ni skrivit. Hansen hör av sig.» Francois reste sig och sa hej då till Carina och Jonas.

Den falske revisorn Francois som hette Leroy hade ett nöjt leende på sina läppar när han kom ut på gatan. Men Francois Duval existerade faktiskt. Han var verkligen den revisor på EU:s revisionsenhet och nära medarbetare till Jens Hansen som Leroy utgett sig för att vara. Visitkortet på Francois Duval var autentiskt. Leroy hade fått det av Michelle Bouchet.

Leroy gick fram till den mörkröda Volvon med kraftigt tonade sidorutor som stod parkerad lite längre ner på Regeringsgatan. I bilen satt hans medhjälpare Carlos.

«Hur gick det?» undrade Carlos när Leroy satt sig i bilen.

Leroy lade av ett gott skratt. «Som smort. Ibland fick jag improvisera lite, men allt eftersom vi pratade föll allt naturligt på plats. Jag tror jag ska rycka in som revisor ibland eller varför inte som skådis», sa Leroy med ett stöddigt leende. «Men jag hade inte klarat av det utan genomgången med Bouchet. Den var ovärderlig.»

Carlos synade Leroy uppifrån och ner med en imponerande min. «Vet du vad jag tänkte när du kom ut ur porten?»

«Inte den blekaste.»

«Han ser banne mig ut som en revisor. Du har aldrig sett så vass ut som idag Leroy. Jag kan inte ens komma ihåg att jag sett dig i kostym tidigare, åtminstone inte i en så flådig sak. Var fick du tag på den?»

«Det var Bouchet som fixade den. Hon tyckte jag skulle vara ståndsmissig, leva upp till rollen som revisor. Kostymen

syddes upp på nolltid hos ett av de fina modehusen i Paris. Armani om jag inte minns fel. Jag ska kolla.» Leroy kikade på insidan av kavajen. Mycket riktigt.

«Det stämmer. Hon måste vara en betydelsefull kund. Inte nog med det. Hon bjöd på allt: kostym, skjorta, slips, strumpor och skor. Hela kalaset måste ha kostat skjortan.»

«Jag är impad», sa Carlos. «Jämfört med dig ser jag ut som en skithög, men jag jobbar bäst så. Kan jag få USB-minnet så ska jag tanka över filerna och lite annat smått och gott.»

Leroy räckte honom det behändiga USB-minnet. «Den här älsklingen är en guldklimp.»

«Definitivt, det är ju jag som programmerat henne», sa Carlos och flinade.

«Du är ett geni», berömde Leroy.

«Jag vet. Då ska vi se vad min lilla leksak har fångat upp.» Carlos satte in USB-minnet i datorn.

«Där har vi rapporten plus ytterligare några filer», bekräftade Carlos. «Sedan har vi mailsystemet som vi var ute efter också. Visst, perfekt som vanligt. Då styr vi om mailtrafiken mellan Carina Stenlund Falk och Jens Hansen så mailen går till min dator.»

Carlos arbetade snabbt och säkert. Det var inte många kommandon som krävdes förrän operationen var utförd. Han gäspade stort och sträckte på armarna.

Han betraktade Leroy. «Något mer?»

«Ja, gör samma sak med Jonas Falk. I och för sig är det Carina som är kontaktperson för Hansen, men det kan ju vara så att Jonas också får del av mailen, om inte annat så för kännedom.»

«Kirrat», sa Carlos efter en stund.

«Bra», sa Leroy belåtet. «Då kan du meddela Bouchet att den här delen av operationen är utförd. Skriv också att Carina kommer att maila över rapporten till Hansen kanske redan idag, så det är lite brådis. Och glöm inte att bifoga filerna.»

«Oui chef», sa Carlos och gjorde en skämtsam honnör.

Han klickade in sig på Outlook Express och tog fram Bouchets mailadress.

Madame,

Uppdraget är utfört. Rapporten och filer på annat material bifogas. CSF mailar rapporten till JH kanske redan idag så det är bråttom med en ny rapport. Vi bevakar mailtrafiken.

Hälsningar

Carlos

Leroy och Carlos var Frankrikes främsta dataexperter. Båda hade en bakgrund som hackare. När de var i farten som värst hade de ställt till med stora problem för myndigheter och företag, inte bara i Europa utan över hela världen. Det började redan i tonåren med deras fanatiska intresse för datorer. I början hade det varit en ganska oskyldig lek att på lattjo göra intrång i olika system och testa var gränserna gick. De hade med framgång hackat sig in i flera länders försvarsdepartement, bland annat Pentagon.

De utvecklade sina talanger till en konst där i princip ingenting blev omöjligt. Så småningom insåg de att man kunde tjäna stora pengar på sina färdigheter så de startade ett företag. Deras specialkunskaper blev snart kända och de fick uppdrag från alla möjliga: företag, industrier, banker, myndigheter med flera. Det blev en lukrativ business och de tog åt sig både lagliga och olagliga uppdrag. De mest lönsamma var de olagliga.

Carlos som bara var tjugo år var den skickligaste av de två, den lysande stjärnan på att hacka sig in i system. Leroy på tjugoåttan var inte långt efter, men den som hade näsa för affärer och marknadsföring och gav stabilitet åt företaget. De utgjorde ett komplett team.

För en vecka sedan hade de blivit kontaktade av Michelle Bouchet för ett specialuppdrag, nämligen att hämta en rapport och hacka sig in i Kvalitetsrevisions mailsystem. Det var just det de precis hade gjort. För dem var det ett enkelt jobb och lättförtjänta pengar, 400 000 euro plus 100 000 i riskpre-

mie. Genom det senare arvodelt garantera de att inte i något avseende kompromettera Bouchet som köpare av deras tjänster. Riskpremierna fanns alltid med vid intrång. Halva arvodelt var redan betalt. Resten skulle sättas in på deras konto när mailtrafiken mellan Stenlund Falk och Hansen var över. Bevakning av den skulle ske tills i mitten av november då EU-parlamentet skulle välja ny ordförande till kommissionen.

För tre dagar sedan hade de kommit med flyg från Paris. På Arlanda hyrde de Volvon och som hotell valde de Birger Jarl som låg nära Regeringsgatan. Under flera dagar hade de haft Carina och Jonas under bevakning. Sent igår kväll hade Carlos fått ett SMS från Bouchet att hon mailat över revisionsrapporten med sina kommentarer till Carina.

Det började närma sig lunchdags i Bryssel och Michelle Bouchet hade precis återvänt till sitt tjänsterum efter ett sammanträde med de andra kommissionärerna i EU. Hon klickade med spänd förväntan in sig på mailsystemet. Det var speciellt ett mail som hennes tankar hade kretsat kring hela förmiddagen, det med information från Leroy och Carlos hur det gått med uppdraget i Stockholm. Tanken på det hade gjort att hon haft svårt att koncentrera sig på sammanträdet, men lyckats dölja det väl för de andra kommissionärerna. Bland mailen fanns det ett från just Carlos. Hon klickade snabbt fram det.

När Michelle såg bekräftelsen att allt gått enligt planerna och rapportfilen fanns med gnuggade hon händerna av för-tjusning och hon gav mailet en slängkyss. Lysande!

Nu var det bråttom. Hon behövde skrida till verket illa kvickt. Men magen började göra sig påmind. Michelle reste sig och gick ut till sekreteraren.

«Amie, kan du fixa lunch åt mig på mitt rum?»

«Givetvis, vad vill du ha?»

«Ta något gott från kinarestaurangen. Du vet vad jag gillar.»

Amie log bekräftande. «Jag ordnar det på en gång.»

«Tack. Och en sak till. Jag vill inte bli störd på några timmar, inga samtal, inga besök.»

«Inga problem. Jag grejar det också», sa Amie tjänstvilligt.

Sedan Bouchet ätit take away maten från kinarestaurangen satte hon sig vid datorn och klickade fram revisionsrapporten. Nu började den bästa redigering av en text hon någonsin hade gjort.

Det var snudd på känslan av ett lyckorus att kunna radera all skit som fanns om henne. Speciellt bra kändes det när hon kom till följande avsnitt i rapporten.

I samband med rapportens slutliga utformning träffade vi Bouchet för att stämma av om det fanns några sakfel och missuppfattningar. Träffen ägde rum på initiativ av kommissionären. Hon lämnade vid detta tillfälle förklaringar till våra påpekanden. Rapporten kompletterades sedan med dessa upplysningar.

För två av dessa förklaringar kan vi vid ytterligare efterforskningar konstatera att de saknar verklighetsbakgrund och är därmed grovt vilseledande. De två aktuella fallen avser bidrag till företaget Le Vignoble och konsultarvoden till kommissionärens son.

Vi kan genom säkra källor fastställa att något utvecklingsprojekt aldrig existerat på vingården. Vår bedömning är att de utbetalda bidragen för åren 2005-2009 på 150 miljoner euro har skett på grund av kommissionärens nära förhållande med ägaren av vingården, Frankrikes president. En bidragande orsak kan ha varit att Le Vignoble under flera år haft betydande finansiella problem.

Det har också visat sig att kommissionärens son, som enligt uppgift ska ha lett utvecklingsprojektet som vinexpert och konsult, inte arbetar på vingården. Han är anställd som kock på ett av hotellen i Nice.

Vår slutsats är att kommissionären har missbrukat sin ställning inom EU genom att gynna anhöriga. Bidragen till presidentens vingård och konsultarvodena till sonen är att betrakta som grov förskingring och trolöshet mot huvudman.

RECENSIONSEX

Michelle läste en gång till innan hon markerade avsnittet för att ta bort det. Delete var definitivt den bästa knappen på tangentbordet, åtminstone för tillfället. Michelle lyfte högra handen i en utstuderad rörelse och tryckte sedan ned långfingret på Delete. Och vips var allt borta. Fenomenalt bra. Hon lutade sig med ett triumferande hänskratt bakåt i stolen. Vad tillvaron kunde vara underbar ibland.

Sedan allt komprometterande om henne i rapporten tagits bort kvarstod en del brister i styrning och kontroll som hon skulle få kritik för, men det kunde hon svälja. Allvarligast var förstås luftfakturorna på 1,5 miljoner euro. Hon var säker på att några av kommissionärerna skulle gotta sig åt det. Men det sket hon i. Allt det där skulle inte påverka valet av henne som ordförande för kommissionen och det var det viktigaste.

Då var det dags att maila över rapporten till Carlos. Hon tog fram hans adress och bifogade den nya rapportfilen. Så där. Då var det gjort.

Det hade hunnit bli sen kväll i Bryssel. I EU-palatset kunde fortfarande flitens lampa skönjas lite varstans. På förvaltningen för jordbruk och landsbygdsutveckling var det endast hos kommissionären som det lyste.

Det pinglade till i datorn på Bouchets skrivbord. Mail var på ingång. Från Carlos visade det sig. Den här gången hade han vidarebefordrat ett mail från Jens Hansen till Carina Stenlund Falk. Michelle läste med stort intresse Hansens meddelande.

Carina,

Tack för rapporten. Mycket intressant läsning. Jag är imponerad över er granskning, speciellt att ni upptäckt oegentligheter. Det anonyma tipset hade alltså substans. Förskingringen på 1,5 miljoner euro i bluffakturor är inga småpengar direkt. Det sannolika är att tipset handlade om just bluffakturorna och i så fall har våra frågetecken rätats ut.

Sedan har ni hittat en hel del smått och gott när det gäller brister i kontroller och underlag. Vem vet, det kanske finns oegentligheter när det blir dags att syna de bristfälliga underlagen också. Det är förståeligt att det inte funnits tidsutrymme för er att gå till botten med dessa och inget som vi kräver inom ramen för ert uppdrag.

Det känns skönt att ni inte hittat något där Bouchet själv varit inblandad med tanke på det kommande valet av EU-ordförande. Men jag kan väl säga så mycket att jag inte hade blivit förvånad om ni upptäckt något på henne också.

Vi hörs.

Vänliga hälsningar

Jens Hansen

«Jävla Hansen och fan ta både dig och Wachtmeister», spotade Michelle föraktfullt ur sig så det ekade i rummet. Det var alltså ingen reguljär granskning av hennes förvaltning som de hade låtitit påskina. Förbannade lögnhalsar!

Så någon hade tipsat IAS om att det fanns oegentligheter. Hennes läppar drogs isär i en ondskefull grimas. Hon undrade i sitt stilla sinne vem tipsaren var. Att det var någon på hennes förvaltning tvekade hon inte en sekund på. Tänk att man inte kunde lita på sina medarbetare.

Tipsaren kunde möjligen ha upptäckt något kring luftfakturorna. Ännu troligare att det handlade om henne personligen. Åtminstone kändes det så. Innan hon tillträdde som ordförande skulle hon göra en ordentlig undersökning om vem det kunde vara och vidta lämpliga åtgärder.

Hansens antydning i mailet till Carina visade tydligt att de hade misstankar mot henne också. Det skulle de få ångra. Hon skulle minsann se till så de fick sina fiskar varma vid lämpligt tillfälle. Och det tillfället skulle komma förr eller senare när hon väl hade valts till ordförande. Vad de gjort mot henne skulle hon inte låta passera ostraffat. Skitstövlar.

Michelle satt en lång stund och var på dåligt humör. Så småningom berömdde hon sig själv för den smarta idén att anlita hackare. Nu kunde Hansen och Wachtmeister sitta och häcka med sina långa näsor bäst de ville.

Michelles tankar gick tillbaka till Hansens mail. Javisst, så skulle det nog gå till. Om Carina hade fått mailet skulle säkert hennes reaktion vara positiv. Så det var dags att agera spökskrivare igen. Sagt och gjort. Michelle tog fram Carlos mailadress och började skriva ett svar till Hansen.

Jens,

Roligt att du var nöjd med rapporten. Vi tror som du att tipset ni fick avsåg förskingringen med luftfakturor. Som du sett av rapporten är det den enda oegentlighet vi träffat på. Men som du riktigt konstaterar. Det kan möjligen finnas ännu mer när ni går vidare med att undersöka bristerna i underlagen.

Vi lade ner extra tid för att se om kommissionären var inblandad i något oegentligt, eftersom vi förstod att ni var särskilt intresserad av detta med tanke på hennes kandidatur för ordförandeposten i EU. Det måste kännas som en stor lättnad för både IAS och parlamentet att vi inte har kunnat konstatera något brottsligt i hennes fall.

*Med vänlig hälsning
Carina Stenlund Falk*

Michelle läste igenom svaret flera gånger och kände sig till slut nöjd. Det blev förbannat bra.

Hon reste sig och vankade av och an i rummet, ställde sig vid fönstret och blickade ut över Bryssel under det att hennes tankar fortfarande arbetade för högtryck.

Nu var problemet med revisorernas rapport ur vägen. Så långt var allt väl. För tillfället såg det ut att bli en promenadsieger vid valet av ordförande för kommissionen fredagen den 13 november.

Konstigt egentligen att García hade valt att ställa upp för omval. Hon begrep sig inte på karln. Antingen var han dum i huvudet eller också var det något annat fel. Inte nog med det. Ända in i det sista hade han haft mage att försöka utmana henne och tagit till en del fula trick. Han måste ha varit helt desperat.

«Idiot», fnyste Michelle där hon stod.

Det hägrande målet att bli kommissionens ordförande var inte långt borta. Den enda frågan som återstod var: kunde det finnas några andra hakar som skulle äventyra valet? Hade hon förbisett något?

Hon gick tillbaka till skrivbordet och satte sig igen, stödde huvudet i händerna och funderade så det knakade.

Kunde det tänkas att Hansen och Stenlund Falk tog kontakt med varann på telefon? Det kunde förstås inte uteslutas. Insikten om vad det skulle kunna innebära började sakta sjunka in i hennes medvetande. Hon började kallsvettas inför tanken. Vad kunde hon göra?

Efter att en lång stund gnuggat sina geniknölar och till slut nästan dåsat till kom hon på lösningen. Det fanns bara ett sätt.

Det var lördagen den 7 november och klockan började närma sig halv elva på kvällen. Carina och Jonas hade precis stigit av Djurgårdsfärjan vid färjeläget på Ränthästartrappan intill Gamla stans södra spets. De hade varit och sett musikalen Cats på Cirkus och var nu på väg till restaurang Gondolen för att avsluta kvällen med middag.

På en höjd av trettiofyra meter svävade den välkända restaurangen mellan Katarinahissen och fastigheten vid Stadsgården 6. När man betraktade den trettiofyra meter långa och fem meter breda restaurangen såg den ut som ett svävande tåg. Och på taket fanns gångbron för folk som ville få en fin utsikt över Gamla stan och omgivningarna.

Hissen stannade till med ett ryck på elfte våningen. Carina och Jonas steg ur och gick in till restaurangen. Jonas gick fram till hovmästaren.

«Hej, jag har beställt bord för två. Jonas Falk.»

Hovmästaren tittade i sin bokningsloggare. «Välkommen! Var så goda.»

De gick förbi den stora festvåningen Redarsalen och den mindre festlokalen Kungarummet där Gustav V höll till då han invigde Gondolen.

Efter baren kom de fram till matsalen med plats för 65 personer. Utefter fönstren på båda sidorna stod bord med plats för två personer och i mitten bord för mindre sällskap. Jonas hade bokat ett bord på högra sidan.

Carina och Jonas satte sig och tittade ut. En vidunderlig utsikt över Saltsjön med Skeppsholmen och Djurgården bredde ut sig. På andra sidan syntes Riddarfjärden med Gamla stan och Riddarholmen. På yttersta spetsen av Kungsholmen

avtecknade sig det vackra stadshuset mot himlen, klenoden bland byggnadsverken i huvudstaden.

Det var fullsatt på restaurangen och ett sorl av röster blandades med skratt här och där.

En av servitörerna kom med menyn. «Ska det vara något att dricka före maten?» frågade han.

«Ett glas vatten med is skulle vara bra», svarade Carina.

«Samma här», sa Jonas.

De började granska menyn.

Jonas lade ihop menyn efter ett tag. «Jag vet då vad jag vill ha. Gondolens trerätters säsongsmeny ser frestande ut.»

Carina läste. *Förrätt: Kallrökt lax med kräftsallad och currydressing; Varmrätt: Ankbröst och jordärtskocksgratäng, sås med ingefära och kardemumma; Dessert: Kryddkokta fikon och päron med vit chokladcrème.*

«Mums», sa Carina förtjust. «Det vattnas i munnen när jag ser vad de olika rätterna innehåller. Bra val, jag hänger på. Roligt att prova något nytt.» Hon såg uppskattande på honom.

Servitören kom med isvattnet och tog upp beställningen. «Och vad önskar ni att dricka? Vin kanske?»

«Jag skulle inte ha något emot lite rött vin», sa Carina.

«Jag kan rekommendera husets vin», sa servitören.

«Det blir bra», samtyckte Carina.

«En lättöl för mig», sa Jonas.

Sedan servitören gått satt de tysta och beundrade utsikten.

«Vad tyckte du om Cats?» undrade Carina efter en stund.

«Rolig och fin musikal. Effektfullt och kul när katterna i början rörde sig bland publiken. För att inte tala om den hisnande luftakrobatiken som katterna presterade.»

«Ja, den var toppen. Per Myrborg spelade den åldrade teaterkatten Gus och Growltiger väldigt bra. Jag gillar hans mörka röst.»

«Han gjorde rollerna perfekt, men han är bra i andra sammanhang också», tyckte Jonas. «Vilken sång gillade du mest i musikalen?»

«Memory förstås, inte bara för att den är så känd utan fram-

för allt den fina melodin och orden. Glamourkatten Grizabella sjöng den riktigt bra, jag menar Malena Tuvung. Men den som tolkar Memory bäst tycker jag Barbara Streisand gör. Det är ju hennes paradnummer också.»

«Det håller jag med om, men du måste hålla med om att Malena Tuvung var en cool katt.»

«Absolut.»

«En som skulle ha passat bra på Gondolen i kväll var den pösande gourmetkatten Bustopher Jones.»

Carina skrattade. «Definitivt. Den kattgentlemannen var skön. Det var en hel räcka av coola kissar. Visst gillar du katter?»

Jonas drog på munnen. «Speciellt kissemissar med klös.»

Carina tittade spjuveraktigt på honom. «Tänker du på någon speciell?»

«Självklart. Min favoritkissemiss sitter precis mitt emot mig.»

Carina skrattade. «Jag vet, men i natt blir det nog inget klös. Det får du vänta på tills i morgon bitti eller i morgon kväll kanske. Vi får väl se på vilket humör kissemissen är.»

Jonas log kärleksfullt mot henne. «Jag vill nog inte ha några skråmor i natt heller för den delen när jag tänker efter.»

«En sak som jag nog aldrig frågat dig om. Varför skaffade du en papegoja?» undrade Carina.

«Det började när jag var liten. Vi hade en granne som hade en papegoja och jag blev väldigt förtjust i den. Amos hette han och kunde prata lite också, men långtifrån vad Charlie kan. Fördelen med en papegoja är att den lever länge, faktiskt ända upp till sextio år och blir som en livslång familjemedlem. Och kan en papegoja prata som Charlie blir det extra roligt.»

«Det har du rätt i», samtyckte Carina. «Jag är så glad för Charlie och ungarna avgudar honom.»

Gondolens säsongsmeny var en fullträff. De åt långsamt och länge.

«Konstigt att Jens Hansen inte hört av sig», sa Carina tankfullt när de satt och väntade på kaffet.

«Han har väl haft mycket att stå i», gissade Jonas.

Carina drog på munnen. «Det har väl alla nu för tiden. Med tanke på hur viktig granskningen var och allt vi hittat på Bouchet tycker jag det är underligt att vi inte fått någon respons. Hansen kunde ju ha kostat på sig några rader vad han tycker. Det är ju trots allt allvarliga saker det handlar om.»

«Det har du rätt i. Vi får väl tolka hans tystnad som att han och Wachtmeister är nöjda med rapporten. Hör Hansen inte av sig under måndan så slå en signal till honom.»

«Jag tror faktiskt jag ska göra det», sa Carina.

Klockan hade hunnit bli halv ett på natten och det var dags att bryta upp.

«Det var länge sedan vi var på teater och middag», sa Carina belåtet. «Det måste vi göra oftare.»

«Ja, det har verkligen varit en höjdarkväll», höll Jonas med om. «Nu ska det i alla fall bli skönt med en promenad bort till bilen efter den här bastanta middan och få en nypa frisk luft.»

De hade parkerat bilen längre bort på Skeppsbrokajen, inte långt från slottet. Det var nästan folktomt. En bit efter Carina och Jonas hade fyra män dykt upp. Ytterligare ett stycke bakom dem kom en ensam man gående med avvaktande steg. Mannen var ingen mindre än Sergei Kuznetsov. Han hade kommit till Stockholm på onsdag kväll och tagit in på Radisson Blu Royal Viking Hotel intill Centralstationen.

Genom Kvalitetsrevisions hemsida, där det fanns en presentation av företaget på engelska, hade Sergei skaffat sig information om revisionsbyrån. Genom presentation av olika medarbetare med foton hade han fått en hyfsad bild av Carina och Jonas.

Sergei hade med stort intresse läst igenom den engelska versionen av revisorernas granskning av Stockholms OS-kampanj och den uppmärksammade skandalen med förskingring och korruption. Han blev faktiskt imponerad av deras granskning. Den påminde om vad hans revisorer hade

avslöjat om korruptionen på det statliga oljebolaget med förgreningar ända in i Kreml.

Lördagen var tredje dagen Sergei haft Carina och Jonas under bevakning. Efter arbetstidens slut på torsdagen hade han följt efter dem hem och kunnat konstatera var och hur de bodde. Tidigt på fredag morgon hade han befunnit sig ett stycke från kontorsfastigheten där Kvalitetsrevision höll till för att se om de skulle vara inne på kontoret under dagen. Fredagar var säkert en dag då revisorer och konsulter gärna föredrog att vara på hemmaplan för att summera veckans aktiviteter och ta hand om pappersarbetet. Sergei kunde konstatera att det verkade vara fallet även för Carina och Jonas.

När de kom ut ur kontorsbyggnaden på kvällen fanns Sergei på plats. Han hade gått fram till dem och frågat om tips på bra matställen. Sergei som hade lätt för att ta folk kom i samspråk med revisorerna en bra stund.

Han noterade att de talade bra engelska och det ledde till att han fick veta att Carina arbetat en tid i Sydafrika. Sergei fick ett positivt intryck av dem och stärktes i sin plan att hålla ett vakande öga över dem fram till måndag. Sedan skulle det vara slut på det här ovanliga initiativet som han betraktade som en engångsföreteelse.

Återigen förvånades han över sig själv varför han överhuvudtaget gjorde det här. Fortfarande hade han ingen riktigt bra förklaring, men han hade inte kunnat släppa samtalet med Marko då de kom in på hoten mot Sergeis egna revisorer.

Hur som helst fick han det inte ur skallen. Kanske var det känslorna för hans revisorer och det faktum att de aktuella revisorerna på Kvalitetsrevision kunde sväva i fara som gjorde att han bestämde sig för att åka till Stockholm.

Kanske var det för ovanlighetens skull att göra en god gärning för några helt okända människor, något han aldrig gjort förut. Inte såvitt han kunde komma ihåg i alla fall. I hans värld var det en helt främmande tanke. Han måste dock erkänna att när han väl hade bestämt sig kändes det bra, en helt ny känsla av välbefinnande och det överraskade honom.

I det okända låg också en spänning och utmaning. Ovissheten om vad den franska kommissionären hade planerat för sattyg mot revisorerna hade fått igång hans huvud, kittlade lite extra.

Sergei fick en obehaglig känsla när han på avstånd betraktade de fyra männen som nu hade närmat sig Carina och Jonas. Det var något i deras uppträdande som inte stämde.

Så hördes högljudda skratt och pladder från två överför-friskade tjejer i tjugofemårsåldern som kom trippande i höglackat och svarta minikjolar mot Carina och Jonas och de fyra männen. Tjejerna ignorerade dem och verkade ha siktat in sig på Sergei. De ställde sig i vägen för honom.

«Hallå snygging, ska vi ha lite kul?» frågade den ena.

«Sorry, don't speak Swedish», svarade Sergei irriterat.

«No problems», kvittrade den andra tjejen och lutade sig mot honom.

«Come on baby.»

«Get lost», morrade Sergei och knuffade bryskt undan tjejerna.

Rop på hjälp och hjärtskärande jämmer blandat med ljud från sparkar och slag nådde Sergeis öron.

«Satan», skrek Sergei och rusade iväg de femtio metrarna som skiljde honom från de fyra männen och revisorerna.

Framme vid klungan tog Sergei fram sin pistol, Glocken med ljuddämpare.

«Stopp, sluta med det där», skrek han ilsket.

De fyra männen avbröt sin misshandel av Carina och Jonas som låg orörliga på marken och vände sig överraskade om.

«Fuck you. Du är en dödens man om du lägger dig i», sa en av männen med hård röst och en stor kniv blänkte till i hans högra hand.

Sergej sköt honom i handen och kniven ramlade ner på marken.

«Ditt svin», gormade mannen av smärta.

Mannen på högerflanken måttade en spark mot Sergei som lätt vek undan. Resultatet av utfallet blev ett skott i mannens vänstra lår.

RECENSIONSEX

«Ditt as», skrek han och vek sig dubbel.

«Who's next?» undrade Sergei med iskall röst.

Ingen av de övriga två männen gjorde någon min av att attackera Sergei.

«Varför misshandlar ni oskyldiga personer?» frågade Sergei.

«Det angår dig inte, din...»

«Fel svar», avbröt Sergei och satte en kula i mannens högra knä.

Mannen svor ve och förbannelse över Sergei.

«Om ni inte svarar så blir det en kula i pannan», lovade Sergei. «Och jag börjar med dig», sa han och pekade med pistolen på den av männen som fortfarande var oskadad.

Mannen lyfte uppgivet händerna. «Det är ett uppdrag vi utfört.»

«Och vem har gett er uppdraget?»

«En man.»

«Och han heter?»

«Det vet vi inte. Han talade aldrig om sitt namn.»

«Var träffade ni mannen?»

«I Paris.»

«Ni är alltså fransmän.»

«Ja.»

Sergei växlade snabbt över från engelska till franska. «Så ert uppdrag var att döda de här personerna?»

«Inte alls, bara misshandla.»

«Och hur vet ni att ni inte dödat dem?»

Männen ryckte på axlarna.

«Varför skulle ni misshandla dem?»

«Det vet vi inte, bara att vi skulle göra det.»

«Lägg er ner på magen med armarna utsträckta», beordrade Sergei och viftade med pistolen.

Männen lade sig utan protester ner på den kalla betongen.

Sergei gick fram till de medvetslösa revisorerna. De såg för hemska ut. Blodiga och uppsvällda ansikten mötte hans ögon. Han kände på deras halsar och kunde konstatera att de levde.

Han tog fram mobilen och ringde numret till SOS Alarm som han lärt sig för alla eventualiteter.

«SOS 112, vad har inträffat?»

«Two people are badly injured on the dock below Gondolen. The four perpetrators are shot. Hurry up!»

Sergei avslutade samtalet innan larmoperatören hann säga något mer. Han gick fram till de fyra männen som låg utsträckta på marken.

«Nu ligger ni stilla. Jag har koll på er.»

Han lät pistolen tala igen. En kula i högra benet på den som fått ett skott i handen och en på den som fortfarande var oskadad. Nu var ingen kapabel att springa iväg. Alla hade fått vad de förtjänade.

Sergei ställde sig en bit ifrån männen och väntade på att polis och ambulans skulle komma.

Det dröjde inte länge förrän sirener hördes och blåljusen började torna upp sig på Strömbro.

Sergei gick med raska steg tillbaka mot Gondolen. Där stannade han upp en stund och betraktade scenen nere på Skeppsbroskajen. Sedan drog han sig sakta mot Slussens tunnelbanestation.

Ambulanssjuksköterskan Anton satt med sin kollega sjuksköterskan Sara och fikade på City Ambulansstation på Olivecronas väg 5, nära Sabbatsbergs sjukhus. Klockan var över ett denna lördag natt och hittills hade det varit ganska lugnt med uttryckningar. Antons personsökare tjöt. Han tittade.

Två svårt skadade och fyra skjutna på Skeppsbrokajen.

Anton och Sara reste sig. «Då var det dags igen», sa Anton.

«Vart ska vi?» undrade Sara.

«Skeppsbrokajen, sex personer skadade och skjutna.»

«Ruggigt», konstaterade Sara. «Det måste ha gått riktigt hett till. Man undrar om det är någon uppgörelse mellan gäng eller vad det kan vara. Mina tankar går till maffiafilmen vi såg härom kvällen.»

Anton skrattade. «Låt inte fantasin skena iväg nu, men visst låter det som om gangstrar har varit i farten. Det visar sig snart.»

De sprang ut till ambulansen och körde iväg med blåljus och sirener.

«Ta kontakt med polisen och hör var de finns», uppmanade Anton.

«Självklart», sa Sara.

«3 31 81 20 till 1 31 94 10, kom.»

«1 31 94 10 lyssnar, kom.»

«Vi har fått en uttryckning till Skeppsbrokajen där det ska finnas flera skadade och skjutna. Har ni några bilar på väg dit? Kom.»

«Tre stycken. Vi närmar oss Skeppsbron och är där om en stund. Kom.»

«Bra, vi är strax nere på Vasagatan. Vi ses snart. Klart slut.»

Det gick med rasande fart utmed Vasagatan och ut på Vasabron över till Gamla stan. Den höga farten underlättades tack vare den sena timmen med lite trafik.

«Vad gör du när vi slutar passet?» undrade Sara.

«Åh, det blir väl att inta ryggläget antar jag», svarade Anton.

«Vad säger du om att göra det hemma hos mig?»

Antons ansikte sprack upp i ett brett leende. «Jag är aldrig omöjlig Sara, om du förstår vad jag menar. Nu är det nog bäst jag koncentrerar mig på körningen.»

De var strax ute på Munkbroleden och det tjöt om däckens när Anton med van hand rundade in på Skeppsbron.

De såg blåljusen från polisbilarna och var snart framme.

Anton och Sara hoppade ur ambulansen och kom fram till poliserna.

«Finns gärningsmannen kvar?» frågade Anton.

«Både ja och nej», svarade polisbefälet bistert. «Vad vi förstår av SOS Alarm är det fyra män som misshandlat en man och en kvinna. Männen ligger där borta och är skottskadade, rätt blodiga.»

Polisen pekade och vände sig sedan om igen till Anton och Sara.

«De är inte talföra precis. Men så mycket har vi hört att de är utlänningar, bryter på engelska. Ingen av dem har några identitetshandlingar på sig. Den som ringde SOS var också utlänning men pratade tydligen engelska utan brytning.

Om vi inte tolkat det fel så var det han som avbröt misshandeln och sköt de fyra männen. Antagligen räddade det livet på paret. Han är inte kvar och jag förstår honom. Mycket märklig historia, har inte varit med om något liknande tidigare.»

«Det kan jag hålla med om», kommenterade Anton. «Då kan vi arbeta ostört. Hur allvarligt är läget?»

«Svårt för oss att bedöma. Männen verkar ha blivit skjutna i benen så de klarar sig nog. Däremot ser det inget vidare ut för de båda medvetlösa personerna.»

«Då prioriterar vi dem», avgjorde Anton. «Var finns de?»

«Här borta», svarade en av poliserna och visade vägen för Anton och Sara.

«Som ni ser är det en man och en kvinna, ett par. De heter Jonas Falk och Carina Stenlund Falk enligt identitetshandlingarna de har på sig.»

Anton och Sara kollade att de hade fria luftvägar och sedan puls, blodtryck och andningsfrekvens. Anton knappade in värdena på datajournalen.

Han vände sig till Sara. «Vad tror du om inre blödningar?»

«Jättesvårt att bedöma, men utifrån de vitala parametrarna skulle det inte förvåna mig om de har det. Men det får sjukhuset undersöka närmare.»

Under tiden de undersökte Jonas och Carina hade flera ambulanser kommit. Ambulansen med Anton och Sara fick fungera som ledningsbil eftersom de var först på plats.

Sara pekade på en av de andra ambulansförarna. «Ni får ta hand om mannen här, Jonas Falk och vi tar hans fru. Övriga ambulanser får ta de skottskadade.»

Det blev en febril aktivitet med att få fram bårar, säkra venösa infarter och stoppa yttre blödningar. De skottskadade männen hade blött kraftigt och var medtagna.

Jonas och Carina fick syrgas och stödkrage för att stabilisera nacken.

Anton ringde akuten på Karolinska.

«Det är Anton på Cityambulansen. Vi har ett antal skadade personer nere på Skeppsbrokajen. Hur många kan ni ta? Vi har två misshandlade som är medvetlösa plus fyra skottskadade?»

«Vi tar de medvetlösa», avgjorde sjuksköterskan på akuten. «Sankt Göran och Södersjukhuset får ta de skottskadade.»

Anton meddelade beskedet till personalen på de andra ambulanserna.

«Då kör vi», sa Anton till Sara.

De satte sig i ambulansen och drog iväg. Den andra ambulansen med Jonas i följde efter.

Framme vid akuten på Karolinska i Solna stod ett trauma-

team och väntade, säkert tio personer: kirurger, narkosläkare, röntgenläkare och sjuksköterskor.

Under tiden som bårarna snabbt kördes in på sjukhuset informerade Sara om vad som hänt.

«Båda har fått slag mot huvudena och är medvetslösa. De kan ha fått inre blödningar också då de blivit misshandlade över hela kroppen. Båda ligger nätt i blodtryck och har en puls på över 120. Vi har satt venfloner och de har fria luftvägar. De syresätter sig bra med några liter syrgas.»

«Bra jobbat. Vi ska nog greja det här», kommenterade en av läkarna.

Inne på akuten arbetade teamet systematiskt med Carina och Jonas. Kläderna klipptes upp och man undersökte skadorna.

«Det här ser inte alls bra ut», kommenterade kirurgen med bekymrad min. «De måste omedelbart iväg på en trauma-CT.»

Jonas som fått de svåraste skadorna kördes in i datortomografen först. Efter femton minuter var det Carinas tur.

Röntgen visade att båda hade inre blödningar, varav Jonas de allvarligaste. Hans mjälte hade spruckit. Tre revben var brutna och han hade fått en allvarlig skullskada.

Carina hade fått en rejäl hjärnskakning och en del sår- och stickskador. Ett stick i magen hade resulterat i perforerad tarm.

«Beställ fem enheter blod på dom var och en och meddela operation att vi är på väg», uppmanade kirurgen.

Det var lugnt och fridfullt hemma i villan hos Carina och Jonas. Där fanns denna lördag natt bara Carinas mamma Keisa och Adam. Keisa, som bodde med sin man Sune i Uppsala, hade under dagen kommit för att ta hand om Adam när Carina och Jonas var på teater och middag. De hade förvarnat om att det skulle bli sent. Maria var hos en kompis och skulle sova över hos henne.

Keisa sov som djupast när telefonen ringde vid halvtretiden på söndag morgon. Det gick flera signaler innan hon vaknade och fattade att det var telefonen som ringde. Hon stapplade yrvaket ut i hallen och lyfte luren.

«Hallå», svarade hon sömndrucket.

«Är det hemma hos Carina och Jonas Falk?»

«Ja.»

«Vem är det jag talar med?»

«Jag heter Keisa och är mamma till Carina. Och vem är du som ringer på denna okristliga tid?»

«Ni får ursäkt att jag stör så här tidigt. Jag heter Emma Ericsdotter och är sjuksköterska på akuten på Karolinska sjukhuset. Er dotter och hennes man kom in till akuten under natten.»

Keisa blev klarvaken i ett ögonblick och drog efter andan.
«Vad är det som hänt?»

«De har blivit misshandlade och är allvarligt skadade.»

Keisa vågade knappt ställa frågan och bävade inför svaret.
«Hur allvarligt då?»

«De håller på att opereras. Vi får avvakta resultatet av operationen innan vi kan uttala oss något mer. Men de är i goda händer. Läkarna gör allt de kan. Jag föreslår att ni väntar med att komma hit tills det blivit dag. Patienterna kommer efter operationen att finnas på intensivvårdsavdelningen. Skulle tillståndet försämrats ringer jag.»

«Tack», suckade Keisa djupt och lade på luren. Hjärtat bultade fortfarande på hög nivå. Det var då för väl att Carina och Jonas levde.

Hon gick in i köket och hällde upp vatten i ett glas och satte sig.

«Gomorra, gomorra», hälsade papegojan Charlie med sin pipiga röst.

«Gomorra själv du», svarade Keisa och kunde trots den bedrövliga situationen inte låta bli att le. Charlie var för god. Hon reste sig och gick fram till platsen där den vackra arakangen höll till.

«Om du visste Charlie vilka tråkiga saker som hänt skulle du nog sitta och hänga med huvudet.»

Charlie vred huvudet från ena till andra sidan och gav ifrån sig några gurglande läten. Sedan började han vissla en melodi.

Keisa gick bort till telefonen igen. Hon måste ringa Sune och föräldrarna till Jonas som bodde i Falun och tala om den tråkiga nyheten. Maria kunde hon vänta med tills det blev morgon. Onödigt att väcka henne mitt i natten.

Strax efter tio på söndag förmiddag kom Keisa, Sune, Maria och Adam till Karolinska. Sune hade tagit bilen tidigt på morgonen till Danderyd för att hämta upp Keisa och barnen. De begav sig till intensivvårdsavdelningen och blev hänvisade till ett väntrum där föräldrarna till Jonas och en av bröderna som bodde i Falun redan befann sig. De hälsade på varandra med allvarliga miner. Vid elvatiden dök brodern från Västerås upp.

Stämningen bland de anhöriga var tryckt och de väntade oroligt på besked om hur det stod till med Carina och Jonas. Vid halvtolvtiden kom ansvarig läkare ut till dem.

«Mitt namn är Urban Davidsson och jag är chefsläkare och ansvarig för Carina och Jonas», började han. «Ni ska få en uppdatering av vad som hänt. De blev svårt misshandlade i Gamla stan av flera män runt klockan ett i natt. Anledningen till misshandeln vet polisen inte än. De håller på och utreder detta.

Den som blev allvarligast skadad är Jonas. Han fick förutom inre blödning även en blödning i hjärnan. Båda har opererats i natt för sina inre skador och deras tillstånd är fortfarande allvarligt men stabilt. De yttre skadorna i ansiktena kommer att svälla av och läka med tiden.»

«Och hur bedömer du utsikterna?» undrade pappan till Jonas.

«Jag vill inte spekulera om utgången, men jag ska vara ärlig och säga att krisen inte är över än. Vi har konstant övervakning av dem. Det är allt jag kan säga för tillfället. För löpande information och frågor tar ni kontakt med ansvarig sjuksköterska.»

Söndagen förflöt i en oändlig väntan och ängslan över den ovissa utgången. Framåt kvällen blev det plötsligt liv i kor-

ridoren. Ett team av läkare och sjuksköterskor kom rusande genom korridoren och sprang in i rummet där Carina och Jonas låg. Det dröjde inte länge förrän de kom utrullande med sängen som Jonas låg i och försvann snabbt mot utgången.

De anhöriga blev skräckslagna och undrade vad som hänt. En av bröderna till Jonas fick tag på en sjuksköterska.

«Vad är det som hänt?» undrade han oroligt.

«Det har tyvärr tillstött en blödningskomplikation i buken på Jonas, så han måste opereras igen.»

Det var tisdag förmiddag och utanför sjukrummet på Karolinska där Carina och Jonas låg väntade de anhöriga oroligt. De båda bröderna till Jonas hade dock åkt hem på måndag förmiddag men höll kontinuerlig kontakt med sina föräldrar.

Överläkaren Urban Davidsson kom ut från sjukrummet. «Jag har goda nyheter åt er. Vi fick stopp på Jonas inre blödning och läget är stabilt igen. Vi bedömer att den värsta krisen är över för båda två, men de är fortfarande svaga och behöver mycket vila. Ni får bara hälsa på dem en kort stund.»

Ansiktena på de anhöriga ljusnade och suckar av lättnad kunde höras.

En sköterska kom och visade in föräldrarna och barnen på salen och förklarade snabbt vilken utrustning Carina och Jonas var kopplade till för att hela tiden övervaka deras tillstånd.

«Vi ger dem smärtstillande vilket gör att de är trötta och slöa», förklarade sköterskan.

Maria och Adam blev förskräckta när de såg sina föräldrar. Ansiktena var svullna och fulla med blåmärken och halva deras huvuden var inbäddade i bandage.

De gick först försiktigt fram till sängen där Carina låg. Tårarna trängde fram på Maria och Adam och de grät tyst. Keisa lade armarna om barnen och tryckte dem intill sig.

«Vi ska se om hon är vaken», sa hon och böjde sig närmare Carina och lade sin varma hand på täcket.

«Är du vaken Carina?»

Efter en stund öppnade Carina sina ögon. En strimma av glädje kunde märkas i hennes ögon. I övrigt syntes ingen reaktion i ansiktet.

«Vi är så glada att ni lever», fortsatte Keisa med tårar i ögonen. «Och doktorn säger att ni kommer att bli bra. Vi får inte vara här så länge, men du ska veta att vi finns här utanför och tänker på er. Innan vi går till Jonas vill barnen hälsa på dig.»

Maria och Adam gick närmare sängen medan tårarna rann utöver deras kinder. Adam lade sitt huvud på täcket och snyftade.

«Vi älskar dig så mycket mamma», fick Maria fram med gråten i halsen.

De blev kvar en stund i tystnad innan de gick över till sängen där Jonas låg. Hans föräldrar fanns redan där.

Jonas såg om möjligt ännu värre ut än Carina med ett svullet, blålila ansikte, bruten näsa och det högra ögat igenmurat. Det enda liv som märktes på honom var det vänstra ögat.

«Hej Jonas», sa Keisa. «Maria och Adam vill hälsa på dig.»

Barnen gick fram till sängen, fortfarande skakade av det de såg.

«Vi älskar dig så mycket pappa. Bli frisk snart så du får komma hem», snyftade Maria.

Adam tittade med darrande läppar storögt på sin pappa.

Vid fönstret i rummet stod två vaser med stora buketter av röda rosor, tjugo stycken i varje.

«Oj, vem har gett dem så fina rosor?» undrade Keisa högt för sig själv. «Och så många», tillade hon.

Hon läste på det medföljande kortet: *From a secret friend.*

Den ansvariga sköterskan kom in och sa att besökstiden var slut och visade dem vänligt ut ur rummet.

«Vem kom med de här blommorna?» undrade Keisa.

«Ett blomsterbud», svarade sköterskan.

Två resliga män kom fram till sjuksköterskan på intensivvårdsmottagningen. Klockan var elva på torsdag förmiddag. Deras sätt att föra sig gav en indikation om att de var vana att

uppträda med auktoritet och att de inte var vanliga besökare till patienter. Den ene av männen presenterade sig.

«Hej, jag heter Kim Andersson och kommer från polisen.» Han visade sin legitimation.

«Det var jag som ringde i morse och fick löfte om att vi skulle få träffa det par som misshandlades i lördags natt, Carina och Jonas Falk, för att få fram mer information om vad som hände. Det här är min kollega Klas Rydén.» Han pekade på Klas som nickade åt sjuksköterskan.

«Ja, det stämmer, men det får bli ett kort besök. De är fortfarande svaga och vi vill undvika att de blir emotionellt upprörda. Så ta det lite easy.»

«Självklart, inga problem», svarade Kim Andersson till mötesgående.

«Och en sak till», sa sjuksköterskan. «Ni får endast prata med Carina. Jonas har gått igenom en svårare pärs än henne och får inte störas med några frågor. Kom så ska jag ta er med till deras rum.»

Sjuksköterskan gick iväg med poliserna i hasorna. Väl inne på sjukrummet gick hon fram till Carina och böjde sig ner.

«Carina. Det är två poliser här som vill ställa några frågor om misshandeln. Går det bra?»

«Ja», medgav Carina med svag röst.

Sjuksköterskan vände sig till poliserna. «Ni får tjugo minuter.»

Poliserna ställde två stolar vid sängen och satte sig.

«Fint att vi fick komma och besvära med några frågor. Jag heter Kim och min kollega heter Klas. Vi håller på och utreder misshandeln ni blev utsatta för i lördags natt. Hur mycket kommer du ihåg?»

«Knappt något alls», svarade Carina. «Vi blev nerslagna bakifrån. Allt gick så fort så vi hann inte reagera. Det enda jag kommer ihåg är att det var flera personer. Jag har en svag minnesbild av att vi hann ropa på hjälp. Sedan blev allt liksom helt svart för både Jonas och mig. Vi hade inte en chans.»

Den av poliserna som hette Klas började göra anteckningar.

«Det är riktigt att det var flera personer, närmare bestämt fyra män», informerade Kim. «Vilka de är vet vi inte än, bara att de är utlänningar. Har du någon aning om varför de gav sig på er?»

«Nej. Jag antar att vi blev rånade.»

«Det är väl det första man tänker på», höll Kim med om. «I det här fallet tror vi inte att det var så. I vart fall hade männen inte tagit några värdesaker. Vi frågar oss förstas om det finns andra orsaker till att de misshandlade er. Kan du komma på någon rimlig förklaring? Har ni märkt något speciellt den sista tiden, personer i er omgivning som uppträtt avvikande, främmande personer?»

«Inte vad jag vet.»

Kim funderade en kort stund innan han fortsatte. «Du och din man arbetar som revisorer, eller hur?»

«Ja det stämmer. På en revisionsbyrå som heter Kvalitetsrevision.»

«Nu kanske jag kommer med en något långsökt fråga, men håller ni händelsevis på med någon känslig granskning?»

Carina blev tyst en stund. «Det skulle väl i så fall vara granskningen av oegentligheter på EU.»

Kim visslade till. «Det låter intressant. Kan det finnas en koppling mellan den och misshandeln?»

«Det har jag svårt att tro. Så långt tror jag inte inblandade personer är beredda att gå. Men som sagt, jag har inte en suck.»

«Hur som helst var det en värdefull information, så vi får nog titta närmare på den aspekten», fastslog Kim. «Då har jag bara några frågor till. Känner du till att ni blev räddade av en okänd man?»

Skymten av ett leende kunde märkas hos Carina. «En av sköterskorna nämnde något om att det var så.»

«Förmodligen räddade han era liv. Vi är i högsta grad intresserade av att få veta vem denne man är. Lade ni märke till om någon följde efter er på Skeppsbrokajen?»

Carina funderade. «Inte vad jag kommer ihåg. Vi mötte i alla fall ett par stökiga tjejer som nog hade druckit lite för mycket. De var rätt högljudda av sig och jag hörde att de började prata med någon bakom oss, men ingen av oss tittade.»

«Kan det ha varit en av de fyra männen?»

«Svårt att säga, men tror inte det. Det lät som att det var längre bak.»

«Intressant», kommenterade Kim tankfullt. «Denne någon kan ha varit er räddare. Att vi är särskilt intresserade av den här mannen är att han skottskadade männen, tur för er, otur för dem. Hade han inte varit beväpnad hade han väl också fått en omgång. Alltihop är ytterst märkligt. Jag menar att han så där plötsligt dyker upp och avbryter misshandeln och dessutom är beväpnad. Underlig historia måste jag säga.»

Kim reste sig och tittade sig omkring i rummet. Hans ögon föll på de stora buketterna med rosor i fönstret. Han gick fram och tittade beundrande på dem. Sedan återvände han till Carina.

«Det var inga dåliga buketter ni fått. Tjugo rosor i varje vas. Vem har ni fått dem av?»

«Av en okänd person, tror jag», svarade Carina. «Det ska finnas kort till blommorna. De kanske sitter på baksidan.»

Kim gick tillbaka till fönstret och kollade. Det stämde. Han tittade på korten.

From a secret friend.

Han gick med ett belåtet leende på sina läppar tillbaka och satte sig vid sängen.

«Från en hemlig vän står det, fast på engelska. Så du och din man har en hemlig vän?»

«Uppenbarligen.»

«Ingen som du kommer att tänka på?»

«Eftersom han är hemlig kan det ju vara vem som helst.»

Kim skrattade. «Ja, det är klart. Dum fråga. Skulle det kunna vara mannen som räddade er?»

«Ingen aning, men det är väl inte omöjligt eftersom hälsningen är på engelska.»

«Och vem kom med blommorna?»

«Jag tror att det var ett blomsterbud.»

«Utmärkt. Då ska vi ta reda på vilken blomsterhandel som levererade blommorna. Det kan ge oss en ledtråd.»

Det knackade på dörren och sjuksköterskan uppenbarade sig. Hon pekade på klockan.

«Vi är strax klara», upplyste Kim. «Det tar bara några minuter.»

Han vände sig igen till Carina.

«Har du och din man träffat någon utlänning den senaste tiden, låt oss säga förra veckan?»

Carina funderade igen. «Vi stötte ihop med en man utanför vårt kontor i slutet på veckan, jag tror det var i fredags.»

Kim nickade menande åt Klas som antecknade för fullt.

«Intressant, mycket intressant», sa Kim. «Hur kommer det sig att ni stötte ihop med honom?»

«Tja, han bara kom fram och frågade om vi kunde tipsa honom om några bra matställen och så blev det att vi stod och pratade en stund. Det lät som om han var engelsman eller amerikan. Kanske det senare. Han hade en svag amerikansk accent. Var väldigt trevlig.»

«Kan du beskriva hur han såg ut?»

Carina slöt ögonen och funderade. «Han såg bra ut, mörkt snaggat hår och välbyggd. Var väl cirka en och åttiofem. Intensiva ögon.»

«Och klädsel?»

«Jag tror han hade jeans, ljus skjorta och mörk jacka. Det är nog allt jag kommer ihåg.»

«Perfekt», sa Kim nöjt. «Den mannen kan vara den som räddade er. Spekulationer förstås, men den bästa hypotes jag kan komma på. Vad säger du Klas?»

Klas nickade. «Det låter inte otroligt.»

Sjuksköterskan kom in igen. «Nu har de där minuterna gått med råge», sa hon vänligt men bestämt.

«Vi är klara», sa Kim. «Tack så mycket Carina för att vi fick träffa dig och för det du berättat. Det kommer att bli till stor hjälp. Jag hoppas att du och din man blir friska snart.»

RECENSIONSEX

Carina tryckte på knappen för att tillkalla sjuksköterska. Hon kom omedelbart in och undrade vad det var.

«Vad är det för dag idag?»

«Fredagen den 13 november.»

«Vill du ringa mitt arbete och be Sten Ulvhammar komma hit så fort som möjligt?»

«Visst. Har du något telefonnummer?»

«Han lämnade sitt visitkort härom dan när han besökte oss ifall vi behövde nå honom. Jag tror kortet ligger på mitt bord.»

Det stämde och sjuksköterskan ringde efter Sten. Han dök upp efter en timme.

«Jag blev nästan lite orolig när jag fick telefonsamtalet», började Sten när han kommit fram till Carina i sängen. «Men du ser piggare ut idag, Jonas också för den delen. Är det något ni behöver hjälp med?»

«Är det inte idag EU-parlamentet ska välja ordförande?»

«Det stämmer.»

«Har du hört något om vilka kandidater valet handlar om?»

«Nuvarande ordförande Fernando García och Michelle Bouchet.»

Carina fick till en ansträngande grimas. «Konstigt att Bouchet fortfarande är aktuell med tanke på oegentligheterna hon begått.»

«Det kan jag hålla med dig om.»

«Jens Hansen har inte hört av sig om rapporten, vilket jag tycker är konstigt. Nu har jag förstås inte haft möjlighet att kolla mina mail på en vecka. Skulle du vilja ringa honom och höra.»

«Självklart», sa Sten. «Har du hans telefonnummer?»

«Ja, hans visitkort ska finnas i min handväska.»

«Jag ska titta.»

Sten sökte och hittade kortet.

«Bra. Jag går ut och slår en signal.»

Sten gick ut till receptionen och ringde.

Efter flera signaler lyftes luren. «Jens Hansen.»

«Hej, det är Sten Ulvhammar på Kvalitetsrevision i Stockholm.»

«Hej. Det var ett tag sedan vi pratades vid. Är allt som det ska?»

«Med mig är det bra, men inte med Carina och Jonas som ligger på sjukhus. De blev allvarligt misshandlade i lördags men är utom fara nu.»

«Det var tråkiga nyheter», sa Hansen deltagande. «Vad var det som hände?»

«De blev helt provocerat överfallna av fyra män på väg hem från en middag. Dessbättre blev de räddade av en främling.»

«Det var då för väl. Hur är det med dem nu?»

«Läget har stabiliserats och de blir bättre för var dag som går. Men de lär få stanna kvar ett bra tag till här på sjukhuset. Carina bad mig ringa dig. Det är väl idag som ny ordförande till kommissionen väljs?»

«Det stämmer.»

«Är Michelle Bouchet fortfarande favoriten till posten?»

«Korrekt.»

«Hur dags ska valet ske?»

«Klockan två, det vill säga om exakt två timmar.»

«Carina och jag tycker det är konstigt att Bouchet överhuvudtaget är aktuell som ordförande med tanke på hennes oegentligheter.»

«Oegentligheter?» Hansen lät mycket förvånad. «Visserligen har det skett oegentligheter på hennes avdelning, men det är ju inte hon själv som begått dem utan medarbetare. Hon kommer förstås att kritiseras för slapp kontroll, men då hon inte själv är inblandad har det bedömts att det inte ska belasta hennes kandidatur.»

Nu var det Stens tur att bli förvånad. «Vad är det du säger. De största och allvarligaste oegentligheterna har ju Bouchet gjort. Det framgår tydligt av rapporten.»

«Det finns ingenting om det i rapporten jag fått. Jag kommer ihåg att jag i ett mail efteråt uttryckte min tillfredsställelse över att Bouchet inte var inblandad i någonting. Det var viktigt för både oss och parlamentet med tanke på valet till ordfö-

randeskapet. Jag fick kommentarer från Carina där hon också bekräftade att Bouchet inte begått några oegentligheter.»

«Det här blir bara snurrigare och snurrigare», utbrast Sten. «Att Carina skulle ha skrivit något sådant är omöjligt. Det finns inte en chans. Jag har själv gått igenom rapporten med henne och Jonas. Det måste ha skett något sabotage i samband med att du fick rapporten. Något annat kan jag inte komma på.»

«Det är märkliga påståenden du kommer med», sa Hansen efter en stund. «Om det är som du säger förändras situationen inför valet radikalt. Men det är bråttom. Jag antar att du har rapporten i din dator?»

«Javisst.»

«Vi gör så här», bestämde Hansen. «Maila över den på morgningen så får jag kontrollera det hela.»

«Det ska bli. Nu är jag på sjukhuset hos Carina, men jag ska åka till kontoret på en gång.»

«Fint. Vi hörs av senare», avslutade Hansen.

Sten skyndade in till Carina.

«Jag har pratat med Hansen. Det verkar som om han fått en felaktig rapport. Det finns ingenting om Bouchets oegentligheter i den. Vad som kan ha gått snett övergår mitt förstånd. Men jag ska åka till kontoret direkt och maila över rapporten jag har i min dator så ska du se att det här ordnar upp sig.»

En mörk skugga hade dragit in över Carinas ansikte. «Men hur kan det vara möjligt att det inte finns något om vad Bouchet haft för sig i rapporten jag skickade Hansen. Det är obegripligt. Jag fattar ingenting och orkar överhuvudtaget inte tänka något just nu. Gör det du ska så får jag höra hur det går.»

«Självklart. Sköt om dig och Jonas», sa Sten och rusade ut.

Jens Hansen vid EU:s interna revisionsenhet i Bryssel hade bråttom tillbaka till kontoret. När Sten Ulvhammar på Kvalitetsrevision ringde var han ute på stan och åt lunch. Samtalet hade förbryllat honom. Han visste inte vad han skulle tro. Att det var något skumt med granskningsrapporten han fick för drygt en vecka sedan var uppenbart. Det fanns ingen anledning att misstro det som Ulvhammar sagt. Nu var goda råd dyra.

Klockan hade hunnit bli ett på dagen när han med andan i halsen skyndade in på sitt rum. Han slog sig ner framför datorn och kollade inkommande mail. Flera stycken rasade in. Ett av dem var flaggat med rött, hög prioritet. Yes, det var från Ulvhammar. Jens klickade fram filen med rapporten och printade ut den. När det var gjort sprang han till kopiatorn och tog en kopia. Sedan raskt bort till Douglas Wachtmeisters rum.

Jens stormade in och slängde rapporten på bordet. Wachtmeister tittade upp förvånat på Hansen. Det var inte likt honom att bete sig på det viset.

«Läs», uppmanade Jens andfådd. «Det är bråttom. Vi har fått en felaktig rapport tidigare. Jag är tillbaka om en kvart så får vi slå våra kloka huvuden ihop.»

Han rusade tillbaka till sitt rum och lämnade sin högst förvånade chef som satt med gapande mun och undrade vad som hänt.

Jens lade rapporten framför sig och började snabbt läsa. Sammanfattningen var rena rama bombnedslaget. Han gnugade händerna av förtjusning och utbrast.

«Nu har vi dig i fällan bitch.»

Blev han förvånad över att Bouchet svindlat EU på pengar? Egentligen inte. Det var snarare omfattningen och fräckheten, som så här långt hade slagit alla rekord. Bortsett från de enorma belopp hon strött över sin älskare, presidenten, var det nog anställningen av hennes dotter som resällskap och smakråd som tog priset.

Jens tittade på klockan. Tjugo över ett. Han tog rapporten och skyndade sig till Wachtmeister.

«Vad säger du?» undrade Jens nyfiket när han slagit sig ned.

Wachtmeister lyfte blicken från skrivbordet. Hans ansikte såg ut som ett åskmoln.

«Det värsta jag läst. Och jag har läst mycket skit här i Bryssel.»

Han tog upp rapporten och viftade med den. «Så det här är alltså den riktiga rapporten?»

Wachtmeister tittade uppfordrande på Hansen.

«Jajamän. Sten Ulvhammar, högste chefen för Kvalitetsrevision, ringde mig för drygt en timme sedan och undrade om Bouchet fortfarande är aktuell som ordförande i kommissionen vid valet i parlamentet idag. Jag bekräftade förstås det och då tyckte han det var konstigt med tanke på oegentligheterna hon begått. Som du förstår blev jag helt tagen på sängen. Till saken hör att Carina Stenlund Falk, hon som är ansvarig för granskningen, inte kunde ringa själv då hon och hennes man ligger på sjukhus efter en brutal misshandel.»

«Vad säger du», utbrast Wachtmeister. «Tråkigt att höra. Ja, en olycka kommer sällan ensam. Märkvärdigt egentligen så ofta det stämmer. Men visst var det väl så att första rapporten kom från Carina?»

«Jo, och det är konstigt. Där finns det som du vet ingenting alls om att Bouchet haft något fiffel för sig.»

«Och rapporten vi fått idag svämmar över av det», konstaterade Wachtmeister bistert.

«Då kommer frågan», fortsatte Wachtmeister begrundande. «Blev den riktiga rapporten, alltså den vi precis fått, manipulerad i ett tidigare skede?»

«Det är den enda rimliga förklaringen», tillstod Hansen.

Wachtmeister nickade instämmande.

«Och den enda person som skulle tjäna på det är Bouchet, eller hur?»

«Ja, någon annan finns det inte», fastslog Hansen tvärsäkert.

Wachtmeister kliade sig i huvudet.

«Men hur kan hon ha fått tag på rapporten? Det övergår mitt förstånd.»

«I samband med att revisorerna stämde av den med henne.»

Wachtmeister slog sig för pannan. «Naturligtvis.»

«Carina mailade och berättade att Bouchet ville träffa dem. Hon hade visst synpunkter på deras formuleringar och slutsatser», upplyste Hansen.

«Efter att ha sett den nya, eller rättare sagt originalrapporten, kan jag mycket väl föreställa mig att hon gick i taket», sa Wachtmeister med ironi i rösten.

«Bouchet kunde med andra ord förfalska rapporten, ta bort allt som gjorde henne till den stora skurken», sa Wachtmeister högt, mer för sig själv än riktat till Hansen.

«Men tala då om för mig hur hon lyckats med konststycket att skicka över den fejkade rapporten i Carinas namn och framför allt med hennes mailadress? Alltså Kvalitetsrevisions mailsystem.»

Hansen betraktade sin chefs bekymrade min med ett klu-
rigt uttryck i ansiktet.

«Den typen av specialkunskaper har inte Bouchet, det kan jag sätta mitt huvud på. Nej, det enda sättet som jag ser det måste hon ha fått hjälp. Och det kan inte vara något annat än att hon har anlitat hackare.»

Ett ljus av insikt rätade ut de djupa rynkorna i Wachtmeisters ansikte.

«Du har rätt Jens. Så måste det ha gått till. Vilken utstuderad fräckhet. Bitch», sa han med eftertryck.

«Där kom det jag väntat på länge», instämde Hansen med ett belåtet leende. «Nu kan vi sätta dit henne för ytterligare en allvarlig sak.»

«Just det», insköt Wachtmeister. «Egenmäktigt förfarande. Hon har verkligen lyckats samla på sig tillräckligt för att vara körd som politiker i EU.»

«Och i Frankrike», tillade Hansen.

Wachtmeister tittade på klockan. Tjugo i två. Hansen gjorde samma sak, för tredje gången på några minuter.

«Vi måste sätta stopp för att parlamentet väljer Bouchet till ordförande», sa Wachtmeister och reste sig. «Jag tror vi hinner precis informera talmannen innan han slår klubban i bordet. Han brukar alltid vänta fem till tio minuter över tiden. Kom!»

Wachtmeister och Hansen gav sig iväg med långa kliv med granskningsrapporten fladdrande i sina händer.

Idag var det fredagen den 13 november 2009. Den stora begivenheten i Bryssel denna dag var valet av ny ordförande till EU-kommissionen.

Många ledamöter i EU-parlamentet hade intagit sina platser i god tid medan andra gapade tomma. Och så skulle det förbli in i det sista. Platser för ledamöter som notoriskt kom för sent. De hade för ovana att alltid infinna sig i absolut sista stund. En kvart eller halvtimme efter utsatt tid var heller inte ovanligt. Ifall det behagade dem att infinna sig alls förstås.

Dessa ledamöter kom från praktiskt taget alla medlemsländer med viss överrepresentation för de sydeuropeiska. Mer förvånande var kanske att ledamöter från länder som var kända för hög disciplin och lojalitet slarvade. Det förekom i alla politiska läger, inget stack ut på något sätt.

Dagens val av ordförande till kommissionen såg ut att bli ett undantag. De två kandidaterna, Fernando García och Michelle Bouchet, hade fört en intensiv kampanj och det hade hettat till ordentligt den sista tiden, vilket skruvat upp intrycket och förväntningarna. Många såg med spänning fram emot valet. Inte för att det skulle bli någon rysare, det var de flesta bedömare överens om då utgången var tämligen given. Nej, förväntningarna och spänningen låg på ett mer psykologiskt plan.

För den inte särskilt populära spanjoren García, nuvarande ordförande, som kämpade med näbbar och klor för att bli omvald, var utsikterna lika med noll. Trots det hade han ihärdigt hållit ut ända in i det sista. Om det var oförmåga att se sanningen i vitögat och inse att loppet var kört var det väl ingen som riktigt visste. En del skulle nog karakterisera det som halsstarrighet.

Då var det annorlunda för fransyskan Bouchet, nuvarande kommissionär för jordbruk och landsbygdsutveckling. Hon hade seglat i stark medvind alltsedan den dag då den populäraste kandidaten George Campbell plötsligt hade avlidit. Det gick som tåget för Bouchet och denna dag skulle hennes politiska karriär nå sin kulmen.

Opinionsmätningarna visade att åttio procent av parlamentsledamöterna tänkte rösta på Bouchet. Oddsens hos vadslagningsfirmorna var urusla, det vill säga om man satsade på henne. Den som mot allt sunt förnuft och förstånd vågade satsa en slant på García och han vann skulle få fira stort. Och det fanns de som trots allt satsade på honom, tog en chans och hoppades att undrens tid inte skulle vara förbi.

Det fanns andra som definitivt skulle fira efter valet, nämligen svenskarna. Inte svenskarna i allmänhet. Nej så intressant var inte valet och tilldrog sig ingen större uppmärksamhet heller för den delen. Det var den politiska eliten, regering och riksdag, framför allt regeringen. Men för de svenska ledamöterna i Bryssel var det också en viktig dag. Sverige hade ordförandeskapet till och med utgången av december.

Hittills hade Sverige gjort bra ifrån sig som ordförandeland och att slutföra sitt uppdrag på ett bra sätt var utomordentligt viktigt i den europeiska familjen, gärna visa sig på den styva linan så här på sluttampen.

Viktigaste frågan på agendan just nu var att ro en ny ordförande i kommissionen liksom en ny kommission i hamn. Den politiska väderleksprognosen med sol, värme och svag bris var som på beställning. Resan gick helt enligt planerna. Den

svenska skutan var i det närmaste på väg att lägga till vid kaj utan några som helst problem.

Kaptenen ombord, den svenske statsministern med den mörkblåa skepparmössan på svaj, hade under ordförandeskapet visat prov på stort ledarskap och navigationskonst. För honom och besättningen var det inte märkvärdigare än att angöra en brygga i Stockholms skärgård. Åtminstone enligt vissa politiska kommentatorer.

Statsministern var uttalat positiv till att det skulle bli en kvinnlig ordförande. Det låg helt rätt i tiden. Dags att bryta den manliga dominansen. Att Bouchet var synnerligen representativ, kunde trollbinda ett auditorium och hade yttre företräden gjorde inte saken sämre. Sådana egenskaper lyste helt med sin frånvaro hos nuvarande ordförande. Valet av Bouchet skulle bli en succé och att få sola sig i glansen av ett sådant val kändes inte fel.

Med tanke på den i praktiken givna utgången av omröstningen var det förvånande att se ett i det närmaste fullsatt parlament. Förklaringen var enkel, varken mer eller mindre, nämligen Bouchet herself. Det slog aldrig fel. Varje gång hon var huvudfiguren när parlamentet samlades var det fullsatt. Hon hade en egendomlig förmåga att dra till sig uppmärksamhet, attrahera sin omgivning, inte bara sina motståndare utan framför allt sina supporters.

Atmosfären var laddad på något förunderligt sätt. Var det möjligen det faktum att det var fredagen den 13? Det hade förvisso tisslats och tasslats runt om i bänkraderna om detta. Vissa ledamöter menade att en fredag med talet 13 för otur med sig, andra att de faktiskt hade upplevt det.

Ett dämpat sorl hördes men ebbade ut när talmannen åtföljd av de båda kandidaterna gjorde entré några minuter före två.

Talmannen, polacken Jarek Giertych, hade för dagens högtidliga tillställning klätt upp sig i svart kostym, gräddvit skjorta och lila slips. Den sextioårige, välmående polacken började få för mycket av det goda runt midjan och kavajen

såg ut att vara en storlek för liten. Den vita kalufsen stod på ända, precis som folk var vana att se honom. Han hade inte gjort några allvarliga försök att få bukt med den, snarare tvärtom. Kalufsen tillsammans med den snobbiga stilen hade blivit något av hans image. Han var inte någon lysande stjärna direkt som talman, men hade hittills lyckats klara sig utan större klavertramp. Frågan var hur det skulle gå i dagens val av ordförande till kommissionen.

García var klädd i en strikt grå kostym, vitskjorta och röd sidenslips. Bouchet hade för dagens framträdande en olivgrön, glänsande skapelse som slutade strax ovanför knäna och upptill visade varken för mycket eller för lite av hennes behag. Runt halsen hängde ett guldhalsband med en smaragd som gnistrade ikapp med diamantörhängena.

García fick till ett leende, men förlorarens ansikte lyste lång väg. Bouchet däremot hade ett segervisst leende på sina läppar och utstrålade vinnarens självsäkerhet.

När klockan var fem över två fattade talmannen ordförandeklubban.

«Ärade ledamöter, mina damer och herrar. Härmed förklarar jag dagens sammanträde för öppnat.» Han slog klubban i bordet.

Precis när ekot från slaget klingat ut hördes tumult vid en av entréerna bakom podiet. Wachtmeister och Hansen hade trots vakternas protester lyckats ta sig in. Talmannen vände sig förvånat om för att se vad som pågick.

Wachtmeister gick fram till talmannen och började föra ett viskande samtal samtidigt som han visade på Bouchets oegentligheter i rapporten.

Talmannen verkade bli helt stirrig av det han fick sig till livs. Bestörtning, vrede och uppgivenhet kunde avläsas i hans ansiktsuttryck. Han slog förtvivlat ut med armarna mot Wachtmeister i en gest som kunde tolkas som, vad ska jag göra nu?

Han hade ställts inför en helt ny och främmande situation. Absurd var en träffande beskrivning. Vad gör man när det

värsta scenariot spelas upp för en och inför ett fullsatt parlament?

Wachtmeister pratade på och gestikulerade och tycktes till slut ha lugnat ner talmannen. Efter några minuter som kändes oändligt långa blickade talmannen ut över ledamöterna, harklade sig och tog till orda.

«Den stora frågan idag är valet av ny ordförande för kommissionen. Ni är väl informerade om detta sedan tidigare. Som ni vet har vi haft tre kandidater för posten. Tyvärr dog en av dessa helt oväntat för drygt en månad sedan, britten George Campbell. Vi beklagar detta djupt. Kvar har vi alltså två kandidater, nuvarande ordförande för kommissionen, Fernando García, som ställer upp för omval, och kommissionären för jordbruk och landsbygdsutveckling, Michelle Bouchet.»

Talmannen tog med darrande hand fram en näsduk och torkade svetten ur pannan innan han fortsatte.

«Jag har personligen sett fram mot detta val för att se vem som ska leda kommissionens arbete under nästa mandatperiod, en tid med stora utmaningar för EU.»

Talmannen hämtade andan och försökte göra rösten så stadig som möjligt inför det obehagliga ögonblicket då han skulle meddela det högst oangenäma beskedet.

«Nu har det tyvärr inträffat en omständighet som gör att dagens val inte kan hållas som planerat utan måste skjutas på framtiden.»

Talmannen höll upp vatten i glaset framför sig och tog en klunk för att lindra torrheten i halsen. Han tittade ut över menigheten och lät budskapet sjunka in i allas medvetande.

Ledamöterna tittade på varandra under stor förvåning och började prata. Sorlet tilltog och högljudda protester hördes. Talmannen slog ordförandeklubban i bordet flera gånger för att få tyst i parlamentet.

«Order! Order! Please! Låt mig få förklara anledningen till mitt beslut.»

Det blev tyst i salen igen.

«Som ni lade märke till för en stund sedan kom två personer fram till podiet. Jag ska be att få presentera dem då säkert inte alla vet vilka de är. Den som jag inledningsvis förde en diskussion med är Douglas Wachtmeister, chef för EU:s interna revisionsenhet, och med sig har han sin närmaste medarbetare Jens Hansen.»

Wachtmeister och Hansen nickade och blickade ut över det fullsatta parlamentet.

«Informationen som Wachtmeister helt oväntat har förmedlat till mig är av sådan allvarlig art att jag alltså nödgas vidta denna drastiska åtgärd att inte fullfölja dagens val», fortsatte talmannen.

«Att den här informationen inte har kommit till min och andras kännedom tidigare är mycket olyckligt och kräver en förklaring. Den som är bäst skickad till detta liksom annan information är Wachtmeister och han ska strax berätta vad det hela handlar om. Innan jag släpper in honom kan jag dock avslöja så mycket att frågan gäller oegentligheter som en av våra kandidater har begått, nämligen kommissionären Bouchet.»

Alla tittade på Michelle Bouchet som påtagligt hade bleknat. Det tidigare leendet, som legat som fastklistrat på henne, hade stelnat och munnen snörpts åt till ett smalt streck. De livfulla ögonen hade blivit kalla, svarta av hat och trots.

Garcías ansikte däremot hade på den korta stund talmanen levererat den osannolika nyheten börjat få nytt liv igen. Skymten av hopp och skadeglädje kunde märkas. Kanske var det så att den på förhand tippade förloraren började vädra morgonluft.

Parlamentsledamöterna satt med gapande munnar som fån och verkade ha svårt att ta till sig det de precis hört. Kalldu-schen hade fått en förlamande effekt. Det var tyst, dödstyst.

Talmannen lutade sig bakåt i stolen.

«Var så god Wachtmeister. Ordet är ert.»

Wachtmeister antrade talarstolen.

«Tack herr talman. Jag är den förste att instämma i talman-nens kritik av att denna information inte har getts tidigare. Då

hade vi sluppit denna pinsamma tillställning. Min information kommer att bli kort men ändå tillräckligt lång för att ni ska få inblick i denna trista historia. Detaljerna kommer ni så småningom att få. Låt mig ta det från början.»

Wachtmeister gjorde en konstpaus. Tystnaden i salen var fortfarande påtaglig. Ingen tycktes ha hämtat sig efter chocken. Inte tidigare hade en talare i parlamentet haft mer uppmärksamma åhörare, inte ens Bouchet. Inte en enda ledamot hade slumrat till, vilket annars inte var ovanligt efter lunchen när matsmältningsapparaten påbörjade sitt arbete.

Ansiktena på Bouchets motståndare lyste av belåtenhet och skadeglädje medan hennes supporters visade sorg, besvikelse och vrede.

«Den interna revisionsenheten, IAS, anlitate för en tid sedan en revisionsbyrå för granskning av enheten för jordbruk och landsbygdsutveckling. Vi ville ha en genomlysning av verksamheten av utomstående experter för att bedöma hur intern kontroll, säkerhet med mera fungerar.

Granskningen har utförts på ett professionellt sätt och avslöjat stora oegentligheter. Förskingring av EU-medel i miljonklassen har begåtts av anställda på enheten i maskopi med flera leverantörer. Allt pekar dessutom på att institutioner, organisationer och företag i flera medlemsländer förskingrat medel. Denna del kommer våra interna revisorer att gå vidare med i en fördjupad granskning för att få fram relevanta fakta och bevis.

Vi kan konstatera stora brister i system och rutiner. Den interna kontrollen är i vissa avseenden obefintlig. Jag vill i detta sammanhang poängtera att det är kommissionären som har det primära ansvaret för en fungerande internkontroll. Men, ansvaret vilar också till en icke oväsentlig del på kommissionen.

Den allvarligaste kritiken gäller dock kommissionären själv som missbrukat sin ställning och sitt förtroende. Detta har tagit sig uttryck i vidlyftiga förmåner till sig själv och anhöriga. Sett över en flerårsperiod rör det sig om anse- nliga

belopp. Dessutom, och det som vi betecknar som det allvarligaste i kommissionärens agerande, är att hon personligen utan någon annans insyn och kontroll gett mångmiljonbelopp i bidrag.

I ena fallet handlar det om tjugo miljoner euro till ett företag där ändamålet faller utanför EU:s regelverk. I det andra fallet har etthundrafemtio miljoner euro under en femårsperiod betalats ut till en vingård som ägs av en närstående. Detta sista betraktar vi som ett otillbörligt sätt att gynna en person hon har ett förhållande med.»

Wachtmeister tog en paus och funderade uppenbarligen över något. Han vände sig till talmannen.

«Det kanske är på sin plats att tala om vem ägaren av vingården är för att undvika spekulationer och rykten. Förr eller senare får alla veta det ändå. Vad säger talmannen?»

Talmannen tog sig en funderare och nickade sedan jakande, om än med viss tveksamhet.

«Vingårdens ägare är ingen mindre än Frankrikes president Pierre Foubert», upplyste Wachtmeister.

Det var uppenbarligen en stor nyhet. Ansiktsuttrycken och gesterna avslöjade det mesta över reaktionen. Aldrig tidigare i parlamentet hade mobiltelefonerna gått så varma som nu. Det började när talmannen släppte bomben och hade pågått sedan dess. Så skulle det fortsätta så länge Wachtmeister stod för underhållningen.

Det var SMS till släkt, vänner och partikamrater på hemmaplan. En del ringde och berättade lågmält om de braskande nyheterna. Press, radio och TV hade sina informatörer i parlamentet och de försågs med fredagseftermiddagens godis.

«Endast en klarläggande sak kvarstår», fortsatte Wachtmeister. «Jag beklagade inledningsvis att denna information kommer först nu, men det finns en naturlig förklaring till det. Granskningsrapporten har varit klar i flera veckor, men originalrapporten fick vi inte förrän drygt en timme sedan.

Så då kanske ni förstår vårt plötsliga uppdykande. Det har nämligen visat sig att rapporten i sitt ursprungliga skick,

alltså den vi fått idag, manipulerades och fick ett helt annat innehåll. I den fejkade rapporten fanns inga av kommissionärens oegentligheter. De hade helt enkelt tvättats bort. Ni undrar säkert av vem och ni förstår säkert det uppenbara.

Vi tror på starka grunder att kommissionären med hjälp av hackare har åstadkommit detta. Någon annan rimlig och trovärdig förklaring finns inte.»

Återigen for flinka fingrar över mobilernas knappar och spred nyheten vidare.

«Vi kommer naturligtvis att gå till botten med detta», informerade Wachtmeister. «Var och en förstår allvaret i att förfälska uppgifter som är komprometterande för en själv, speciellt i ett fall som detta.»

Wachtmeister vände sig till talmannen.

«Herr talman. Jag tror mig ha berättat om de väsentligaste delarna i denna granskning och efterspelet till den.»

Talmannen nickade. «Då tackar jag revisionsenheten för denna första och klarläggande information som vi alla helst hade sluppit. Därmed förklarar jag dagens session för avslutad och tillönskar alla en trevlig helg.»

Talmannen dängde klubban i bordet med osedvanlig kraft och upprörd min. Ekot från slaget rullade mellan väggarna på ett ödesmättat sätt. Denna fredag den 13 november blev EU:s värsta olycksdag.

Michelle Bouchet slank ut genom en av dörrarna som en slokörad katt.

Fernando García tog det lugnt, kände in det nya, mycket angenäma läget. Han bröstade upp sig och kunde nöjt för sig själv konstatera att han faktiskt fortfarande var kommissionens ordförande. Och allt talade för att det skulle förbli så under kommande mandatperiod också. Han nickade med illa dold förtjusning till ledamöter som passerade honom. Flera supporters stannade till och uttryckte sin belåtenhet över att han skulle fortsätta som ordförande och önskade honom lycka till.

RECENSIONSEX

Sången *The winner takes it all* poppade upp i hans huvud. Idag var det tvärtom då den på förhand uträknade kandidaten kunde triumfera. *The loser takes it all*.

García kostade på sig ett brett leende som spred sig ända upp till öronen. Undrens tid var tydligen inte förbi.

Den ensamme ryttaren på kamelen satt orörlig som en staty och betraktade solnedgången i öknen Liwa inom den enorma sandöknen Rub' al Khali, som täcker större delen av Saudiarabien och delar av Oman, Förenade Arabemiraten och Yemen. Det var helt stilla och den dallrande hettan som under dagen brett ut sig över de röda sanddynerna började mattas av. Kamelen med sin ryttare avtecknade sig som en silhuett mot solen som började nagga horisonten i kanten.

Araben på kamelryggen med sin traditionella klädsel i Kandoor, den vita fotsida kåpan, och den vita huvudbonaden Gutra, åtsnörd med det svarta repet Agal, var i själva verket Sergei Kuznetsov. Han hade tidigt på morgonen lämnat Dubai och kört den fyrfiliga motorvägen etthundrafyrtio kilometer söderut till den arabiska juvelen, Förenade Arabemiratens huvudstad Abu Dhabi. Det blev en angenäm resa i hans nya Lamborghini Gallardo, vit och läcker med perfekta former.

I Abu Dhabi hade han hyrt en erfaren förare av körning i öknen. Toyota Land Cruisern som de färdats i var inuti förstärkt med störtbåge ifall den skulle välta. Efter en fika bar det sedan iväg tvåhundra kilometer till ett beduinläger. De sista två milen gick över sanddynerna där Sergei ibland undrade om han var ute och åkte berg- och dalbana. Ibland var det snudd på att de välte, men föraren hanterade Land Cruisern vant och skickligt. Innan de vek av från huvudvägen in i öknen hade föraren släppt ut luft ur däcken för att få bättre grepp om bilen i sanden. De kom fram till beduinlägret utan missöden.

Sergei var nöjd med sin arabiska utstyrsel. Ingen skulle ta honom för något annat än en arab, speciellt med hans flytande arabiska. Han mottogs väl i beduinlägret. De hade dukat upp

RECENSIONSEX

med en riklig lunch som bestod av ris, potatis, nudlar, bruna bönor, grönsaker, kyckling- och lammspett. Han hade hyrt en av männen i lägret, en fårad och väderbiten man, för en kameltur. Det bar iväg ut i den oändliga och ogästvänliga öknen där det så långt ögat kunde nå bara fanns sand, sand och åter sand.

Det var i slutet på november och Sergei hade varit i sin nya villa på den konstgjorda ön Palm Jebel Ali i Dubai och kopplat av en vecka i lyxens Mecka. Köpet av villan var en fullträff. Han hade anlitat en inredningsarkitekt inne i Dubai för att ge villan en atmosfär av stil, bekvämlighet och lyx. Efter ett antal överläggningar med arkitekten som resulterade i en rad förbättringar kände Sergei sig nöjd. Det hade inte blivit billigt, men pengar tillhörde inte hans problemområde. Han hade bara behövt skrapa på ytan av sina tillgångar.

För att få det praktiska att fungera med frukost, lunch, städning, tvätt och ett vakande öga över villan hade han anställt en kvinna. Sergei hade haft flera anställningsintervjuer och till slut hittade han en som tillfredsställde hans smak och behov. Det var inredningsarkitekten som tipsat honom om en som med råge motsvarade Sergeis krav. Hon hette Sharifah och var trettioåttå år, en attraktiv, allround kvinna med stil och en mängd kvaliteter. Egentligen var hon överkvalificerad, men lönen Sergei erbjöd var oemotståndlig.

Han gillade speciellt förmiddagarna. Frukosten serverades vid uteplatsen omgiven av palmer och blommor med utsikt över havet. Efter frukosten slappade han en stund i bubbelpoolen och innan det var dags för duschen fick han en timmes massage. Den gjorde underverk och han kände sig som en ny människa. Middagarna avnjöt han på någon av de utmärkta restauranger som Dubai kunde erbjuda.

En dag hade han överraskat Sharifah med att bjuda henne på middag en kväll på Al Muntaha, restaurangen på Burj Al Arab. Han blev så förtjust i den när han var där tidigare i höstas med flygvärdinnan.

Flera gånger under veckan hade tankarna gått tillbaka till den senaste tidens händelser: mordet på George Campbell, träffen med polacken i Wien, samtalen med sin vän Marko i Paris, guidningen av Nicolette, turerna med den franska säkerhetstjänsten, misshandeln av revisorerna i Stockholm och slutligen tillställningen i EU-parlamentet.

Kaoset som uppstått då man skulle välja Michelle Bouchet till ny ordförande i kommissionen var oslagbart. Enligt majoriteten av ledamöterna var allt klappat och klart, en ren formsak som skulle vara överstökad på några minuter. Det var lätt att föreställa sig alla långa näsor, tappade ansikten och den totala förvirring som måste ha präglat parlamentet när Bouchets oegentligheter i sista stund avslöjades. För att inte tala om den totala chock som måste ha drabbat henne. Hennes ansiktsuttryck måste ha varit obetalbart. Sergei hade flera gånger skrattat för sig själv åt upplösningen.

Sergei hade haft flera samtal och mailkontakter med Marko och fått det mesta om efterspelet till skandalen med Bouchet serverat på fat. Allt fusk, mutor och nepotism blev till slut för mycket. Snytingen mitt i nyllet på EU fällde hela kommissionen. Parlamentet krävde att Bouchet skulle avgå, men hon vägrade. Enligt henne var det uteslutet, kollektivprincipen gällde. Hon syftade på en regel som säger att alla EU-kommissionärer ska avgå tillsammans och så blev det.

Till slut meddelade EU-kommissionens ordförande Fernando García det som många väntat på, nämligen att kommissionen beslutat att avgå kollektivt. Trycket på att avgå blev för stort. Helt plötsligt stod EU utan ledarskap och regering.

Besvikelsen hos García måste ha varit total. Han hade säkert räknat med att få sitta kvar som ordförande. Men en ordförande som inte har koll på sina kommissionärer kan inte få förnyat förtroende. Det måste ha känts som en hästspark rakt i solarplexus när insikten om detta sjönk in i hans medvetande.

Hela karusellen i EU efter avslöjandet av Bouchets oegentligheter var godsaker för media. Feta rubriker och reportage i tidningarna och följetong i radio och TV. Sergei erinrade

sig speciellt skrivierna i två tidningar, Financial Times och Der Spiegel.

Financial Times hade dagen efter avslöjandet följande på förstasidan.

EU:s största magplask

Den franska kommissionären Bouchets präktiga magplask av oegentligheter har skvätt ner hela kommissionen.

Der Spiegel raljerade i text och bild över det svenska ordförandeskapet.

Den svenske statsministern, som sett fram emot att få den vackra kommissionären i sitt knä och ge henne en gratulationskram, får till sin fasa se hur **Svarte Petter** med ett rätt skratt hoppar upp i hans knä och kastar en mörk skugga över ansiktet. Solvargsgrieten fryser ill is och armarna hänger slaka utmed sidorna.

Svallvågorna gick höga i Frankrike där presidenten och Bouchet fick utstå mycket kritik och gyckel. Karikatyrerna i tidningarna visste inga gränser. För presidenten väntade ett antal besvärliga utfrågningar och han började alltmer ifrågasättas som innehavare av landets främsta ämbete. För fransmännen, som allmänt hade ett förlåtande sinne och överseende med kärleksaffärer och annat, blev de frikostiga bidragen till vingården från hans älskarinna droppen som fick bägaren att rinna över. Allt enligt presidentens säkerhetsrådgivare Raul Lacombe som villigt förmedlat skvaller och nyheter till Marko.

Sergeis och Markos samtal om vem som var uppdragsgivare till mordet på Campbell hade inte skingrat spekulationsdimmorna. Inte heller hade något dykt upp som gav några ledtrådar.

Misshandeln i Stockholm, som säkert Bouchet låg bakom, var något som gjorde henne misstänkt. Men hon behövde nödvändigtvis inte ha något med mordet att göra. Det kan-

ske bara var så att det spelade henne i händerna. Och med revisorerna som det enda kvarvarande hindret så var steget till våld inte långt.

Så länge det inte fanns bevis som pekade i en bestämd riktning kunde egentligen ingen av dem som han och Marko pratat om uteslutas. Det fanns flera personer, mäktiga män, som inte skulle lägga fingrarna emellan om det gagnade Frankrikes intressen.

Sergei lutade åt att Rauls konspirationsteori var det hetaste tipset, en grupp med ultrakonservativa individer inom militären, polisen och säkerhetstjänsten. Men det verkade förbli en olöst gåta. Nu var allt detta historia som han inte längre tänkte ägna flera tankar åt.

Det hade dykt upp en helt annan brännhet sak som pockade på hans uppmärksamhet, en fråga som gissningsvis skulle sysselsätta honom ett bra tag framöver.

Igår kväll hade polacken ringt igen om ett nytt uppdrag. Sergei hade hajat till inför vem måltavlan var. Det hade inte tagit lång stund att inse att detta var ett högriskuppdrag han aldrig tidigare ställts inför. Sergei kunde på stående fot inte lova något utan de kom överens om att han skulle höra av sig senast i morgon kväll, vilket var idag.

Polackens samtal var anledningen till att Sergei sökt sig ut i öknen för att i stillheten och tystnaden begrunda uppdragets svårigheter och komplexitet. Öknen var en utmärkt plats för detta där man slapp storstadens skyskrapor och brus och kunde koncentrera sina tankar utan att störas av något. En riktig arab skulle antagligen ha fallit på knä i sanden och bett Allah om vägledning, inte bara en gång utan flera. Sergei däremot förlitade sig på sin skarpa hjärna, kunskap och erfarenhet.

Han hade lämnat beduinguiden flera hundra meter bakom sig, sagt att han behövde vara ensam en stund. Mannen hade med ett leende på sina läppar nickat förstående, kupat sina händer och tittat menande mot skyn. Det hade inte varit mycket prat under timmarna tillsammans, men tankarna

hade hela tiden malt på i hans huvud. Han kände att stunden för ett ställningstagande hade infunnit sig.

Målet för uppdraget i det aktuella landet var som klippt och skuret för honom, hans flytande arabiska. Detta tillsammans med förklädningen till arabisk kvinna var förutsättningen för ett framgångsrikt resultat. Vem skulle misstänka något suspekt med en harmlös arabisk kvinna bland alla andra medsystrar. Såg han dessutom till att klä sig i burka eller niqab skulle risken att hans verkliga identitet avslöjades vara lika med noll.

Vid närmare eftertanke fick det bli niqab. Det fungerade ju alldeles utmärkt i Paris. Han hade aldrig gillat varken burka eller niqab. Egentligen var det som att välja mellan pest och kolera. Skillnaden var minimal. Fördelen med niqab var att man åtminstone såg ögonen. Med burka syntes ingenting av vem som dolde sig bakom maskeringen och han ogillade starkt utstyrseln, närmast hatade den.

Sergei mindes från sina barnaår i Riyadh att han upplevde kvinnor med burka som spöken. En hade nästan skrämt livet ur honom vid ett tillfälle och det satte sina spår. Upplevelsen hade mer än en gång gett honom mardrömmar. Han kunde när som helst komma ihåg vilken olustkänsla och rädsla som tog fatt i honom när han på långt håll såg de svartklädda kvinnorna, täckta från topp till tå, komma gående mot honom. Han tog långa omvägar för att slippa möta dem.

Kunde den som ringt polacken känna till Scorpionens nya identitet? Inte omöjligt. Knappt något hade förmågan att sprida sig så snabbt som rykten.

Ju mer han vägde möjligheter och risker mot varandra desto mer övertygad blev han att med minutiösa förberedelser skulle uppdraget kunna utföras.

Frågan var vem som var uppdragsgivare denna gång. Trots att han på förhand trodde sig veta svaret på vilket språk beställaren använt, hade han frågat polacken. Engelska förstås. Någon brytning? Inte vad polacken hade noterat, men kanske det lyst igenom vid enstaka ord. Omöjligt att bedöma nationalitet.

Några tveksamheter om arvodet? Inte alls, tvärtom. Vid en lyckad likvidering utlovades en bonus på tio procent, det vill säga en miljon dollar.

Med tanke på vem likvideringen avsåg pekade alla tecken i en bestämd riktning på vem som stod bakom förfrågan, en av världens mest fruktade och effektiva säkerhetstjänster.

Sergei vände sakta på kamelen och tog kurs mot beduinen som tålmodigt suttit och väntat. Solen hade försvunnit bakom horisonten. Himlen hade färgats gul och röd i olika nyanser och inom kort skulle mörkret lägga sig över den ödsliga öknen. Och Scorpionen med det dödliga giftet hade fattat sitt beslut.

Fakta

Personerna i denna bok, liksom de brott och händelser som beskrivs, har inget samband med verkligheten utan är skapade utifrån författarens egen fantasi. Alla beskrivningar av orter och miljöer däremot överensstämmer med verkligheten.

Till grund för handlingen ligger dock verkliga händelser inom EU i slutet på 1990-talet och som fick hela kommissionen att avgå. Huvudpersonen i skandalen var en kvinnlig fransk kommissionär, precis som en av huvudpersonerna i denna bok. Det maktmissbruk, omfattande nepotism och oegentligheter som avslöjades återfinns även i boken och blandas med författarens egna fantasier.

För att citera svenska medias rapportering av skrällen i Bryssel hade Aftonbladet följande text på första sidan den 16 mars 1999:

EU-TOPPEN AVGICK I NATT

Hemlig kärleksaffär och miljardslarv fällde hela kommissionen

Den franska kommissionärens kärleksaffär blev droppen.

